

Giới thiệu Vô Địch Thật Tịch Mịch

Thể loại: Huyền huyền, hệ thống, xuyên không, hài hước

Nhóm dịch: Ân Môn

Lâm Phàm xuyên qua thế giới này trở thành một đệ tử bình thường.

Lâm Phàm luôn sống trong tình trạng có thể bị đánh thành bánh bất kỳ lúc nào nhưng mọi chuyện đã bắt đầu thay đổi khi hệ thống mở ra.

Đỉnh: Rút được Buff level vĩnh hằng: Bất Từ Chi Thân.

Từ giây phút này, mọi thứ đều được thay đổi, cả vận mệnh của Lâm Phàm cũng vậy.

Lâm Phàm: "Nếu các ngươi có thể đánh chết ta thì ta thua. Không thì ta sẽ đánh các ngươi thành bánh thịt."

Nhân vật phản diện: "Cái thằng này hoàn toàn không thể giết chết được, ta không đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ta là bất tử

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Hạp cốc trên hoang mạc.

Bầu trời xám ngoét, mùi máu ngập tràn khắp nơi, từng tiếng chém giết vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của nơi hoang vắng này.

- Mình đang nằm con mẹ nó mơ à. - Có một thiếu niên nằm giữa vũng máu trên mặt đất, thừa dịp không ai để ý đến, hắn bèn lấy máu của xác chết bên cạnh bôi lên mặt mình rồi nằm ngay đơ ra giả chết.

- Cái đám người ở đây chẳng xem mạng người ra gì cả. - Thiếu niên mi thanh mục tú, tóc dài cột ở sau đầu, hắn hơi hí mắt ra, chăm chú theo dõi mọi thứ xung quanh.

Ở phía xa, kiếm quang lóe, vô số người bị chém thành hai khúc.

Thậm chí còn có mảnh thú với lớp vảy đen khịt, mỗi bước đạp xuống đều khiến mặt đất rung chuyển, đây đúng là địa ngục trần gian mà.

- Mẹ ơi, con muốn về nhà. - Thiếu niên này tên là Lâm Phàm, hắn cũng không biết tại sao mà bản thân lại đến cái thế giới nguy hiểm này.

Phải biết là ngày trước thôi, hắn còn đang ở nhà chơi game, chơi được một lúc thì ngủ gật mất tiêu, đến khi hắn mở mắt ra nhìn xung quanh thì lập tức phát hiện bản thân đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Ngay sau đó chính là một đoạn kí ức không thuộc về hắn ulla vào trong đầu.

Chủ nhân của thân thể này cũng tên là Lâm Phàm, ngoại hình lại còn giống hắn y đúc, ngay cả vết bớt trên người cũng giống nhau, điều này khiến cho hắn ngu người thật luôn, tình huống này là sao đây?

Đồng thời nơi hắn đang ở tên là ‘Viêm Hoa tông’, giống như một tông môn trong tiểu thuyết vậy.

‘Viêm Hoa tông’ đã thành lập được một trăm ba mươi năm, do Viêm Hoa Đại Đế vĩ đại dẫn dắt vô số người dân bất khuất, đánh bại chế độ tàn bạo trước đó, lập nên chế độ đúng với mong muốn của mọi người.

Nhưng cũng bởi vì thực lực trung bình quá thấp, nên luôn bị những tông môn khác ngấp nghé, những tông môn khác thêm thường trước tài phú của mảnh đất này, cho nên bao năm nay luôn bị kẻ thù quấy phá từ bên ngoài.

Đáng lẽ chuyện này không liên quan gì tới Lâm Phàm nhiều, nhưng khi biết được thân phận và tình cảnh của mình hiện tại, hắn lập tức há hốc mồm.

Thân phận của hắn bây giờ chỉ là một đệ tử bình thường, đã thế ba ngày sau còn phải đi theo đội ngũ nghênh chiến với những kẻ xâm lăng.

Lúc biết được tin này, hắn đã tìm đủ mọi cách để chạy trốn, nhưng nơi này thật sự canh gác quá nghiêm, muốn chạy cũng không được. Mãi cho đến khi lên tới chiến trường, chứng kiến sự khủng bố và tàn bạo của chiến tranh, hắn bèn trực tiếp nằm bẹp trên đất giả làm xác chết, mong rằng có thể sống sót.

- Mẹ ơi, ai đó làm ơn đánh thức ta dậy khỏi giấc mộng này đi! - Lâm Phàm run lẩy bẩy, trong lòng gào thét liên hồi.

Nếu như cho ông đây xuyên không thì cũng phải đưa ông vào nơi nào tốt tốt một chút chứ, tình huống này là cái gì chứ hả? Giỡn con mẹ nó mặt với ông à.

Bịch!

Một đạo thân ảnh đến gần, đập cái rầm xuống bên cạnh Lâm Phàm.

- Người đang giả chết đây à. – Mặt mày của người vừa mới ngã xuống tái mét, trên ngực máu tuôn xối xả, nhưng điều khiến cho Lâm Phàm hoảng sợ chính là trên đầu người này lại mọc một cái sừng màu bạc, thể này còn tính là con mẹ nó người nữa không đây?

- Ông anh này, có thể từ từ một chút được không, ông anh xem mình đổ máu ào ào thế kia kìa. Hay là bọn mình cùng nằm đây chờ đến khi kết thúc đi nhé. - Lâm Phàm nói.

- Được.

Điều khiến cho Lâm Phàm không thể ngờ là người này lại đồng ý luôn mới ghê, sau đó đối phương xoay người lại, - Hôm nay đúng là tốt thật đấy. ...

Ngay lúc đối phương đang lầu bầu, Lâm Phàm trực tiếp nhặt cây kiếm bên cạnh, xoay người lại thật nhanh, cắm thẳng vào tim của đối phương.

Còn gã đàn ông có sừng màu bạc kia thì mờ to hai mắt, lộ ra vẻ khôn dám tin, xụi lơ đánh rơi vũ khí trong tay, cuối cùng chỉ có thể để lại một chữ.

- Hự!

- Mi cho rằng ông đây bị ngu à? Vừa rồi chắc người cũng muốn giết ta chứ gì. - Lâm Phàm chưa từng giết người. Nhưng ở trong cái thế giới hỗn loạn này, hắn không muốn chết, cũng không muốn bị kẻ khác giết chết

Phản ký ức vừa mới dung hợp kia đã cho hắn biết, không ra tay chính chỉ có chết.

Sau đó hắn lại nhanh chóng nằm lăn ra đất giả làm xác chết.

- Toi com rồi, thế này thì phải làm sao mới sống sót được đây?

- Giết chết sinh linh tôi thể tăng ba.

- Được +30 điểm.

- Ai đang nói chuyện thế này? - Lâm Phàm bị dọa hết hồn, trong đầu bỗng có giọng nói văng lên khiến hắn chết khiếp. Nếu như không phải tình hình chiến đấu xung quanh đang quá mức kịch liệt, thì hắn nhất định phải ngồi dậy để điều tra tình huống cho rõ ràng mới được.

Đúng lúc này, giọng nói trong đầu lại vang lên.

- Danh tính: Lâm Phàm.

- Tu vi: Tôi thể tăng 1 (+).

- Điểm khổ tu: 0.

- Điểm tích lũy: 30.

- Được tặng một lần rút thưởng vĩnh viễn.

Lâm Phàm phát hiện trong đầu mình xuất hiện một cái đĩa quay, bên trên để đầy các loại đồ vật. Lúc này cái kim quay bắt đầu chuyển động, tốc độ quay rất nhanh, căn bản không thể nhìn thấy rõ lắm.

Tuy rằng hắn không biết đây là cái gì, nhưng khả năng tiếp nhận mạnh mẽ của mình khiến hắn hiểu được, có thể cái thứ này cũng thuộc dạng trâu bò lắm.

- Rút trúng BUFF cấp vĩnh viễn: Bất tử chi thân.

- Bất tử chi thân: Vạn giới huy diệt, người bắt diệt (Thời gian sống lại là 10 giây).

Lâm Phàm cảm giác hình như bản thân có chút thay đổi, trong cơ thể đột nhiên có một loại sức mạnh khó mà miêu tả thành lời.

- Tình huống gì thế này?- Hắn có chút mơ hồ, mấy chuyện diễn ra thật chẳng khoa học tí nào, bắt từ chi thân á?

Chẳng lẽ có thể bắt từ thật sao?

- Ờ, sao trên trời lại có thứ gì lóe sáng lên thế kia, chẳng lẽ mình sắp tỉnh giấc rồi à? - Lâm Phàm nằm trên mặt đất, mắt nhắm nhìn lên bầu trời, có một đốm sáng cứ lóe lên không ngừng, lại còn càng lúc càng lớn nữa.

Đến khi thấy rõ được đốm sáng kia, hắn bị dọa sợ xanh hết cả mặt mày. Mẹ ơi, là cái thằng nào thiếu đạo đức không có trái tim như thế, ông đây nằm im như thế mà cũng có tai vạ bay tới là sao.

Phập!

Cảm nhận được chính mình bị thanh trường kiếm giáng xuống từ trên trời đâm trúng, hắn tuyệt vọng quá đỗi, vậy là hắn sắp tèo rồi đúng không?

Mười giây sau!

- Í, sao lại sống lại thế này? - Lâm Phàm mở to mắt, nhìn thanh trường kiếm còn đang cắm thẳng trên người mình, không hề có chút cảm giác đau đớn nào, hơn nữa đầu óc còn rất tỉnh táo, hắn giờ tay nắm chuôi kiếm rút thẳng ra.

Máu tươi lập tức phun ra, nhưng lại không hề có cảm giác đau đớn, hơn nữa hắn cảm giác miệng vết thương này đã khôi phục trong nháy mắt.

Lúc này, hắn cảm thấy hưng phấn cực kỳ, có khi nào cái bắt từ chi thân ban nãy là thật không.

Chẳng nhẽ mình có tool hack thật à?

Đột nhiên, một đạo thân ảnh ngã xuống ngay trước mặt Lâm Phàm.

- Không, ta không thể ngã xuống, không thể. - Trong mắt của người vừa ngã xuống kia ngập tràn vẻ không phục lần không cam lòng, trong tay cầm một viên cầu màu tím, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con cự thú đang hoành hành trên chiến trường đằng xa, giết chết vô số đồng bào của mình.

Lâm Phàm nhìn gã mập trước mặt, trông có vẻ hơi quen. Dựa vào trí nhớ của nguyên chủ, tên mập này bình thường không hay nhiều lời, mà chỉ thẳng tay huấn luyện mình điên cuồng, lúc này hình như bụng của hắn bị thứ gì đó sắc bén đâm thương, máu tươi tuôn ra khắp nơi, mặt mày trắng nhợt.

- Tên béo kia, mau giả chết đi, đừng có chịu chết. - Lâm Phàm nhỏ giọng nói.

Về mặt của tên mập kia hơi đỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Phàm, hắn không ngờ lại có người còn sống, nhưng ngay sau đó trong mắt hắn lại lộ ra vẻ khinh thường và tức giận, gạt nổi vết thương của hắn quá nặng, nên đến sức lực để tức giận cũng chẳng có.

- Không, ta phải phá hủy cự thú kia, nếu để bọn chúng đột phá nơi này, người nhà và bằng hữu của chúng ta đều phải chết trong tay bọn chúng, bị bọn chúng nô dịch. - Lữ Khải Minh trầm giọng, nhưng điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên hơn nữa chính là không biết tên mập này lấy sức ở đâu ra mà quát hắn.

- Người không thể yếu hèn như thế, nếu như ai cũng như ngươi, Viêm Hoa Tông sẽ tiêu đời, tương lai của chúng ta, thậm chí con cháu của chúng ta đều sẽ sống trong ách nô dịch của kẻ khác.

Lâm Phàm tròn mắt há mồm nhìn tên mập trước mặt, quả nhiên mấy kẻ bình thường trông làm lì ít nói, một khi đã nói thì sẽ tràn đầy chính con mẹ nó nghĩa luân.

Trong ánh nhìn của Lâm Phàm, tên mập trước mặt lại giãy giụa cố đứng lên, nhưng máu tươi trên bụng vẫn đang đỏ ào ào, chỉ động một cái thôi mà đã có cả đống máu đỏ ra, rốt cuộc hắn lại ngã lăn ra đất thêm lần nữa.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ không cam lòng xen lẫn tuyệt vọng, cuối cùng hắn hơi khép hờ mắt lại, rồi ngay sau đó, Lữ Khải Minh đột nhiên mở to hai mắt.

Chỉ thấy có một bàn tay giật phắt thứ ở trong tay hắn.

- Người nói đúng lắm, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục nữa đây, nhiệm vụ khó khăn như thế cứ để ta lo, nếu ta chết người nhất định phải nhớ đốt vàng mã cho ta mỗi năm đấy.

Suy nghĩ duy nhất của Lâm Phàm lúc này chính là tranh thủ thời gian rời khỏi chiến trường này, các người đánh nhau thì cứ đánh, liên quan quái gì đến ông đâu.

Hơn nữa mình lại có ‘bắt từ chi thân’, trời đất bao la, còn nơi nào mà Lâm Phàm ta không đến được kia chứ?

Lúc này đây, hắn đang ngập tràn hứng thú với thế giới này, đương nhiên, nếu như không có cái bàn tay vàng này thì bảo đảm hắn sẽ chẳng có tí tẹo hứng thú nào.

- Người... - Lữ Khải Minh nhìn Lâm Phàm với vẻ giật mình, hắn không ngờ tới vị đồng bào trước mắt này lại can đảm như thế..

Lâm Phàm lộ ra vẻ mặt kiên quyết: - Gió sông Dịch hiu hắt thổi, tráng sĩ một đi không trở lại.

- Ta đi đây, hãy mang theo ý chí của ta mà cố gắng sống sót nhé.

Khuôn mặt hồng nhuận của Lữ Khải Minh bỗng càng đỏ bừng thêm, trong đầu vẫn còn quanh quẩn câu mà Lâm Phàm vừa nói.

Nhất thời lệ rơi đầy mặt, hắn gào to: - Người phải sống sót đây nhé.

Lâm Phàm đầu cũng không quay lại, chạy thẳng về phía trước.

- Sống cái quần què, ông đang muốn chạy trốn đây này.

Cái con cự thú ở đằng kia thật con mẹ nó lớn, ít nhất cũng phải cao mấy chục mét ấy chứ. Cao lớn thì thôi đi, lại còn giống con mẹ nó Godzilla nữa chứ.

Tuy rằng Lữ Khải Minh không thể động đây, nhưng vẫn mong chờ nhìn vào cái thân ảnh ở phía xa kia.

Khả năng hủy diệt con cự thú kia căn bản là không có, nhưng hắn vẫn giữ nguyên hy vọng.

Nhưng Lữ Khải Minh đột nhiên thấy đạo thân ảnh kia ngã xuống, bởi vì khoảng cách hơi xa nên hắn căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Không- Lữ Khải Minh cắn chặt răng, sắp tuyệt vọng nhắm mắt thì đột nhiên, hắn kinh ngạc nhìn về phía xa, đạo thân ảnh ban nãy vừa ngã xuống nay đã đứng lên rồi.

Hắn nhìn thấy loáng thoáng sau lưng người kia đã bị máu tươi thấm đỏ.

- Con mẹ nó, người đồng phiền phức thật đấy, chẳng thể biết được lúc nào mình sẽ bị người ta chém cho một nhát. - Lâm Phàm mắng xa xa, vừa không cẩn thận nên bị người ta đâm cho một kiếm từ phía sau, may mà bất tử chi thân này khá đáng tin, mười giây sau đã sống lại.

Hắn trực tiếp chạy vất chân lên cổ bò chạy không chút nghỉ ngơi.

- Chết đi.

Còn chưa chạy được bao xa thì lại bị người ta chém cho một nhát. Một đao này chém vào cổ, tuy không đau chút nào, nhưng máu phun thế này có phải hơi quá rồi không.

Lữ Khải Minh trông thấy đạo thân ảnh kia lại ngã xuống lần nữa, thì tiếp tục tuyệt vọng lần nữa, nhưng chẳng mấy chốc, hắn thấy thân ảnh nọ lại loạng choạng đứng dậy.

Lữ Khải Minh nắm chặt hai tay, móng tay cắm ngập vào thịt. Hắn đã bị làm cho cảm động phát khóc, đối phương ngã xuống biết bao lần, nhưng vẫn tiếp tục đứng dậy, mãi cho đến khi hắn không còn trông thấy bóng lưng kia nữa.

Rốt cuộc là loại ý chí thế nào mà có thể khiến hắn kiên trì đến vậy kia chứ.

Giờ khắc này, Lữ Khải Minh cắn chặt răng: - Ý chí của người vững vàng như núi cao, nhưng ta nhất định cố gắng noi theo và phát huy.

Dọc theo đường đi.

Đến bản thân Lâm Phàm không biết mình đã bị người ta chém chết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đều dựa vào bất tử chi thân mà sống lại.

Nhưng cứ cho là có bất tử chi thân thì cũng không ổn lắm, nào có ai để người ta chém hoài như vậy chứ.

Lúc này Lâm Phàm trực tiếp quỳ mọp xuống đất, gãy hai chân lết lên từ từ.

Voldemort, xuất hiện.

Đám người bên cạnh đang chém giết khí thế ngút trời, ai lại đi để ý dưới chân có một con Voldemort xuất hiện thế này.

- Hắc hắc, thế này được hơn nhiều, không bị người ta chém phải là được rồi. - Lâm Phàm hớn hờ ra mặt, cảm giác bản thân đúng là thông con mẹ nó mình.

Không lâu sau, Lâm Phàm ngẩng đầu lên, con cự thú khổng lồ kia đã ở ngay trước mắt.

Con cự thú này vô cùng hung tàn, mỗi bước chân đã đạp chết không biết bao nhiêu người.

Mà ở bên cạnh cự thú là bốn đạo thân ảnh bay lơ lửng, ánh mắt nhìn vào chằm chằm hư không, tựa như đang đề phòng công kích đến từ trên trời.

Lâm Phàm bò lại từ từ, căn bản không khiến bất kỳ kẻ nào chú ý tới, ngay cả bốn thân ảnh đứng bên cạnh cự thú cũng không thèm nhìn xuống bên dưới làm gì, chắc là theo như bọn họ thấy thì bên dưới căn bản chẳng có gì đáng lo.

Đúng lúc này, cự thú giẫm mạnh một cái, tuy rằng không đập trúng Lâm Phàm, nhưng khí kinh mạnh mẽ lại khiến hắn đổ máu ào ào.

Lâm Phàm chửi thầm trong lòng, thoát cái tất thõ.

Đến lúc sống lại, nhìn thấy con cự thú phía trước, hắn lập tức đứng dậy đuổi theo điên cuồng.

Viên cầu trong tay hắn là vật phẩm phụ trợ thượng phẩm do các đại sư trong luyện khí đường của Viêm Hoa tông nghiên cứu biết bao nhiêu thời gian mới có thể chế tạo ra được.

Tác dụng chính của nó là phối hợp với ‘Thần Nguyên pháo’, tiến hành định vị mục tiêu.

Lâm Phàm đứng ở giữa hai chân cự thú, hai tay giơ lên cao, hít một hơi sâu, ấn nút khởi động, chợt nhớ đến một câu nói rất cảm động mà trước kia hắn từng đọc được.

- Cứ bắn tôi đi!

Thanh âm cực lớn, lan ra khắp chiến trường.

Ầm ầm!

Họng của khẩu đại pháo khổng lồ kia ẩn chứa một cỗ sức mạnh đáng sợ, sau đó bắn thẳng lên trời cao.

- Má nó! Sao pháo bắn nhanh thế này. – Mặc dù có bất tử chi thân, nhưng hắn cũng chẳng muốn ngồi im chờ chết, bị nổ tan thành đầu.

Trong nháy mắt, hắn phát hiện ở góc của cái đuôi con cự thú này lại có một cái lỗ, rút kín lại giống như lỗ đít.

Hắn trực tiếp ném viên cầu vào đó không chút do dự.

Cự thú run nhẹ một cái, hình như có thứ gì đó là lạ chui tọt vào bộ phận quan trọng của nó, có hơi ngơ ngẩn.

- Lượn thôi. - Lâm Phàm vất chân lên cổ, nhanh chóng chạy khỏi nơi thị phi này.

Lã Khải Minh nằm trên mặt đất, vốn không còn ôm chút hi vọng nào nữa, nhưng khi nghe được âm thanh này thì hắn ngẩng phát đầu dậy.

Hắn thành công rồi!

Không nhận được nữa bèn khóc òa lên:

- Ta sẽ nhớ ngươi cả đời.

Mà hành động này của Lâm Phàm đã ảnh hưởng tới toàn bộ người của Viêm Hoa tông, sức chiến đấu bạo phát trong nháy mắt.

- Sao có thể như thế được. - Bốn đạo thân ảnh ở quanh cự thú không dám tin vào những chuyện đang xảy ra, nháy mắt lập tức chạy ra thật xa.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Một cỗ kinh khí cực mạnh quét bay tất cả.

Còn Lâm Phàm lúc này đã chạy đi thật xa, vừa quay đầu lại thì lập tức muốn chửi thề, hắn bị trận gió lốc này thổi bay lên trời.

- Ta muốn bay cao hơn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nghĩ đến đã thấy hí hửng

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Không biết đã qua bao lâu.

Lúc Lâm Phàm mở mắt chỉ thấy đầu óc mông lung.

- Đây là nơi nào?

- Mịa nóa, bị thổi đi đâu thế này?

Đến khi nhìn lại phía xa, hắn không nhận nổi bất đầu ca cảm.

- Cái ĐM, nổ văng xa vãi khiếp. Giờ thì hay rồi, ai ai cũng tưởng ông đã chết, có thể lên chuồn được rồi.

Nghĩ đoạn, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười đắc ý, lộ ra cả hàm răng trắng.

- ‘Thân bất tử’ thật đúng là có ích, chí ít cũng đảm bảo về sau không chết được, lại còn có thể sảng khoái mà đi ngao du.

- Đúng rồi! Hình như lúc trước bị chém đã xuất hiện một vật phẩm gì đấy ghê gớm lắm.

Đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một hình ảnh chính mình đang nói.

“Danh tính: Lâm Phàm

Tu vi: Tôi Thể tăng 1 (+)

Điểm khổ tu: 100

Điểm tích lũy: 30”

- Cái đệt, hóa ra trò này khá là cao cấp.

Khả năng tiếp thu của Lâm Phàm khá tốt, không mấy may cảm thấy hình ảnh vừa hiện lên kỳ quái chỗ nào. Hắn chỉ tự cảm thấy mình đẹp trai ngời ngời như này đương nhiên cũng phải phối với bàn tay may mắn.

Nếu như tay không hên thì còn chơi cái khi gì nữa, thà một nhát đao tự kết liễu cho xong.

Điểm tích lũy 30, hình như là sau khi bị chém mới có thì phải.

Nhưng mà cái điểm khổ tu này là như nào đây? Ban đầu thì rõ ràng là trứng ngỗng, có vẻ như sau khi bị chém thì điểm được tăng lên chút chút.

Rồi nhìn thấy tu vi chỉ có Tôi Thể tăng 1 thì hắn lại muốn chửi bà mẹ nó.

Chủ nhân lúc trước của cơ thể này hắn là cùi lăm, yếu đến mức độ tu vi chỉ vừa ở mức lót sàn.

Đau cả đầu!

Rõ ràng lúc còn ở địa cầu hắn sống sung sướng, ngủ có một giấc mở mắt ra đã ở cái nơi quái quỷ này rồi. Giả như có thực lực vô đối thả sức quăng quật thì còn miễn cưỡng chấp nhận, ế nào chỉ có mấy thứ vớ vẩn này.

- Ấy da, kí hiệu (+) đằng sau tu vi là gì đây?

Lâm Phàm có chút nghi hoặc, sau đó ấn nhẹ một cái.

Một chuyện không tưởng xảy ra.

“Tu vi: Tôi Thể tăng 2 (+).”

Chỉ có điều là điểm khổ tu lại biến thành trứng ngỗng.

- Ôi vãi!

Lâm Phàm thở dồn dập, cảm thấy cơ thể dần có biến hóa, một dòng nước ấm lan tràn toàn thân, dường như sức lực trở nên khỏe hẳn.

Hắn nắm đấm tay lại, thực là mạnh hơn rất nhiều hồi trước, lợi hại quá xá đi.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn, cảm giác sắp đạt đến cảnh giới nhân sinh cmnr. Như trong tiểu thuyết thì nhân vật chính đều phải tự tu luyện, mà hắn chỉ động cái ngón tay ấn một phát đã có thể nâng cao thực lực. Thử hỏi còn ai có thể đánh bại hắn?

Tuy nhiên rất nhanh sau đó hắn đã bình tĩnh lại.

Điểm khổ tu này ban đầu rõ ràng là 0, bị chém suốt cả quãng đường mới biến thành 100. Xem ra là bị giết chết cũng có thể gia tăng điểm khổ tu. Đây hẳn cũng không phải là cách duy nhất, cụ thể thì còn cần phải tìm tòi thêm.

Còn về điểm tích phân thì không hiểu có tác dụng gì.

Theo lí mà nói, thường sẽ phải chui ra một shop tích phân hoặc là rút thưởng may mắn gì đấy. Nhưng hiện tại chả thấy cái quần gì khác, hẳn hơi bị thất vọng.

Đột nhiên có âm thanh từ đằng xa vọng lại.

Lâm Phàm nhào người nấp lại sau tảng đá, nhòm ra cái thấy đơ luôn.

Lại chuyện quái gì đây?

Sao những người ở trận đánh lần trước lại đang chạy hết về phía hắn thế này?

Chẳng lẽ do hành động anh hùng cứu thế giới trước đó.

Xem xét xung quanh hoàn toàn không thấy đường lui.

Giả như mặt đối mặt, chết thì không chết nhưng lại bị bắt sống thì càng khốn, hắn chỉ muốn tự do thôi.

Ngay lúc này, ánh mắt Lâm Phàm lóe lên sự kiên quyết, không chút do dự đập mạnh đầu vào tảng đá.

Bịch!

“Lâm Phàm, trâu chó!” Máu tươi tứ phía không thể lãng phí được, hắn lấy hai tay bôi máu lên khắp người, chớp mắt một cái mồm phun ra búng máu rồi nằm thẳng căng ra đấy, giả chết tập hai.

Âm thanh càng ngày càng gần.

- Chạy mau, người của Viêm Hoa tông điên hết rồi, không ngờ chúng ta lại bị đánh bại.

- Sao lại như thế được?

- Thật đáng hận.

- Ê xem, ở đây có một tên đệ tử của Viêm Hoa tông, nhưng đã chết rồi.

- Thật đáng ghét, tên tiểu tử thối này, chết rồi ta cũng không để cho nguoi yên.

Hự hự!

Lâm Phàm đang giả chết, cảm thấy bị người khác chém, trong lòng liền điên cuồng oán thán.

“Lũ chó đẻ này, biến thái vừa vừa chứ, ông đây đã nằm rồi còn bị các nguoi ngược đãi thi thể, một đám súc sinh!” Nhưng kể cả như vậy, hắn vẫn nằm im thín thít.

Nếu mà để bị phát hiện hắn là cái loại bất tử không thể chết thì mới gọi là bị kịch.

Tuy nhiên vào lúc này lại xảy ra chuyện hắn không nghĩ đến.

“Điểm khổ tu: 10.”

Quả nhiên là giống như suy đoán, điểm khổ tu tăng thật.

- Tên đệ tử thối Viêm Hoa tông này, ta cho nguoi chết cũng không toàn thây.

“Đờ cờ mờ!”, Lâm Phàm hơi bị éo chịu nổi, thằng cha này lại dám đá “tiểu đệ” của hắn.

Thôi bỏ đi, nhin một tí vậy.

Đội ông đây đạt tới cảnh giới nhân sinh tuyệt đối sẽ chém sạch chúng mày.

Điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên là lần này điểm khổ tu lại không tăng, xem ra chỉ có bị giết chết mới tăng được.

- Đừng dừng ở đây nữa, đi mau.

- Mỗi người tặng một nhát đao, phanh thây hấn ra!

- Được!

Rồi thì tất cả những tên bạo đồ này đều cầm phần, lần lượt bước qua, gươm thanh đao trong tay lên chém mạnh xuống thi thể nằm trên mặt đất.

Này thì khác đáo gì băm xác.

Nhưng mà điểm khổ tu lại đang tăng.

“+10

+10

...”

Có điều, ‘Thân bất tử’ vô tác dụng trong vòng 10 giây, tức là khi hồi sinh sẽ cần 10 giây để sống lại. Mà trong 10 giây này hấn bị coi như là đã chết, có bị chém thì cũng không được tăng điểm khổ tu.

Không lâu sau đó.

Âm thanh đã đi xa.

Lâm Phàm lập tức mở mắt, tay sờ sờ đầu. Ban nãy có thằng mất dạy nào đấy chỉ chuyên môn chém vào đầu, xem chút nữa khiến hấn bị chấn động não.

Tuy nhiên tình hình hiện tại đã ổn định.

Xem ra Viêm Hoa tông thắng rồi, nếu không mấy tên kia cũng chẳng cần tháo chạy.

Kiểm tra điểm khổ tu xem sao.

Vậy mà được những 150 điểm.

Nhảm tính lại, hình như bản thân bị chém chết đúng 15 lần.

Lại ấn kí hiệu (+) kia, nhấn xong không thấy phản ứng gì.

Chỉ e là điểm khổ tu chưa đủ thăng cấp, thôi bỏ qua đã, bây giờ phải tính xem nên đi đâu.

Một cơn gió lạnh thổi đến, hấn tự nhiên thấy lạnh lạnh.

Vừa nhìn phát hấn liền đơ luôn, ban nãy bị chém nhiều đến mức giờ quần áo đã nát con mẹ hàng lươn rồi. Hấn ngượng ngùng che đũng quần rồi nhìn quanh quất, cứ phải tìm đồ để che chắn cái đã.

Lúc này Lâm Phàm thực sự muốn cảm ơn người Nhật Bản ở địa cầu của hấn đã phát minh ra cách quần khổ, rồi rút đồng quần áo trên người xuống che cái mông lại.

Ồn rồi!

Kí ức của người trước cho hấn biết Viêm Hoa tông ngày nay không yên bình, bị khai chiến toàn mặt trận, đi đâu cũng nguy hiểm. Nhưng mà quay về đường cũ cũng không ổn, thoát được ra đây chẳng dễ dàng gì, nhất định phải phiêu bạt một mình mới được.

Tục ngữ nói rất hay, bỏ mặc tất cả, tung hoành tứ hải.

Thế giới thì rộng lớn, lại còn là một thế giới xa lạ, phải xông xáo bước vào cuộc sống mới mới phải.

Năng lực của bản thân trâu chó như vậy, còn sợ gì mà không đến được với cảnh giới nhân sinh?

Tuy nhiên rất nhanh sau đó, ý tưởng này liền bị hấn gạt phăng đi.

Nhìn thấy được những gì mà tiền thân đã chứng kiến khi trốn ở chỗ ẩn náu, hấn không chút do dự liền quay phắt trở về.

Vẫn là Viêm Hoa tông an toàn.

Huống hồ mình lại là anh hùng.

Chẳng lẽ lại không xếp hàng hoan nghênh.

Nói không chừng còn có gái đẹp sùng bái anh hùng đây, giải quyết được luôn chuyện đại sự đời người.

Nghĩ đến đã thấy hí hửng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thật không có tiền đồ

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

- Người đâu hết rồi?

Về đến chiến trường lúc trước giờ đã không còn thấy bóng người nào, một khối thi thể cũng không còn.

Tuy chưa đếm kỹ xem bao nhiêu người hi sinh, nhưng trận chiến đó tàn khốc như vậy ít phải có đến cả vạn người tử vong.

Rốt cục mình đã ngất bao lâu, tốc độ dọn dẹp chiến trường cũng nhanh quá.

Từ thế giới hiện thực đến ‘Viêm Hoa tông’ này mới ba ngày đương nhiên hấn chưa thể có gì gọi là lòng trung thành được. Nhưng bên ngoài quá là không an toàn. Xem xét lại thực lực bản thân lúc này, ngoài ‘Thần bất tử’ ra hấn coi như chẳng có chút năng lực nào tự bảo vệ mình. Quay về Viêm Hoa tông thì vẫn hơn.

Nhìn quanh quất, ngay cả tấm áo hấn cũng không có, xui đến thế tả được.

Ăn mặc như này nhờ để người ta nhìn thấy lại chả bị cười rụng răng.

Đi tiếp về phía trước sẽ tới căn cứ địa của Viêm Hoa tông, không biết tiếp theo sẽ xảy ra những gì.

Không biết qua bao lâu.

- Đứng lại! Ngươi là kẻ nào?

Đột nhiên có hai kẻ cầm binh khí xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, cảnh giác nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Lâm Phàm hò hét trong lòng, cuối cùng cũng thấy bóng mẹ nó người.

- Là người mình cả, đừng xúc động.

Lâm Phàm vội nói, định lấy ra vật làm chứng mới chợt nhận ra hiện tại bản thân ngoài cái khổ đùm thì chả lấy đâu ra cái gì khác.

Một kẻ có dáng người gầy gò trong hai người nọ cảnh giác nhìn Lâm Phàm, trộm nghĩ người này sao lại ăn mặc như vậy, ngữ khí không tí thân thiện nào:

- Ngươi lấy cái gì để chứng minh ngươi không phải là gian tế?

Lâm Phàm thật hết chỗ nói, gian cái mẹ mài.

Ông đây nếu là gian tế còn mặc cái dạng này đến đây sao? Thật là ngu ngốc.

Tên có dáng người cao cao đề nghị:

- Ta thấy hấn lại lịch không rõ ràng, lại còn trông dung tục như vậy. Hay là mang đi chém đi!

Tên gầy yếu khó xử nói:

- Thế có vẻ không ổn lắm đâu.

Tên cao lại nói:

- Không ổn cái gì, ta chỉ cần cho hắn một đao là thành hai nửa, trút một hơi là ngất ngoài ngay.

Lâm Phàm nghe cuộc trò chuyện của hai người nhất thời nổi giận. Ông khổ sở tìm đến các người vậy mà các người lại dám chém, thật con mẹ nó chịu thể ẻo nào được.

Thực sự là không thể nhịn được nữa, hắn gầm lên:

- Các người muốn làm gì? Sao các người hành xử cái kiểu đáng lòng thế? Vừa rồi ta liều mạng xử cự thú vất vả lắm mới trở về được mà các người lại muốn giết ta?

Hai người nọ nghe xong lời này liền kinh ngạc.

Nam tử gầy yếu cả mặt tràn đầy vẻ không dám tin nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi chính là đệ tử lúc đó hét lên “Nã pháo về phía ta” sao?

- Ngoài ta ra còn có thể là ai? Ta đánh đổi mạng sống cho các người, không ngờ rằng các ngươi vậy mà lại muốn giết ta? Đau lòng, thật sự quá đau lòng! Thôi, ta thả rồi đi còn hơn.

Lâm Phàm vẻ mặt vừa bi thương vừa bất ngờ, xoay người định bỏ đi.

Ngay lúc Lâm Phàm xoay người đi, một bàn tay giữ tay hắn lại.

Lâm Phàm lên cười, ui xời, ông đây nói hai ba câu là khiến các người áy náy không thôi.

Quả nhiên!

- Vị sư đệ này, đừng tức giận, ta và sư huynh vốn không biết.

Nam tử gầy yếu phút chốc cảm thấy áy náy vô cùng, ánh mắt nhìn Lâm Phàm cũng đã thay đổi.

Sao bọn họ có thể không biết, để thắng được trận chiến này ít nhiều là nhờ vị đệ tử vô danh lúc đó. Nếu không kết cục thế nào thật không thể nói trước được.

Lâm Phàm tiêu sái quay đầu:

- Nếu đã như vậy, ta cũng đành tha thứ cho các ngươi.

Và tên đệ tử cao kia ôm luôn lấy bả vai Lâm Phàm, hắn vốn tập võ có lực, ánh mắt trùng trùng như trâu:

- Vị sư đệ này, sư huynh vừa rồi đúng là muốn chém đệ, nhưng đệ đừng để trong lòng. Ta vốn là người nói chuyện có chút thô lỗ.

Lâm Phàm trong lòng thầm nghĩ, tên này cao to như vậy sao đầu óc lại đơn giản thế chứ.

Dù sao hắn đã có tính toán ban đầu. Minh mặc dù có ‘Thân bất tử’ không sợ chết, nhưng bên ngoài thật sự rất nguy hiểm, nếu bị người khác bắt cóc thì sợ là trốn không nổi.

Suy đi tính lại nơi này có vẻ an toàn hơn một chút, mình cũng có thể nghĩ phương pháp trốn ra một cách an toàn.

- Xin hỏi cao danh quý tính của hai vị đại huynh đây là?

Nam nhân gầy yếu tóc dài xoa vai, mặt mũi có chút âm trầm, đáp lại:

- Ta là Âm Tiểu Thiên.

- Ta là Cao Đại Trắng. Sau này chúng ta đều là người một nhà, có chuyện gì cứ tới tìm ta, ta thích nhất là được giúp đỡ người khác.

Quả nhiên tên cũng như người, thật mẹ nó cao to, lại hơi bị ngốc.

Còn nữa, ai là người một nhà, muốn bắt quảng làm họ cũng không phải bắt kiểu này chứ.

Chỉ là với tình hình hiện tại thì hai người này có thể xem như khá thân thiện.

- Ta là Lâm Phàm

Bỗng nhiên, Âm Tiểu Thiên hô lên;

- Đúng rồi, Đại Tráng, người dẫn Lâm sư đệ đi, để ta đi thông báo với sư huynh.

Nóng xong Âm Tiểu Thiên liền nhanh chóng chạy đi.

Lâm Phàm có chút khó hiểu sờ đầu:

- Đại Tráng sư huynh, Âm sư huynh đây là định...?

Cao Đại Tráng vỗ vai Lâm Phàm, khí lực không hề nhỏ, lớn giọng:

- Sư đệ, đệ chính là anh hùng, lập được công lớn, các sư huynh bên trên đều đang tìm đệ đó.

Có mỗi chút chuyện nhỏ gì đâu, còn phải vẽ vờ, Lâm Phàm nói thầm trong lòng.

Cao Đại Tráng dẫn hắn đi qua tầng tầng lớp lớp trạm gác.

Dựa vào kí ức, nơi này cũng không phải là bản bộ của Viêm Hoa tông mà là khi giao chiến với kẻ thù mới lấy làm đại bản doanh tạm thời.

Chẳng qua có việc khiến Lâm Phàm hơi xấu hổ là Cao Đại Tráng quá khoe khoang, gặp ai cũng hô lớn:

- Đây chính là anh hùng đã xử đẹp Cự Thú Chiến Tranh!

Không phải chứ, ai ai cũng dán mắt vào mình. Có điều ánh mắt họ đều lộ rõ sự kính nể.

Lâm Phàm không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, dương dương tự đắc. Trước khi trốn ra còn có thể hưởng thụ một phen đãi ngộ dành cho anh hùng cũng là lựa chọn không tồi.

Rất nhanh đã đến đại bản doanh.

Đại bản doanh này không hề giống với cảnh trong phim cổ trang, không hề có trăm ngàn lều trại như trong tưởng tượng.

Đó là các tòa kiến trúc cổ sừng sững, nhất là điện chỉ huy ở chính giữa, vô cùng rộng rãi khí thế, một chút cũng không tầm thường.

- Sư huynh, chính là người này.

Âm Tiểu Thiên xuất hiện, bên người hắn còn có một nam tử đang đánh giá Lâm Phàm:

- Đệ chính là Lâm Phàm?

Nam tử nghi hoặc nhìn đối phương, trong lòng có chút nghi ngờ người này làm sao mà sống sót dưới nòng của ‘Thần Nguyên pháo’ được vậy.

Lâm Phàm lộ vẻ hớn hờ:

- Đúng vậy, sư huynh, ta chính là Lâm Phàm.

- Đệ làm sao mà sống sót được hay vậy?

Lâm Phàm vốn đã sớm nghĩ ra lý do lấp liếm, liền thoải phồng sự việc:

- Sư huynh, huynh không biết đâu, tình hình chiến trường ngày đó thực sự rất khốc liệt, Lã Khải Minh sư huynh vốn định dùng thân mình để hủy diệt con cự thú kia. Không ngờ huynh ấy bị người ta chém cho một đao, hoàn toàn không thể cử động được. Vì vậy đệ đây không hề do dự, ôm cái thứ đó lao thẳng về phía cự thú. Đúng lúc ‘Thần Nguyên pháo’ phát nổ đệ liền vất chân lên chạy, sau đó liền không biết gì nữa. Khi đệ tỉnh lại đã không biết bị thổi bay đến đâu rồi, chỉ đáng tiếc là quần áo trên người đều không còn.

Nam tử có chút mơ hồ, còn có thể có chuyện như thế này sao?

‘Thần Nguyên pháo’ kia chính là pháp bảo công kích trung phẩm cấp Huyền giai, được nạp một lượng lớn ‘Nguyên tinh’ có thể phát ra sức bạo kích vô cùng khủng bố. Dù cho là tu vi Tồi Thế tầng 9, sắp trở thành cường giả Địa Cương cảnh cũng không là gì trước pháo.

Cuối cùng, hắn cũng nghĩ không ra tình huống này là thế nào, chỉ có thể đổ cho vận may vậy.

- Tốt, rất tốt, Viêm Hoa tông có đệ tử như đệ còn lo gì không giữ được gia tông - Nam tử vui vẻ vỗ vai Lâm Phàm - Lâm sư đệ, công lao này của đệ sư

huynh sẽ ghi nhớ, đợi đánh nhau xong trở về phái, sẽ dựa vào công lao mà ban thưởng. Âm sư đệ, mau dẫn Lâm sư đệ đi nghỉ ngơi.

- Vâng, sư huynh. - Âm Tiểu Thiên gật đầu, cười nói - Lâm sư đệ đi thôi, ta dẫn đệ đi thay quần áo.

Lâm Phàm thấy có chút không đỡ được.

Ông đây lập công lao lớn như vậy, chỉ một câu là xong?

Đã nói là anh hùng cơ mà.

Đột ngột, không có tiền đồ, quả nhiên không có chút tiền đồ nào. Ra ngoài chạy loạn có khi còn tốt hơn nơi này.

Lâm Phàm hơi bị thất vọng, vốn dĩ cho rằng có thể đi tới cảnh giới nhân sinh rồi, không ngờ lại như vậy.

Trên đường.

- Âm sư huynh, vị sư huynh vừa rồi là ai vậy? - Lâm Phàm hỏi.

Âm Tiểu Thiên sùng bái đáp:

- Vị kia là Phương Kinh sư huynh. Nhập tông hai năm đã trở thành Tội Thê tầng 9, đã đạp nửa chân lên cấp cường giả Địa Cương cảnh. - Sau đó có chút ngượng ngùng nói - Ta và Đại Tráng đều nhập tông được ba năm, bây giờ mới chỉ là Tội Thê tầng 6, cũng không biết bao giờ mới có thể trở thành cường giả như Phương sư huynh đây.

Lâm Phàm nói thầm trong lòng, mất hai năm mới chỉ là Tội Thê tầng 9, nếu là mình sớm đã vô địch thiên hạ.

Dù sao cũng tốt, ông đây bây giờ là người có bàn tay vàng, trở thành cường giả còn khó sao.

Cao Đại Tráng cười ngây ngô:

- Với năng lực của Lâm sư đệ, nhất định cũng sẽ trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mình khác gì Autohack

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

- Lâm sư đệ, trước mắt cứ ở tạm nơi này, quần áo ở trong ngăn tủ.

Âm Tiểu Thiên vẫn còn cảm thấy áy náy với Lâm Phàm vì lúc trước nghi ngờ sư đệ là nội gián. Chính đệ ấy là người đã liều mạng trong trận cự thú tàn phá mà bản thân lại suy nghĩ như thế, càng nghĩ càng xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lâm Phàm nhìn căn phòng trước mặt thấy khá là vừa ý, rồi hỏi:

- Hai vị sư huynh chuẩn bị đi đâu vậy?

Âm Tiểu Thiên đáp:

- Hôm nay ta và Đại Tráng có phiên trực, lát nữa còn phải quay lại vị trí. Ngày mai chúng ta lại đến tìm sư đệ trò chuyện.

Nói xong liền quay người rời khỏi.

Lâm Phàm hiện tại còn rất nhiều chuyện chưa làm rõ, cũng muốn yên tĩnh một mình.

- Hai vị sư huynh đi thông thả.

Lâm Phàm cười vẫy vẫy tay.

Âm Tiểu Thiên và Cai Đại Trắng cùng quay người, nghi hoặc nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ còn có chuyện gì sao?

- A? - Lâm Phàm ngăn người, mình làm gì có chuyện gì đâu, lập tức nhanh trí đáp - Không có gì đâu, hai vị sư huynh cứ đi đi.

- Lâm sư đệ nghỉ ngơi tỉnh dưỡng đi.

Địch mỵ, nói “đi thông thả” thì chính là bảo các người lượn đi cho nhanh còn gì, vậy mà lại nghĩ mình còn có chuyện, thật không biết làm sao.

Trở về phòng, hắn thấy nơi này mặc dù đơn giản nhưng khá sạch sẽ. Tiếp đó liền nhanh chóng cởi bỏ mảnh khổ đụp xuống, thay bộ trang phục khác.

Đi qua đi lại với phong cách này hắn là sẽ rất tổn hại đến hào quang của bản thân.

Không nghĩ nhiều nữa, phải nhanh chóng xem xem bàn tay vàng còn có tác dụng thần kì gì.

Hệ thống xuất hiện, không có phản ứng gì.

Chọc chọc bàn tay vàng, con mẹ nó vẫn không có phản ứng.

Tâm trí vừa chuyển động, bảng điều khiển ở trong đầu liền xuất ra một màn hình.

“Danh tính: Lâm Phàm

Tu vi: Tội Thê tầng 2 (+)

Điểm khổ tu: 150

Điểm tích lũy: 30

“Thiên phú: Thân bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

Số liệu trên bảng điều khiển đã có nhiều thay đổi lớn, so với trước đây còn xuất hiện thêm hai phân loại là thiên phú và bảo rương.

‘Thân bất tử’ thì hắn vốn đã rõ, khỏi cần giải thích, nhưng mà mục rút thưởng này có lẽ là dùng điểm tích lũy đổi lấy.

Lúc trước đã tự rút được thưởng cấp vĩnh hằng, xem ra khá là may mắn. Tuy nhiên hiện tại thì trong hệ thống rút thưởng không có cái cấp vĩnh hằng nào, chắc còn cần phải tiếp tục nỗ lực.

Còn điểm khổ tu này quả khiến người khác khó hiểu, cũng không thể để bản thân suốt ngày bị chém chết được, hắn là phải có cách khác.

Đình! Đình! Đình!

Tiếng chuông lớn vang đến. Âm sắc ấy cao vút, rung động cả tâm linh như có ý cảnh cáo.

Lâm Phàm kết hợp với kí ức gốc, đột nhiên hiểu ra.

Đây là tiếng chuông đặc thù của Viêm Hoa tông, cho dù đang ở trong phái hay ở ngoài chiến trường, cứ đến đúng thời khắc thì vang lên.

Mục đích của tiếng chuông chính là để nhắc nhở các đệ tử cần nỗ lực tu luyện, tăng cường thực lực bản thân. Thân cường thì tông mới mạnh, đây chính là tôn chỉ của Viêm Hoa tông.

- Đúng rồi, chỉ cần là đệ tử của Viêm Hoa tông, lúc nhập môn đều sẽ được tu luyện một môn công pháp.

“Luyện Thể quyết” - Lâm Phàm tìm một lượt ở trong đầu mới thấy môn công pháp này.

Không cần biết là đệ tử ở cấp bậc nào, nhập môn đều cần phải tu Luyện Thể quyết.

Cảnh giới của Tội Thê tông cộng chia làm chín tầng. Mỗi tầng tuy không có quá nhiều khác biệt nhưng lại có thể khiến cơ thể càng ngày càng cường tráng. Đến cuối cùng các loại cơ quan như xương cốt, tủy, nội tạng đều trở thành bất diệt, đánh đâu thắng đó.

Đương nhiên đây chỉ là cách nói khoa trương. Đúng ra thì vẫn chưa có ai tu luyện được đến cảnh giới đao thương bất nhập này. Nhưng nhiều người đã có thể rèn đúc cơ thể đến mức cực hạn chuẩn bị sẵn sàng để bước vào cảnh giới.

Theo như ghi chép, mỗi ngưỡng gồm ba tầng, muốn tu luyện đến Tội Thê cửu trọng cần phải trả một cái giá cực lớn.

- Địch mọ, đến cái thế giới này lại chỉ có mỗi một môn pháp để tu luyện, quả là rẻ rách. Giá mà rút thưởng được công pháp tuyệt thế thì mới sướng chứ.

Lâm Phàm ngằm rửa trong lòng.

- Thôi bỏ đi, thử một lần xem sao, nếu tốc độ tu luyện quá chậm thì tự sát luôn, tự sát được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Theo như hắn biết thì tình huống hiện tại không an toàn. Bọn họ đang phải đối mặt với sự xâm chiếm của Nhật Chiêu tông. Theo trí nhớ thì tông môn này nằm gần Viêm Hoa, đất đai ít, tài nguyên cũng không dồi dào, nhưng lại rất nhiều người tài, thực lực tông môn gần như vượt hẳn Viêm Hoa tông. Bởi vậy Nhật Chiêu tông mới muốn xâm chiếm Viêm Hoa tông nhằm tranh đoạt lãnh thổ và tài nguyên.

Nhưng cả triệu đệ tử Viêm Hoa tông sao có thể chịu bị khuất phục. Cái khác thì không biết nhưng chết thì chắc chắn không sợ. Lúc này họ tạm gác lại các cuộc nội chiến, toàn bộ lực lượng đồng lòng đối phó với Nhật Chiêu tông.

“Trời ạ, xuyên không đến đây đã chẳng được thân phận tốt đẹp gì, lại còn đây áp lực.” Lâm Phàm nghĩ.

Phải tu luyện!

Chuyển hóa công pháp.

Trong tức khắc, thân thể hắn sinh ra kết nối với không khí. Một sự rung động mạnh lan truyền trong không khí, giống như những ngọn sóng sinh ra khi ném tảng đá vào trong nước, mãi vào thân thể hắn.

Dồn nén cộng hưởng lại.

Từ khi có ‘Thân bất tử’ hắn đã không còn cảm nhận được nỗi đau. Nhưng dựa theo trí nhớ, sự đau đớn phi thường khi tu luyện rất khó chịu đựng. Bởi vậy rất nhiều người đã không kiên trì được, chỉ có thể từng bước chậm rãi tu luyện.

Đột nhiên xảy ra một chuyện khiến Lâm Phàm ngạc nhiên.

“Điểm khổ tu +1

Điểm khổ tu +1

...”

Điểm khổ tu không ngừng tăng lên khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc như phát hiện một châu lục mới. Ban đầu hắn còn không dám tin, sau đó liên hưng phấn tốt độ.

- Vãi đạn!

- Thì ra là cách này, nếu như cứ phải bị chém chết mới tăng điểm khổ tu thì không biết phải đến bao giờ mới tu luyện được đến cảnh giới cao nhất. Hóa ra mấu chốt chính là tự tu luyện, thật là phê như con tê tê.

Một thời gian sau.

Lâm Phàm ngừng tu luyện.

Kiểm tra điểm khổ tu đã đạt tới 3750 điểm.

Tăng điểm, phải tăng thêm điểm.

Lập tức nhấn kí hiệu (+).

Vụt!

Có cảm giác kì lạ chạy khắp cơ thể, hắn kiểm tra bảng điều khiển thì phát hiện tu vi đã thay đổi.

“Tu vi: Tội Thể tăng 3 (+)

Điểm khổ tu: 1750.”

Lần trước lên một cấp cảnh giới chỉ cần một trăm điểm khổ tu. Không ngờ rằng tăng lên tăng 3 tiêu hao mất 2000 điểm, sự chênh lệch này quả là lớn.

Dẫu vậy cũng đủ khiến Lâm Phàm mãn nguyện, những người khác phải mất vài tháng mới lên được một cấp cảnh giới. Mình chỉ mất vốn vẹn một canh giờ đã luyện được, sợ chưa.

Dưới tầng 3 là một hạn ngưỡng, sau tầng 3 là đến lúc xuất hiện chuyển biến, cơ thể sẽ dần dần rắn rỏi cứng cáp như đá.

Nếu muốn vượt qua tầng 3 lên tầng 4 cần phải có ý chí kiên định, bởi lẽ nỗi đau đớn này không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được.

Sau khi phát hiện bí mật nhỏ này, Lâm Phàm sao có thể chần chừ được nữa, lập tức điên cuồng tu luyện.

Thực lực cường hãn rồi mới có thể tự do phiêu bạt, nếu chỉ dựa vào mỗi ‘Thân bất tử’ thì có ích gì mấy.

Tu luyện!

Đến khi mặt trời lặn Lâm Phàm mới mở to mắt.

“Điểm khổ tu: 5750.”

Tăng điểm.

Tay vừa di chuyển.

“Tu vi: Tội Thê tầng 4 (+)

Điểm khổ tu: 1750.”

Tức khắc tầng 3 lên tầng 4 ấy, cơ thể hắn đã xuất hiện những thay đổi cực lớn. Làn da nhẵn nhụi trở nên thô ráp, mọc lên từng mảng vảy sắc bén. Hắn lấy tay chọt thử liền thấy cứng cáp vô cùng. Sau đó những mảng vảy từ từ ẩn xuống dưới da, làn da thô ráp lại trở nên nhẵn nhụi như ban đầu.

- Không phải là từ tầng 3 lên tầng 4 sẽ có một quả bói sao? Quả của ông đâu rồi?

Lâm Phàm gặp tình huống này không khỏi phá lên cười, đêch cụ còn chơi cái mẹ gì nữa, bố mày rõ ràng là đang chơi ăn gian, còn cho người khác sống nữa không?

Tốc độ đạt đến cảnh giới nhân sinh đã nhanh hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ta chỉ không tin mà thôi

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Có được bàn tay vàng này mà còn không nắm chặt lấy thì đúng là trời không dung đất không tha.

Huống hồ tình huống hiện tại cũng không an toàn. Nếu lại gặp tình huống oánh nhau, tuy rằng bất tử thật nhưng lỡ cứ để người ta chém hoài thì cũng khiến hắn băn khoăn không ít.

Vậy nên hắn tu luyện, điên cuồng tu luyện đến rạng sáng!

Lâm Phàm mở mắt, cảm thấy có tí khó nuốt, đầu óc mê mê mang mang. Việc tu luyện hao phí quá nhiều tinh lực của hắn, hơn nữa thực lực của bản thân hắn còn chưa mạnh mẽ đến mức có thể không màng nghỉ ngơi.

Chỉ ít thì hiện tại hắn vẫn chỉ là người trần mắt thịt.

Tính toán sơ qua một chút, một phút đồng hồ có thể tăng ba mươi điểm khổ tu, vậy là một giờ tăng một ngàn tám trăm điểm.

Nhìn lại bảng hiển thị một chút, điểm khổ tu: 7150.

Tu luyện đã được ba giờ.

Nhìn sắc trời, bên ngoài đêm khuya tĩnh mịch, chỉ có tiếng côn trùng là kêu không thôi.

Muốn tiện tăng thực lực lên một chút nhưng điểm khổ tu không đủ để tăng lên nữa.

Ngày hôm sau.

Bang! Bang!

Tiếng đập cửa vang lên, đồng hồ sinh học của Lâm Phàm còn chưa thích ứng kịp, hồi xưa thì cứ phải đến giữa trưa hắn mới thèm mở mắt.

- Chết tiệt, mới sáng sớm thằng mẹ nào đã gõ cửa. - Lâm Phàm đẩy cửa ra, tức khắc ấy còn chưa kịp phản ứng đã thấy hoa cả mắt. Một thân thể mập mạp nhào đến ôm chầm lấy hắn.

- Lâm sư đệ, đệ còn sống thật!?

Lã Khải Minh kích động trào nước mắt. Sự tình diễn ra ở trận chiến hôm ấy hắn chứng kiến rõ mồn một. Lúc trận đấu kết thúc thì hắn được đưa đi trị liệu, nhưng vẫn cố nhịn đau, kể kỷ tích của Lâm Phàm lại cho người khác nghe, một lòng mong bọn họ tìm được thi thể Lâm Phàm.

Sau đó được nghe có người nói Lâm Phàm đã quay về, lại vẫn toàn vẹn như lúc ban đầu, hắn hưng phấn đến độ chỉ hận không thể ngay lập tức đi tìm đối phương. Nhưng thương thế trên người hắn không cho phép hắn tùy tiện rời giường. Trải qua một đêm hồi phục, thân thể dần khá hơn hắn mới không thể chờ được mà chạy đến đây.

- Đệ đệ cái củ kẹc!

Lâm Phàm điên tiết chửi thề, cái tên béo này làm gì thế không biết, ông mày dẻo thích đàn ông. Hắn vốn định giãy dụa thoát ra, không ngờ cánh tay của tên béo này cứng như gong kim sắt, ôm hắn chặt cứng.

Lâm Phàm tỏ vẻ bình tĩnh:

- Lã sư huynh, không ngờ huynh vẫn còn sống.

Khuôn mặt béo tròn của Lã Khải Minh đỏ bừng, hưng phấn thuật lại:

- Ta vốn tưởng ta không có được nữa rồi. Nhưng Lâm sư đệ từng dặn dò ta nhất định phải sống thay phần của đệ nữa. Ta liền thề, ta không thể chết được, nhất định phải kiên cường. Gặp lại được Lâm sư đệ ta vui quá đi mất.

Khụ khụ!

Đúng lúc này, có tiếng nói vang lên ngoài cửa:

- Có phải chúng ta đến không đúng lúc rồi hay không?

Âm Tiểu Thiên đứng ở ngoài cửa, mắt vẫn liếc trộm hai người đang ôm nhau, lại chuyển tầm mắt qua nhìn nhìn Cao Đại Tráng, cảm thấy bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều.

Cao Đại Tráng ngây ngốc gãi đầu:

- Lâm sư đệ thực rất được lòng người khác, giống hệt ta.

Lã Khải Minh lúc này mới phát hiện ra chính mình đã quá kích động, sau đó mới chịu buông Lâm Phàm ra:

- Để hai vị sư huynh chê cười rồi, ta nhìn thấy Lâm sư đệ nên mừng quá.

Lâm Phàm thở ra một hơi, người này đúng là quá nhiệt tình, nhiệt tình đến phát khiếp.

- Hai vị sư huynh tìm đến đây sớm như vậy, có chuyện gì sao?

- Lâm sư đệ, chúng ta tới tìm đệ nhau cùng đi nhà ăn, sau đó cùng đi đến trường luyện võ. - Âm Tiểu Thiên nói.

Cao Đại Tráng cười ngây ngô:

- Lâm sư đệ còn không mau mau đi, nếu đi muộn quá là không còn gì ăn đâu.

Tính đến thời điểm này hắn đến đây mới được ba ngày. Trước nay hắn vốn chỉ là một tên độc thân bị người ta chê cười, không nghĩ giờ lại được yêu mến đến thế. Sáng dậy còn có người gọi đi ăn cơm, cảm giác này cũng không tồi.

Sau đấy hắn liền đi rửa mặt.

- Ba vị sư huynh, chúng ta đi thôi.

Dùng bữa ở nhà ăn xong, bốn người đến trường luyện võ. Tuy rằng hiện giờ đang giao chiến, nhưng tu luyện lại là việc không có ai lơ là một chút nào.

- Âm sư huynh, bước đầu nhập môn đều phải tu luyện ‘Luyện Thể quyết’ sao? - Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

Âm Tiểu Thiên đáp lời:

- ‘Luyện Thể quyết’ là công pháp cơ bản trong quá trình tu luyện Tội Thể của Viêm Hoa tông, có tác dụng rèn rũa cơ thể để đạt đến Tội Thể tầng 9, chuẩn bị cho thời điểm bước vào Địa Cung cảnh. Đến khi nhập Địa Cung cảnh rồi, thì sẽ sản sinh ra nguyên lực giúp tu luyện được những công pháp không thuộc về người phạm nữa.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy khi còn là Tội Thể thì có thể tu luyện những công pháp gì?

- Có thể tu luyện công pháp Nhân giai, đây là môn pháp có thể luyện khi chưa sản sinh ra nguyên lực. Còn những công pháp trên cấp Nhân giai thì phải có nguyên lực mới thúc đẩy được. – Âm Tiểu Thiên giải thích.

Rất nhanh đã đến trường luyện võ.

Đương lúc vừa đặt chân đến trường luyện võ, Lâm Phàm có chút không đành lòng nhìn thẳng tình huống đang diễn ra trước mắt.

Tàn độc, thật sự quá tàn độc.

Vết máu loang lổ khắp nơi. Người thì đứng im cho người khác dùng gậy gỗ, gậy sắt nện liên tiếp vào thân. Người thì tay cầm dây thừng chống đỡ công kích liên tục của đạn đá.

Đừng tưởng rằng người ta đang tự ngược đãi, thực chất là đang tu luyện.

Phương pháp mài dũa thân thể thì có rất nhiều. Cách thứ nhất là ngoan ngoãn tu ‘Luyện thể quyết’, dùng biện pháp cộng hưởng để dồn nén thân thể.

Còn một cách nữa chính là dựa vào ngoại lực cùng lúc với sử dụng ‘Luyện thể quyết’, tiến hành mài dũa thân thể với cường độ cao, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn.

Cái cảm giác tra tấn này người bình thường không chịu được bao lâu là sẽ ngừng lại ngay. Còn nếu cứ cố quá thì sẽ dễ quá cố.

- Lâm sư đệ, tu luyện thôi. – Lã Khải Minh nói. Để tăng cường thực lực của bản thân, Lã Khải Minh cũng thuộc dạng liều.

- Được. - Lâm Phàm cười nói, hắn cũng muốn thể hiện. Mặc dù trong lòng vẫn còn hoài nghi, chẳng lẽ mấy biện pháp này thật sự có thể đề cao tốc độ tu luyện?

Âm Tiểu Thiên thì lại không lựa chọn tu luyện theo loại phương pháp này, có vẻ như thấy thương cho cơ thể bản thân. Còn Cao Đại Tráng thì cười luôn áo, để lộ ra thân thể cường tráng.

- Nào, đánh ta đi. - Cao Đại Tráng hít sâu một hơi, sắc mặt nghẹn đỏ bừng, cơ bắp sau lưng cuộn lên từng khối, cảm giác kích thích khôn tả.

Âm Tiểu Thiên cảm gậy sắt đánh mạnh vào lưng Cao Đại Tráng, mà Cao Đại Tráng bình thường vốn luôn tỏ vẻ ngốc nghếch lúc tu luyện lại rất nghiêm túc, cẩn thận.

Hắn chôn chặt cảm giác đau đớn, không may mắn biểu hiện ra ngoài.

Dưới sự trợ giúp của ngoại lực, hắn vận chuyển công pháp, cơ thể dần dần chuyển sang sắc đỏ như bị lửa nóng đốt cháy. Dòng máu trong cơ thể hắn sôi lên hừng hực, chuyển hóa thành từng luồng năng lượng huyền diệu, phân tán đến từng thớ da tác thịt.

Có thể thấy hắn đã luyện cốt đến cảnh giới rất cao.

Lâm Phàm nhìn quanh quất, cảm thấy mình hẳn là có thể thử một lần, xem xem chịu đựng được hay không.

- Người chính là Lâm Phàm? Kẻ đã tiêu diệt Cự Thú Chiến Tranh? – Đúng lúc này sau lưng có tiếng nói vang lên.

Lâm Phàm quay đầu, phát hiện một nam tử cỡi trần đi về phía mình. Trên người hắn thâm tím đầy mình, hiển nhiên cũng là kẻ mạnh.

- Đúng vậy, chính là ta. - Lâm Phàm tự hào đáp, xem ra gặp được người hâm mộ rồi.

Nam tử kia nhìn một lượt trên xuống dưới, đánh giá một phen rồi lắc đầu:

- Nhìn tu vi cùng đáng người, Trương Long ta đây không tin.

Lâm Phàm khó chịu trong lòng. Ông này không quản khó nhọc làm nên đại sự mà có người dám không tin, thế thì khác gì xúc phạm nhân phẩm đâu.

- Vậy người muốn thế nào mới chịu tin? - Lâm Phàm thấy cần phải chứng minh mới được.

Trương Long nói:

- Ta chỉ là không tin mà thôi. - Sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Lâm Phàm bị xoay như chong chóng. Theo trình tự mà nói đáng lẽ nên thể hiện ra tí năng lực, khiến cho tên này tâm phục khẩu phục. Nhưng cái tên này chả tỏ vẻ gì khác, nói mỗi mấy câu đã xoay người đi luôn.

- Trương Long, người có ý gì? Chẳng nhẽ người nghi ngờ Lâm sư đệ? – Lã Khải Minh sao có thể nhận được, tận mắt hắn chứng kiến Lâm sư đệ không màng sống chết hủy diệt Cự Thú Chiến Tranh.

- Lã Khải Minh, người muốn gì? Ta nghi ngờ thì làm sao? Trước kia hắn nhát như chuột, bây giờ bảo Cự Thú Chiến Tranh là do một tay hắn tiêu diệt, đánh chết ta cũng không tin. - Trương Long khinh thường.

- Người... - Lã Khải Minh cùng Trương Long rơi vào thế giằng co, nhất thời không ai biết phải nói gì.

Nhưng đột nhiên, từng tiếng hò hét vang lên:

- Đuýtttt, đệ tử này là ai? Mạnh quá đi mất.

- Cường độ này thân thể có mạnh hơn cũng không chống đỡ được.

Lại thêm tiếng nổ đùng đoàng.

Lã Khải Minh cùng Trương Long cùng qua bên đó xem. Và vừa nhìn thấy liền sửng người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lây lan đến tất cả mọi người

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Lâm Phàm hai tay cầm dây thừng, đầu dây thừng còn lại nối với một khối đá lớn hình tròn. Mỗi lần kéo dây thừng, sau đó buông tay ra, lưng sẽ bị tảng đá kia đập liên tục.

Cũng không bao nhiêu người nguyện ý ném thử phương thức tra tấn này, bởi vì lực sát thương của nó quá lớn. Dù cho đã thử thì tuyệt đối cũng chẳng chịu được bao lâu.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, đây có là vấn đề gì?

Một chút cũng không đau.

Kèm theo tu luyện ‘Luyện Thể quyết’ khiến điểm khổ tu tăng một cách đáng sợ.

“Điểm khổ tu +5.

...”

So với tu luyện bình thường đã tăng nhanh gấp 5 lần.

Máu nóng sôi trào, thân thể hắn giống như một miếng sắt được nung nóng đỏ, tỏa ra từng đợt khói trắng.

Các đệ tử chung quanh đều đã há hốc mồm.

- Tên này là ai? Tàn bạo quá đi mất.

- Đá đập liên tục vào người sinh ra cộng hưởng, so với tu luyện bình thường còn phải mạnh hơn gấp mười lần. Hơn nữa nếu như có xảy ra sơ suất lực phủ

ngũ tạng sẽ bị phá vỡ, chưa phải là Tội Thể tầng 6 trở lên căn bản chả có ai dám tiếp tục.

- Như thế này là đã kéo bao nhiêu lần rồi.

- Đúng thật là không muốn sống nữa, dù có là các sư huynh có Tội Thể tầng 6 đi nữa cũng tuyệt đối không có khả năng liên tục kéo thả như vậy. Mỗi một lần đều cần phải có thời gian bình ổn lại huyết khí sôi trào trong cơ thể. Làm giống như hần đầu khác nào đòi mạng.

Nghe tiếng các đệ tử chung quanh tán phục, khò nói cũng biết trong lòng Lâm Phàm có bao nhiêu thích thú. Hơn nữa tốc độ tăng của điểm khổ tu có chút ngoài mong đợi, so với tu luyện bình thường phải nói là đã được đẩy nhanh rất nhiều.

Đối với người khác đây là hình thức tra tấn không thể nhẫn nhịn. Nhưng đối với Lâm Phàm, có được ‘Thân bất tử’, hần chẳng thấy đau đớn tẹo nào, chỉ cảm thấy sau lưng một mảnh ẩm ướt, chắc là đổ máu rồi.

Giờ đây cả người Lâm Phàm đỏ bừng bừng, hần há miệng thở ra một hơi khói trắng nồng đậm.

Điểm khổ tu: 8000.

Lâm Phàm không hề do dự, trực tiếp cộng điểm.

Tu vi: Tội Thể tầng 5.

Một lượng sức mạnh huyền diệu trong cơ thể hần bạo phát.

Ầm!

Gân guốc trên cánh tay hần nổi lên như rắn rết, dữ tợn không gì sánh được. Âm thanh nổ tung vang lên, thân thể hần phình to hơn hần so với ban đầu.

Cánh tay hần thì càng thêm thô kệch.

Thân thể cũng cao thêm rất nhiều.

- Vị đệ tử này rốt cuộc là ai? Có thể tu luyện đột phá đến Tội Thể tầng 5, xương cốt cũng thay đổi.

- Mạnh quá, rốt cuộc là ai vậy chứ?

- Ta vừa nghe nói, hần có vẻ như chính là đệ tử ngày hôm qua trên chiến trường cho Cự Thú Chiến Tranh đi bán muối.

- Là hần!

Các đệ tử đang tu luyện chung quanh hai mắt nhìn nhau không dám tin, sau đó toàn bộ lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Bọn họ không ngờ lại có thể gặp được người uy mãnh như thế này.

Trương Long nhìn đến chết lặng, hần tròn tròn mắt, trong nội tâm nảy lên một loại cảm xúc xấu hổ.

Mình vừa nãy nói với người ta cái gì?

Không tin người ta?

Nhát như chuột?

Chết tiệt, kẻ dám tu luyện như vậy hần căn bản còn chả gặp được mấy, đã thế cường độ như này hần càng chưa thấy bao giờ.

Phương thức tu luyện này đem lại đau đớn mà con người ta khó có thể chịu đựng được. Nhưng cái người trước mắt này, mặt đã không đổi sắc, thậm chí lại còn có chút hưng phấn. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Quá mức điên cuồng.

Cao Đại Tráng dừng việc tu luyện của mình lại, ngẩng ngốc nhìn theo Lâm Phàm, tiếp đó nói quá:

- Lâm sư đệ thật là mạnh đó, ta cũng không dám tu luyện như vậy.

Âm Tiểu Thiên cảm thán:

- Không ngờ ý chí của Lâm sư đệ lại mạnh mẽ đến vậy. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, e là ta cũng có chút hoài nghi Lâm sư đệ.

Lã Khải Minh nhìn sau lưng Lâm Phàm đã loang lổ vết máu, trong phút chốc liền tròn trĩnh mắt nhìn Trương Long:

- Nhất như chuột mà người nói đây. Nói thử ta nghe, người dám tu luyện như vậy không?

Tu vi của Trương Long đã đạt đến Tội Thể tầng 6, hãn cũng rất lao tâm khổ lực tu luyện. Muốn tu luyện như vậy, hãn thật sự không dám. Mỗi lần uỳnh một cú, cảm giác như thịt nát xương tan, đau đớn đấy thực khó có thể chịu đựng.

Mà người trước mắt hãn đã chịu phải không dưới một trăm cú như vậy, đã chịu đựng thống khổ tới cỡ nào.

- Ta... Ta...- Trương Long nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, hãn thật sự bị dọa hết hồn. Đồng thời sâu trong ánh mắt hãn nhìn về phía Lâm Phàm không còn điểm khinh thường như trước, thay vào đó là bội phục.

Lã Khải Minh không để ý Trương Long, mà là vội vàng hô:

- Lâm sư đệ mau dừng lại đi, cứ tiếp tục đệ sẽ không chịu nổi nữa đâu.

Lâm Phàm mở miệng, thở ra một làn khí trắng:

- Lã sư huynh, không có vấn đề gì. Nếu chút đau ấy cũng không chịu nổi thì còn nói gì đến chuyện bảo vệ gia quyến, tông môn. Không muốn bị kẻ khác giết chỉ có liều mạng tu luyện, nam nhi phải biết tự dựa vào sức mình. Bây giờ đổ nhiều máu, sau này mới không khiến người khác rơi lệ.

Ông đây phóng đại một chút là đám người các người lại chà đạp sát đất.

Đau đớn là cái gì?

Ông đây cũng rất muốn cảm thụ đau đớn một chút.

Đáng tiếc, hãn không có cơ hội này.

Àm!

Đá lớn đập rầm rầm vào xác thịt hãn, tạo ra âm thanh chấn động đến tận tâm can.

Trưởng luyện võ một mảnh im lặng.

Tất cả đệ tử đều bị mấy lời nói của Lâm Phàm làm cho nhiệt huyết sôi trào.

Bọn họ từ tông môn đến nơi xa xôi này là vì cái gì?

Khẳng định là muốn bảo vệ tông môn, bảo vệ lãnh thổ.

Các đệ tử chung quanh không thể nhịn được nữa bèn cất lời:

- Lâm sư huynh nói chí phải, không hổ là bậc anh hùng.

- Liều mạng cố gắng tu luyện, chút đau đớn kia có tính là gì?

Một gã đệ tử trực tiếp lên nắm dây thừng, cũng muốn cho đá lớn đâm rầm vào. Nhưng chỉ mới một chút gã ta đã học máu, người bay sang một bên.

Một đệ tử khác thẳng bước đến:

- Vị sư đệ này, không sao chứ?

- Không sao, đúng là còn gắng gượng quá. Sư huynh, chúng ta hai người một tổ, cùng nhau tu luyện đi?

- Được.

Cao Đại Tráng nói:

- Lâm sư đệ nói cũng được đó, Đại Tráng cũng muốn nỗ lực tu luyện. Sư đệ, đánh đi.

- Được.

Lã Khải Minh cũng sôi trào nhiệt huyết, không nói thêm gì nữa, trực tiếp tiến hành tu luyện. Hãn không ngờ Lâm sư đệ lại có hùng tâm tráng khí như vậy, cũng không thể để mình tụt lại phía sau được.

Trương Long hổ thẹn vạn phần, nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, xin lỗi, sư huynh hiểu lầm đệ rồi.

Lâm Phàm phun một hơi khói trắng, lộ ý cười:

- Sư huynh nói gì vậy chứ, đều là đệ tử Viêm Hoa tông, tất nhiên phải giúp đỡ nhau rồi.

Trương Long bấy giờ ngậy ngấn cả người. Hắn không ngờ Lâm sư đệ chịu nhiều tra tấn của việc tu luyện vậy mà còn cười được với mình. Như vậy nhất định là cố nén đau đớn, cười cho mình an tâm, để mình không cắn rứt trong lòng.

Sau khi nghĩ đến đây, Trương Long cảm thấy thật muốn rơi lệ. Minh nói Lâm sư đệ như vậy mà không ngờ Lâm sư đệ lại còn suy nghĩ cho mình.

Thật quá là cảm động.

- Lâm sư đệ, ta... - Trương Long không biết nên nói gì, cuối cùng xoay người rồi đi, hắn cũng muốn liều mạng đi tu luyện.

Lâm Phàm mà biết ý nghĩ hiện tại của Trương Long chắc chắn sẽ cười thề loạn lên.

Sư huynh, mi nghĩ con mẹ nó nhiều quá rồi đó.

Ông cười như thế này chẳng qua chỉ định giả vờ pro, tỏ vẻ tu luyện rất thoải mái thôi mà.

Sao vào mắt mi lại biến thành ý khác thế.

Sáng hôm ấy.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên trong trường luyện võ.

Mọi khi chuyện như vậy cũng rất bình thường. Nhưng hôm nay điểm không bình thường chính là chẳng có đệ tử nào bỏ về sớm cả.

Điều này làm cho một vài đệ tử đi ngang về mặt mù mịt: cái này éo hợp lý tí nào.

Đám người này sao tự nhiên đánh đến hăng tiết vệt như vậy?

Không dùng tu luyện được nữa luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phân tích một chút là ổn

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

- Ôi đệt, chịu không nổi nữa rồi.

Tuy rằng Lâm Phàm không có cảm giác đau, nhưng cũng có thể cảm giác được thân thể này có gì đó không ổn lắm.

Crack một tiếng.

Xương cổ phía sau lưng dường như đã nứt ra, không chống đỡ nổi cường độ luyện tập như vậy.

Phụt!

Hắn phun một búng máu.

Phổi hồng rồi.

Sắc mặt Lâm Phàm tái nhợt, đây là dấu hiệu thân thể bị trọng thương. Với tu vi Tội Thể tầng 5 của hắn hiện tại sao chịu nổi tra tấn như thế này.

Chậm lại, nhất định phải chậm lại.

Bây giờ hắn muốn tự sát. Nhưng hiện trường đông người xem như vậy, phải tìm địa điểm khác hợp lý hơn.

- Lâm sư đệ, đệ không việc gì chứ? – Lã Khải Minh lập tức đến bên cạnh Lâm Phàm, một tay đỡ Lâm Phàm, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Lâm Phàm xua tay:

- Không có việc gì. Máu trong người cuộn trào lên hơi mạnh quá nên phun có một ngụm máu nhỏ. Ta về trước nghỉ ngơi một chút, các sư huynh cứ tiếp tục tu luyện.

Lã Khải Minh vẫn không yên tâm:

- Thật sự không sao sao?

Lâm Phàm sắc mặt nghiêm túc:

- Không có việc gì. Với trạng thái hiện tại của ta một quyền có thể đánh chết một con trâu, huynh có tin không?

Không đợi Lã Khải Minh nói thêm gì, Lâm Phàm tức tốc rời khỏi sân tập.

Hắn thật sự sợ bản thân không chịu nổi mà bị rong huyết luôn, đến lúc đó thì có mà toi con mẹ nó com.

Âm Tiểu Thiên nhìn theo lưng Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, chắc chắn là không sao chứ?

Cao Đại Tráng đang tu luyện thì dừng lại:

- Lâm sư đệ quá là lợi hại, chịu đựng được lâu như vậy, xem ra đã tu luyện ‘Luyện Thể Quyết’ đến cảnh giới cao nhất rồi.

Trong phòng,

Lâm Phàm vừa vào phòng đã không nhận được ho khù khụ rồi nôn ra một búng máu tươi.

- Mẹ nó chứ, không chỉ phổi hồng mà cả gan cũng nát luôn. Đúng như bọn họ nói, phương thức tu luyện kiểu này ai mà kiên trì trụ vững được. Chấn động mạnh như vậy mà không bị làm sao thì mới là lạ.

Trong tình huống này hắn đã trọng thương, từ từ khôi phục thì quý biết được lúc nào mới khỏi.

Hắn cảm trường kiếm bên cạnh, không chút do dự cắt một đường lên cổ, máu liền phun trào.

“Ừa” một tiếng, BGM tự chêm âm thanh, và thân thể hắn ngã xuống cái ầm.

“Điểm khô tu +10”

Mười giây sau, Lâm Phàm mở mắt, cử động thân thể, xương cốt kêu răng rắc, không có vấn đề gì cả.

Hắn đã phục hồi hoàn toàn, không có tí dờ chứng gì.

Nhìn lại điểm khô tu đã đạt đến 1265 điểm.

Hôm nay chánh cũng đã chánh qua, giờ thì phải suy xét về vấn đề tiếp theo. Mục đích của hắn là rời khỏi nơi này, từ giờ trở đi tiêu dao. Nhưng muốn rời khỏi cũng không phải là dễ dàng, dĩ nhiên phải nghĩ biện pháp mới được.

Mỗi tội giờ nhìn xung quanh hắn còn chẳng dám nhìn thẳng. Máu tươi đầy đất, nhìn mà rợn người, phải mau mau dọn sạch mới được.

Tình huống hiện nay phải nhanh chóng nâng cao thực lực. Chỉ có trở nên cường hãn mới là chân lý duy nhất.

Khi Lâm Phàm xuất hiện lần nữa tại trường luyện võ.

Lã Khải Minh hết hồn luôn.

- Lâm sư đệ, sao lại ra đây làm gì? - Hắn vốn đã nhận ra Lâm sư đệ bị thương, không ngờ rằng chả bao lâu đã quay lại.

Lâm Phàm thờ dài một tiếng:

- Sư huynh, cứ nghĩ đến tình thế hiện tại là sư đệ lại ăn ngủ không yên. Ta thấy thân thể không sao, liền đến để tiếp tục tu luyện.

Lã Khải Minh nhìn Lâm sư đệ, nhiệt huyết trong lòng hùng hực sôi trào:

- Sư đệ, tuyệt lắm.

Trừ lời này ra hẳn cũng chẳng biết phải nói gì khác.

Hắn nhận ra Lâm sư đệ trước mắt mình có giác ngộ thật cao, cao đến mức khiến hắn phải sùng bái.

Lâm Phàm đến đây chỉ vì bất đắc dĩ. Ngay cả chủ nhân của thân thể này cũng là một cô nhi, không nơi nào dựa vào, cũng chẳng có nơi nào để lưu luyện.

Mặc kệ, cứ tu luyện đã.

Đá lớn cứ thế đập liên tiếp, tạo nên cộng hưởng hai lớp lên thân thể, điểm khổ tu tăng nhanh một cách dị thường.

Cả một buổi chiều.

Các đệ tử trên trường luyện võ nhiệt huyết cứ thế sôi trào.

Bọn họ liều mạng tu luyện, mà trong số đó còn có một sự tồn tại kinh khủng hơn cả chính là tên đệ tử kia.

Hắn tu luyện theo cái kiểu mà khiến người khác phải trợn mắt há mồm, thật sự là không dám tin, nếu không tận mắt nhìn thấy thì không thể tin được.

Ở xa.

- Tên đệ tử kia là ai? - Một người trung niên khí thế phi phàm chăm chú nhìn về phía trường luyện võ.

- Lục sư huynh, hẳn chính là Lâm Phàm. - Đệ tử bên cạnh cung kính nói, nhìn Lục sư huynh với ánh mắt tràn ngập sùng bái.

Vị sư huynh trước mắt có một thân tu vi sâu không lường được, vô cùng cường hãn, là thần tượng của rất nhiều đệ tử. Đã thế còn nghe nói Lục sư huynh đã đạt tới Địa Cương cảnh tầng 5.

Lục sư huynh nhớ kỹ cái tên Lâm Phàm này, rồi lại tiếp tục tuần tra:

- Không sai, hôm nay các đệ tử tu luyện rất khắc khổ. Có như vậy khi gặp Nhật Chiếu tông mới không trở thành thịt cá.

- Lục sư huynh nói phải.

Mãi cho đến buổi tối.

Lâm Phàm lết cái thân mệt mỏi về phòng, sau đó tiến hành kết liễu bản thân. Hắn xuống tay một cách quyết đoán, tuyệt đối không kéo dài.

Mười giây sau, hắn lại hồi sinh full bình máu.

Kiểm tra điểm khổ tu đã được 10500, nhưng còn cách khoảng cách tăng cấp tu vi một đoạn.

Ngày hôm sau!

Tiếng chuông vang vọng, trực tiếp đánh thức Lâm Phàm từ trong giấc mộng.

- Địch mợ, có đề cho người khác sống nữa hay không, mới sáng banh mắt ra đã chuông chuông cái đeo gì. - Lâm Phàm tỉnh dậy một cách vô cùng khó chịu.

Bịch bịch!

- Lâm sư đệ, mau dậy nhanh, tập hợp rồi. - Lã Khải Minh gõ cửa, hồng học nói.

- Đây rồi, đây rồi. - Lâm Phàm mặc xong đồ, đẩy cửa ra - Lã sư huynh, đây là tình huống gì vậy?

Lã Khải Minh nói:

- Đây là tín hiệu báo tập hợp khẩn cấp. E là có chuyện xảy ra rồi, chúng ta phải nhanh lên.

Khi tới nơi tập trung, trên sân đã có rất nhiều đệ tử, ai nấy đều đứng thẳng tắp ở đó. Không khí hiện trường có chút áp lực, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

- Sư huynh, xảy ra chuyện gì vậy? Sao ai ai cũng nghiêm túc như thế? - Lâm Phàm nhỏ giọng hỏi.

- Xuyt, sư đệ đừng nói chuyện, trật tự. - Lã Khải Minh nhẹ giọng nói.

- Vâng. - Lâm Phàm lặng lẽ gật đầu, còn bí mật cơ đấy.

Đúng lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được một luồng khí bức bách từ xa đập vào mặt.

Đến khi thấy rõ tình hình thì hắn bàng hoàng hết cả người. Con mẹ nó mạnh quá đi, cơ bắp cuồn cuộn, còn cường hãn hơn cả Cao Đại Tráng. Nhất là ánh mắt sắc lẹm kia, tuy không nhìn rõ nhưng có thể cảm giác được.

- Đó là Lục sư huynh. – Lã Khải Minh hồ hồ nhìn ra xa - Lục sư huynh có tu vi kinh người, từng đơn thân độc mã giết chết một tên cường giả của Nhật Chiêu tông, xoay chuyển chiến cục.

- Hồi các sự đệ, sư muội. - Trên đài, Lục sư huynh cất tiếng, thanh âm giống như tiếng chuông đánh vào lòng mỗi người.

- Nhật Chiêu tông đã tâm không dứt, mưu toan chia binh làm hai đường, một đường định đánh nơi này, đường còn lại đi chiếm thành Thiên Phong. Bởi vậy, giờ ta muốn tập hợp một nghìn đệ tử đi chặn đường Nhật Chiêu tông. Lần này cử tử nhất sinh, chỉ cần kiên trì trong ba canh giờ là chúng ta sẽ đuổi tới, có ai nguyện ý đi? - Lục sư huynh trầm giọng xuống, ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới, không biết ai sẽ đồng ý.

Các đệ tử dưới đài nghe thấy thế ngo ngắc nhìn nhau.

Cử tử nhất sinh, tức vẫn chưa phải là thập tử vô sinh?

Mấy tên Nhật Chiêu tông thủ đoạn thì tàn nhẫn, lại vô cùng điên cuồng. Đôi khi nguyện chết cũng phải lôi người khác chết chum. Đối với bọn họ mà nói, khủng bố nhất vẫn là Nhật Chiêu tông.

Hiện tại nguy hiểm lại lớn, bọn họ bắt đầu do dự.

Lâm Phàm nghe xong thì cũng bắt đầu trầm phân tích.

Đây chính là đội cảm tử, tỷ lệ tử vong chắc chắn phải cao phát khiếp.

Ngược lại lại có cơ hội trốn thoát khỏi nơi này.

Tức khắc, Lâm Phàm gờ tay không một chút do dự:

- Ta nguyện ý.

Trong chớp mắt, tất thấy mọi người dán chặt mắt về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngừng đầu ưỡn ngực, bước ra khỏi đội ngũ, đi thẳng đến trên đài

Lã Khải Minh muốn ngăn lại nhưng đã muộn.

Hắn cũng không phải sợ chết mà là không muốn chết một cách không rõ ràng như thế này.

P/S: Hôm nay team sẽ up từ chương 7 tới chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chờ chút, ta có lời muốn nói

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Mọi người đổ dồn ánh mắt về hắn.

Cảm giác này thật là thích.

Trước lúc bỏ trốn được chảnh tý đúng là hơi bị sướng.

Lâm Phàm đi lên trên đài, bộ dạng đầy lẫm liệt, nói:

- Lục sư huynh, ta nguyện ý đi chặn đường mấy tên Nhật Chiêu tông kia.

- Được - Lục Đạo Thăng rất hài lòng vỗ bả vai Lâm Phàm, sau đó hướng ánh mắt xuống dưới - Còn ai nguyện ý không?

Các đệ tử phía dưới đài đấu tranh nội tâm dữ dội. Bọn họ rất muốn đi nhưng lại không cam lòng. Bởi vì bọn họ muốn lên chiến trường để được chém giết chứ không phải để mấy tên Nhật Chiêu tông phiến toái kia thái như thái rau.

Lục sư huynh đã nói rất rõ ràng là cửu tử nhất sinh, tức là một trận chiến không công bằng. Có thể một kẻ thù cũng chưa giết được mà bản thân đã ngã xuống rồi.

Mà đồng thời đối với một số ít đệ tử sợ chết mà nói thì họ chỉ muốn được sống sót trở về.

Lục sư huynh có chút thất vọng, không nghĩ tới chẳng có ai khác xung phong.

- Ta nguyện ý.

- Ta cũng nguyện ý.

...

Lúc này, Lã Khả Minh, Âm Tiểu Thiên, Cao Đại Tráng, Trương Long giờ cao tay, theo nhau đi lên trên đài.

Lục Đạo Thăng mặt mũi vui vẻ, đây mới là đệ tử của Viêm Hoa tông chứ.

Lâm Phàm nhìn những người đi lên, bỗng nhiên muốn câm nín.

- Các người sao cũng muốn đi? - Lâm Phàm bắt đầu đi nói. Hắn biết lần này rất nguy hiểm, nhưng hắn có thân thể bất tử. Đã thế hắn còn định ra trận chết thẳng xong nằm tại chỗ luôn, chờ kẻ địch đi qua là lập tức trốn chạy.

Nhưng Lã sư huynh và mọi người đều không có thân thể bất tử. Nếu chết là chỉ có chết thật.

Hơn nữa hắn cũng nhận ra Lã sư huynh bọn họ hoàn toàn chẳng muốn đi. Không phải tại hắn xung phong nên bọn họ mới xung phong theo chứ.

Lã Khả Minh nói:

- Lâm sư đệ còn không sợ, chúng ta sợ cái gì? Huống hồ ta cũng không yên lòng, ta nợ đệ một mạng, phải chết thì cùng chết.

Lâm Phàm sắp khóc đến nơi, các người thiếu con mẹ nó năng ả.

Ông đây là định lên đi, các người đòi đi cùng thì ông trốn thế nào? Mấy tên mặc dịch các người muốn làm ta áy náy cả đời phải không.

Toi con mẹ nó com.

Cao Đại Tráng cười ngờ ngạc nhiên:

- Đại Tráng ta nhất định phải kẻ vai chiến đấu cùng bằng hữu.

Âm Tiểu Thiên lắc lắc vai:

- Ta theo Đại Tráng.

Trương Long thì:

- Ta bội phục đệ nên muốn kết bằng hữu với đệ.

Lâm Phàm không còn gì để nói, đây là cái con mẹ gì thế này. Thế giới khi gió này, lửa mình gạt người thì không được ả, cho ông đây không vương bận mà lang thang một đời đi mà.

Các người nhiệt tình như vậy làm ta bị cảm động đây có biết không.

Lục Đạo Thăng nhìn xuống dưới đài:

- Còn có ai không?

Lâm Phàm thở dài, bây giờ còn làm thế nào được? Nếu chẳng còn ai khác xung phong hắn là cũng không thể để vài thằng bọn hắn đi một mình? Rồi hắn bước một bước ra, hít một hơi thật sâu, ánh mắt hùng hục lửa cháy nhìn xuống những đệ tử phía dưới:

- Các vị sư huynh muội, lần này tuy rằng cửu tử nhất sinh, nhưng chúng ta không hề oán thán. Bởi vì trong thành Thiên Phong là đồng bào của chúng ta,

là người thân, là gia đình của chúng ta. Nếu những kẻ địch kia xâm nhập vào, hậu quả sẽ như thế nào? Mọi người có tưởng tượng nổi không?

- Tinh nét của mấy tên Nhật Chiêu tông kia như thế nào, mọi người còn không rõ? Mọi người đành lòng để vợ mình bị chúng cường bạo hay sao? Hay là bằng lòng nhìn người thân của mình bị chém thành mười mấy khúc? Ta không thể, nên ta đứng ra đây.

Lâm Phàm rít gào, nhìn về phía các đệ tử, điên cuồng đi, gia nhập chiến đấu đi.

Lục Đạo Thắng nhìn Lâm Phàm, không nghĩ tới giác ngộ của đệ tử này thật là cao, chỉ cần còn sống trở lại tông môn, nhất định hẳn sẽ đề bạt lên chức cao.

Có được ý nghĩ như vậy, nhất định sau này sẽ trở thành một cường giả đứng đầu.

Nhưng mà lúc này, tình huống khiến Lâm Phàm khó xử xảy ra.

- Ta không có người thân ở thành Thiên Phong.

Không biết thẳng *** mẹ nào dưới đài nói ra lời này, khiến Lâm Phàm cứng họng.

Lục Đạo Thắng có chút muốn nổi giận. Thời khắc thế này chẳng nhẽ không còn ai đứng ra nữa, chẳng lẽ phải chọn bừa ra mới được?

Lâm Phàm ho khan một tiếng:

- Vừa rồi ta không biết ai phát ngôn nhưng ta có thể nói cho mọi người biết, nếu thành Thiên Phong không giữ được, những tên Nhật Chiêu tông kia sẽ tiến quân thần tốc, nhất định sẽ lan ra xung quanh. Ai dám cam đoan nơi bị chiếm tiếp theo không phải quê hương của mọi người.

- Đến lúc đó, vợ của các người bị một đám người dày vò, phụ mẫu các người bị loạn đao chém chết. Nếu không may hơn nữa vợ các người mang thai con của đám giặc kia, các người có thể nhìn không, nếu có thể nhìn ta không còn gì để nói.

Quả nhiên, sau khi tiêu hao một đồng nước miếng liền có hiệu quả.

- Không thể nhìn, ta tham gia.

- Ta cũng tham gia.

Nhiều đệ tử lục tậ lục tục giơ tay.

Bọn họ chưa bao giờ nghe qua những lời thô tục như vậy. Cái gì mà vợ bị một đám người dày vò, cái gì mà người nhà bị loạn đao chém chết.

Lòng căm thù của họ với Nhật Chiêu tông cũng chẳng còn là chuyện một hai ngày. Trong số các môn phái khác thì bọn họ hận nhất chính là Nhật Chiêu tông.

Bởi vì tại thời điểm Viêm Hoa đại đế lật đổ chế độ thống trị tàn bạo, Nhật Chiêu tông khi đó thừa dịp muốn xâm chiếm nơi này, tàn sát nhiều thành, cừu hận này đã tích lũy hơn trăm năm.

Cho đến hiện giờ bọn họ cũng không thể quên.

Lục Đạo Thắng hài lòng gật đầu nhìn Lâm Phàm, tuy lời nói thì thô tục nhưng rất có lý.

Lâm Phàm rất vừa lòng nhìn hết thấy.

Tập hợp một ngàn người hoàn tất.

Mỗi đệ tử lên đài đều chung suy nghĩ là không hối hận và cùng chung một thái độ phẫn nộ.

Tuy rằng biết trước sẽ hy sinh nhưng tuyệt đối không sợ hãi nữa.

- Lâm Phàm - Lục Đạo Thắng cất tiếng.

- Sư huynh, có đệ tử. - Lâm Phàm bước lên.

- Đệ phụ trách toàn bộ hành động lần này, toàn bộ các đệ tử khác bắt buộc phải nghe theo hiệu lệnh của Lâm sư đệ, ai vi phạm sẽ bị hủy bỏ tu vi và đuổi khỏi môn phái. - Lục Đạo Thắng nói.

- Vâng.

Hết thấy đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Phàm nhìn mọi người, trong lòng thầm nghĩ bây giờ cho mình chỉ huy rồi thì chạy kiểu gì đây?

Vấn đề này hơi bị phức tạp.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nghĩ đến việc này, Lâm Phàm vung tay lên:

- Xuất phát.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp xuất phát về phương xa.

Lục Đạo Thăng nhìn đám người Lâm Phàm, trên mặt xuất hiện một tia lo lắng, nhưng cũng không quan tâm được nhiều, hiện tại cuộc chiến kịch liệt chỉ mới vừa bắt đầu.

- Lâm sư đệ, lúc này đệ nói thật tuyệt. – Lã Khải Minh nói.

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay:

- Cũng tạm, chỉ là thuận miệng mà thôi.

Mặt trời đã lên cao.

Mấy người Lâm Phàm dừng lại trên đường lớn, lấy bản đồ ra.

Lã Khải Minh nói:

- Lâm sư đệ, theo tin tình báo, đệ tử của Nhật Chiêu tông sẽ đi qua con đường này.

- Ừm - Lâm Phàm gật đầu, nhìn hai bên đường đều là cây cối tươi tốt, đủ để che dấu tất cả mọi người, liền nói – Lã sư huynh, huynh cho các đệ tử nấp ở hai bên. Chờ đến lúc đệ tử của Nhật Chiêu tông đi qua, chúng ta cùng nhau xông lên.

Lã Khải Minh mắt sáng lên:

- Sư đệ, biện pháp này hay.

Lâm Phàm xấu hổ cười, mọi biện pháp như vậy cũng gọi là hay? Có mỗi việc che dấu trong chiến đấu cũng không biết? Chẳng lẽ quang minh chính đại đứng giữa đường mà giáp mặt với kẻ địch hay sao?

- Lâm sư đệ, thế còn đệ? - Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm tức thời ôm bụng kêu:

- Ta đau bụng đi giải quyết một chút.

Cơ hội đẹp thế này mà không trốn thật sự là một tổn thất lớn.

- Sư đệ chú ý an toàn. Nếu xảy ra tình huống gì, lập tức kêu to lên một tiếng. – Lã Khải Minh nói.

- Yên tâm đi. - Lâm Phàm gật đầu, cũng mặc kệ lời nói của hắn, trực tiếp rời khỏi nơi này.

- He he, ta đã điều tra rõ phía trước không xa có một con đường nhỏ, có thể từ con đường nhỏ đó mà rời đi an toàn.

Nhật Chiêu tông, tiểu đội cướp bóc.

- Sư huynh, phía đường lớn có đệ tử của Viêm Hoa tông chặn lại, chúng ta có thể đi con đường nhỏ này thẳng đến thành Thiên Phong. Tuy rằng rất muốn chém bay mấy tên kia nhưng chúng ta đang có nhiệm vụ cướp đoạt thành Thiên Phong và tất cả các tài nguyên.

- Ừm, nói có lý, ra lệnh cho các đệ tử đi đường nhỏ.

- Vâng.

Lâm Phàm đi trên con đường nhỏ, không khỏi ngừng chân lại, vẻ mặt có chút lo lắng và do dự.

- Địch mọ, ông mày mới đến thế giới này được vài ngày, sao toàn gặp cái đám suy nghĩ cục súc như vậy, còn đối với mình tốt quá làm gì. Nếu bọn họ không tham gia vào đội cảm tử thì chẳng phải sẽ bình yên vô sự. Đội một lát nữa gặp được mấy tên Nhật Chiêu tông kia thật thì làm sao mà có khả năng sống sót.

Hắn là người có lối tư duy sôi nổi, đầu óc thông minh, có nội tâm chính nghĩa, được coi là thằng con trai tốt. Vậy mà lại bán đứng các bằng hữu huynh đệ, lương tâm hắn thật sự rất bất an.

- Đệt chứ, *** con mẹ nó. - Lâm Phàm lắc đầu, im lặng một lúc, vẫn là nên về thì hơn. Cho dù kết cục có như thế nào, hắn cũng không thể hại chết các huynh đệ được.

Nhưng đúng vào lúc này, một loạt âm thanh nhón nháo vang lên:

- Ở đây có một tên đệ tử của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm quay người, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vừa nhìn thấy liền hết hồn luôn.

Một lô một lốc đệ tử của Nhật Chiêu tông xuất hiện trước mặt hắn.

Ông đệt!!

Mấy tên Nhật Chiêu tông sao lại xuất hiện ở con đường nhỏ này.

Không phải đã nói sẽ đi bằng đường con mẹ nó lớn hay sao?

- Giết hắn. – Bọn đệ tử Nhật Chiêu tông hét lớn rồi cầm đao lăm lăm xông về phía Lâm Phàm, căn bản không cho người khác cơ hội nói chuyện.

Lâm Phàm hô to một tiếng:

- Chờ chút, ta có lời muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Sát tính của các người quá nặng

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Con bà nó!

Sao bảo là đi đường lớn cơ mà, thế nào lại đụng nhau ở con đường nhỏ này.

Đã nói là đợi một chút, sao vừa gặp nhau đã rút đao ra chém rồi. Bọn bây có còn chút đạo đức nghề nghiệp nào không vậy.

Một tên đệ tử của Nhật Chiêu tông có dáng người cao lớn, cầm trong tay Cửu Hoàn Đại Đao, tràn đầy sát khí lao về phía Lâm Phàm mà chém.

- Chết đi rồi nói.

Đao quang lóe sáng, chín cái vòng sắt trên sống đao rung lên lanh canh, xé gió ào ào lướt đến, một đao tuyệt đối có thể bỏ người thành hai mảnh.

Lâm Phàm nổi cáu, cáu thực sự, vừa gặp mặt đã muốn giết mình, ngay cả một chút lễ phép cũng không có.

Hắn xoè một bàn tay ra, phịch một tiếng, cánh tay vốn dĩ nhỏ bé bỗng trở nên giãn nở. Trên bàn tay có một tầng ánh sáng chuyển động, trực tiếp chop lấy Cửu Hoàn Đại Đao.

Cửu Hoàn Đại Đao như chém phải tảng đá, không đã thương được chút nào.

Trong lòng Lâm Phàm vô cùng vui mừng, Tội Thủ tầng 5 trở lên có cơ thể vô cùng rắn chắc, vững như bàn thạch. Kẻ trước mắt này muốn giết hắn đúng là nằm con mẹ nó mơ.

Bàn tay còn lại thì hung hăng đánh thẳng một chưởng lên thân đệ tử Nhật Chiêu tông.

Bị sức mạnh cường đại đánh vào, tên đệ tử Nhật Chiêu tông hai mắt trắng dã, như không thể ngờ tới thực lực của đối phương lại mạnh mẽ như vậy, há mồm phun máu như điên.

Lâm Phàm một cước đạp tên đó dưới chân, sau đó khó chịu nhìn về phía trước nói:

- Ta hỏi các ngươi, có nói chuyện được hay không?

Bọn đệ tử Nhật Chiêu tông sắp xông tới trông thấy cảnh tượng này, từng tên từng tên một đều tròn mắt há mồm:

- Sao lại như vậy được, sư huynh là cường giả Tội Thê tầng 4, lại còn có Cửu Hoàn Liên Trảm xuất thần nhập hoá trong tay, sao có thể mới một chiêu đã bị thua?

- Các ngươi có nghe thấy âm thanh vừa rồi không? Thân thể như đá là dấu hiệu của Tội Thê tầng 5, tên nhóc này là cường giả Tội Thê tầng 5.

Với mấy tên này Tội Thê tầng 5 đã là cường giả rồi?

Con mẹ nó đúng là không có kiến thức.

Lâm Phàm chân đạp trên người đệ tử Nhật Chiêu tông, nhìn đám người lú nhú trước mặt, cũng chỉ dám nói thầm trong lòng, nhiều người như vậy, chỉ ít có hai ngàn người, hơn nữa còn không biết bên trong có cường giả hay không?

Tên ở dưới chân mình đây vừa nhìn đã biết là bia đỡ đạn, cái thứ đầu óc đơn bào.

Nhưng tình hình đã thế này sao có thể rút được nữa.

Mặc dù hấn có rét thật, nhưng tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài được.

Lâm Phàm chân đạp lên người tên đệ tử kia, tay chấp sau lưng, ánh mắt sắc bén:

- Ta hỏi, ai là kẻ đứng đầu trong các ngươi, có thể nói chuyện được không?

Lúc này, một nam tử mặc áo xanh bước ra, khoé mắt nhỏ dài, vừa nhìn đã biết là cái loại nham hiểm xảo trá:

- Tên đệ tử Viêm Hoa tông kia, ngươi muốn hỏi gì? - Nam tử ngữ khí âm trầm, dùng ánh mắt đánh giá Lâm Phàm.

Hắn nhìn ra được tên đệ tử Viêm Hoa Tông này Tội Thê ít nhất từ tầng 5 trở lên.

Có điều khiến cho hắn hoài nghi là sao có thể chỉ có mỗi một người? Chẳng nhẽ phía sau còn có mai phục?

Lâm Phàm trong lòng đã sớm chủ thế, thật con mẹ nó không hợp lý chút nào. Rõ ràng là nên xuất hiện ở đường lớn thế mà lại đụng phải nhau ở đường nhỏ này.

Thận trọng, phải thật thận trọng.

Hắn ho nhẹ một tiếng, cố giữ bình tĩnh:

- Các ngươi không phân biệt đúng sai phải trái mà đã lấy đao chém ta. Không thể hỏi rõ xem ta ở đây làm gì sao. Các ngươi hành động như vậy, nếu như ta đây là muốn đến nương nhờ các ngươi để cung cấp thông tin tình báo, thì còn làm sao mà cấp được?

Với tình huống này, nhất định là phải chạy.

Xem ra ở phía Lã Khải Minh kia còn an toàn, mà mình thì rơi vào thế vô cùng nguy hiểm.

Về phần thành Thiên Phong kia thì liên quan cái rắm gì đến hắn. Hắn tứ cố vô thân, chạy trốn vẫn là quan trọng hơn.

- Sư huynh, cẩn thận một chút, coi chừng có bẫy. - Một tên đệ tử cẩn thận từng ly từng tý nói. Sau đó dùng ánh mắt vô cùng tức giận nhìn Lâm Phàm. Bởi vì kẻ bị Lâm Phàm giẫm dưới chân kia chính là đại ca của hắn.

Đại ca hắn cả đời vô cùng cường hãn, thật không ngờ lại bị đối phương một đạp giẫm trên mặt đất, ngay cả chút chống cự phản kháng cũng không thể, điều này khiến hắn rất tức giận.

Cửu Lệ lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, hắn cũng không tin kẻ trước mắt này có thể làm nên sóng gió gì. Nếu như hắn đúng là chỉ có một mình, nơi này có đến 2000 đệ tử, mỗi người một đao cũng có thể chém chết hắn.

Hướng hồ ở nơi này bọn hắn có không ít đệ tử có Tội Thê tầng 5. Mà bản thân hắn còn là Tội Thê tầng 8, xương tủy đều được tu luyện viên mãn, sắp bước vào thời kì trở thành cường giả Tội Thê tầng 9.

Giết Lâm Phàm dễ như giết một con chó.

Nhưng nếu trong đầu đối phương đã có ý định đầu hàng Nhật Chiêu tông, thì trái lại có thể cho hắn một con đường sống. Nói không chừng có thể mọi được một ít tin tức có ích, khi trở về còn có thể được thưởng.

Phút chốc, sắc mặt Cừu Lệ hòa hoãn không ít:

- Được, nói đi. Nếu ngươi đã muốn ra nhập, vậy nói tin tức có ích ra đi, ta có thể sẽ giữ lại mạng cho ngươi. Thậm chí còn có thể đặc cách khai ân cho ngươi trở thành đệ tử Nhật Chiêu tông.

Lâm Phàm khoát tay:

- Không phải như vậy, ta thấy ngươi nghĩ sai rồi. Ta không phải định tới đầu hàng, chỉ là lấy ví dụ vậy thôi. Ý ta muốn nói chính là, ta không cần thận đi qua nơi này, ta không có liên can gì tới bọn họ cả. Chúng ta hãy cứ xem như chưa từng gặp mặt đi. Các ngươi đi đốt giết cướp bóc, ta lạng lẽ rời khỏi, ngươi xem đề cho ta một chút thể diện đi.

Và thần sắc của Cừu Lệ trở nên âm trầm đến đáng sợ.

- Ngươi đang đùa giỡn ta?

- Không, ta nào có đùa giỡn ngươi, ta con mẹ nó đi ngang qua nơi này thật. Chúng ta cứ xem như chưa từng gặp không được sao, còn vị này ta thả ra là được chứ gì? - Lâm Phàm nói.

Cừu Lệ không ngờ tới mình vậy mà lại bị tên đệ tử rác rưởi này của Viêm Hoa Tông đùa giỡn, lưu giận nhất thời khó dập tắt được:

- Giết hần cho ta.

Lâm Phàm nghe lời này lập tức bùng nổ:

- Sao sát tính của các ngươi lại nặng như vậy chứ?

- *** mẹ chúng mày, chém chết được ông ông đổi họ theo chúng mày luôn!! - Lâm Phàm không nói hai lời trực tiếp nắm lấy Cừu Hoàn Đại Khảm Đao, xử lý luôn tên đang bị đập dưới chân.

“Điểm tích lũy +40”

Ồ!

Không ngờ giết một tên lại đạt được 40 điểm tích lũy, thật không tồi.

Hần hiện tại sợ cắt đứt, hần có ‘Thân bất tử’, cùng lắm khô máu một lần, ai sợ ai.

Các đệ tử Nhật Chiêu tông trong nháy mắt vây lấy Lâm Phàm. Lâm Phàm mặc dù chưa từng luyện qua đao pháp nhưng thực lực của hần cũng là Tội Thể tầng 5, mỗi chiêu chém ra lực đạo cường hần đến đáng sợ.

“Điểm tích lũy +20

Điểm tích lũy + 10”

Lâm Phàm phát hiện, người bị chém chết khác nhau, điểm tích lũy cũng khác biệt. Hần là có liên quan đến tu vi.

“Điểm tích lũy đã đủ 100, có thể rút thưởng”

- Rút, rút, nhanh rút.

Mơ ước lớn nhất của Lâm Phàm hôm nay là chạy trốn, chưa từng tính đến việc cùng cái lũ này đông dài.

Nhưng với tình huống này nếu không thu được ích lợi gì, còn xứng với bản thân nữa không?

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Đạt được ám khí Đường Môn Bạo Vũ Lê Hoa Châm (phạm vi: 5x5).”

Lâm Phàm một đao chém đệ tử bên cạnh lăn ra đất, trong lòng chửi thầm cái quần què gì vậy.

Ám khí của Đường Môn Bạo Vũ Lê Hoa Châm sao lại xuất hiện ở đây?

Chỉ là bây giờ hần không có hơi mà lo nhiều như vậy được, đối phương quá đông, mình hần đánh không lại, đành rút bừa Bạo Vũ Lê Hoa Châm ra.

Đệ tử Nhật Chiêu Tông làm sao mà để ý đến thứ nhỏ bé như vậy, không thèm đếm xỉa tí nào.

Và một màn kinh khủng xảy ra.

Mấy chục cây ngân châm bắn ra, những kẻ trong phạm vi bị thương tổn kêu thảm thiết liên hồi, vô cùng thê thảm.

“Điểm tích lũy +10”

“Điểm tích lũy +20”

Trong nháy mắt điểm tích lũy đã đạt đến 720 điểm.

Lâm Phàm kinh ngạc đến ngây người, quá là con mẹ nó phê.

Rút!

Tiếp tục rút!

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy”

“Rút thưởng Thanh Đồng: Thu hoạch được một viên lưu đạn hình trứng 82- 2 Hoa Hạ chế tạo”

...

Cừu Lệ nhìn thấy các đệ tử bị tên khốn này giết chết, trong cơn giận giữ khí thế bộc phát, nhảy lên như tư thế của đại bàng, đánh một chưởng về phía Lâm Phàm.

- Chết cho ta!

Ầm!!!

Lâm Phàm lập tức có cảm giác khí huyết trong cơ thể sôi trào, đồng thời không hề có lực để đánh trả. Hắn đã là Tội Thể tầng 5, kẻ trước mắt này tuyệt đối mạnh hơn hắn, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều, đúng là đồ cặn bã.

Vốn vẹn có một chưởng đã suýt nữa lấy luôn mạng của hắn.

Phụt!

Hắn phun một ngụm máu tươi.

Lưu đạn hắn vừa rút được bay từ trong ngực ra, về thành một đường vòng cung trên không trung.

Lâm Phàm trong lòng cả kinh, thò tay định bắt lại, tê tâm liệt phế hét:

- Hỡi Thánh Linh Vô Dịch Diệu Dụng Địa Cương Cứu Tâm Hoàn, cơ hội đột phá Địa Cương cảnh duy nhất của ta!!!

Ban đầu Cừu Lệ vốn không để ý cái thứ bay ra ngoài ấy, nhưng khi nghe thấy Lâm Phàm hét cái tên lên thì lập tức cảm thấy chỉ sợ không phải là bảo bối tầm thường.

“Thánh Linh Vô Dịch Diệu Dụng Địa Cương Cứu Tâm Hoàn” tên gì mà bá đạo khiếp.

Đặc biệt mấy chữ ‘Địa Cương cảnh’ kia càng kích thích hắn.

Sau đó hắn phi thân nhảy lên chớp lấy.

Khuôn mặt vốn âm trầm của hắn đột nhiên nở nụ cười, rồi nhìn về phía Lâm Phàm đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Sư đệ, đừng mà

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Cừu Lệ nhìn quả cầu sắt có hình thù kì dị với hai màu xanh trắng đan xen trong tay, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cấp thiết muốn lấy lại của đối phương liền thấy đây chắc chắn là đồ tốt.

- Trả cho ta! – Lâm Phàm lộ ra vẻ không cam lòng, nhìn chòng chọc vào Cừu Lệ.

Cừu Lệ cười lạnh một tiếng:

- Trả lại ngươi? Làm gì có chuyện đấy, rơi vào tay ta là đồ của ta.

Lâm Phàm nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đó không phải vật gì tốt đâu, chỉ là một thứ vô dụng thôi.

- Ha ha, hữu dụng hay vô dụng thì cũng là đồ của ta. – Giờ phút này Cừu Lệ càng thêm chắc chắn vật này nhất định là thần vật. Không ngờ rằng chuyển đi này lại nhặt được đồ xịn, thật là thần may mắn phù hộ.

- Nói! Đây rốt cuộc là thứ gì, nếu như ngươi không nói ta sẽ lấy mạng của ngươi. Ngược lại nếu ngươi nói ra ta sẽ xem xét giữ lại cho ngươi một mạng.

Lâm Phàm lộ vẻ khó xử, biểu cảm mất mát, thậm chí có cả thống khổ:

- Van xin ngươi, trả lại cho ta đi mà, nếu không ngươi sẽ hối hận đó.

- Ha ha.

Cừu Lệ nghe Lâm Phàm nói xong thì cười phá lên:

- Hối hận? Cừu Lệ ta xưa nay chưa từng biết hối hận là gì. Chỉ dựa vào ngươi mà có thể khiến ta hối hận sao? Nói! Đây là cái gì? Nếu không ngươi chỉ có một con đường chết.

Hắn cảm thấy đây có thể chỉ là vỏ ngoài, bên trong nhất định có thần dược. Vừa rồi đã quan sát kỹ vẫn không tìm thấy chỗ mở ra. Vật khiến tên kia giữ kỹ như vậy có thể là thứ đơn giản sao?

Mặc dù có thể cứ thế bóp nát, nhưng hắn sợ như vậy sẽ làm thần dược bên trong bị hư mất, bởi vậy mới giữ cái mạng nhỏ của Lâm Phàm đến tận bây giờ.

- Đừng giết ta. – Lâm Phàm khiếp đảm nói.

Cừu Lệ rất hài lòng với tình huống hiện tại:

- Không giết ngươi cũng không phải không thể, nhưng ngươi nhất định phải nói ra đây rốt cuộc là vật gì.

Đôi mắt đầy tuyệt vọng của Lâm Phàm mới lộ ra vẻ khấp khởi:

- Ngươi sẽ không gạt ta chứ?

- Hừ, ta không đến mức lật lọng như vậy. Cừu Lệ ta thề sẽ không giết ngươi. – Cừu Lệ ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng hắn lại nghĩ khác.

Chỉ cần biết được cách mở vật này, liền để đệ tử của mình giết chết Lâm Phàm.

Lâm Phàm trầm mặc một lát mới khôi phục khí lực:

- Được, ta nói cho ngươi biết, vật này là bảo vật gia truyền nhà ta. Tám mươi năm trước, cha ta... ông nội ta tình cờ ở giữa đường cứu được một ông lão tuyệt thế đang bị trọng thương. Ông lão kia đề báo ân cứu mạng của ông nội ta lúc rồi đi đã để lại ba bình thần dược. Ông nội ta dùng xong liền từ Tội Thủ cảnh đột phá đến Địa Cương cảnh, còn vô song hơn so với những người cùng cấp bậc, về sau...

Giờ khắc này Lâm Phàm bắt đầu soạn chuyện xưa.

Cừu Lệ nghe được nội tâm sôi sục, hưng phấn vô cùng, ánh mắt sáng lấp lánh, không ngờ lại có thứ tốt đến như vậy. Cơ mà trong lòng có chút không vui, kể nhiều như vậy điểm quan trọng nhất lại chưa nói đến.

- Dù rồi, ta hỏi ngươi mở thế nào.

Lâm Phàm nói:

- Đừng nóng vội, ít nhất ta cũng phải kể cho ngươi toàn bộ nguồn gốc và tác dụng của thứ này. Nếu như ngày sau ngươi có trở thành cường giả tuyệt

thể, chỉ ít cũng sẽ không quên chuyện ngày hôm nay.

Cừu Lệ có chút mất kiên nhẫn. Về phần có đưa thứ này cho tông môn không, đó là việc không thể nào. Hắn sẽ tự dùng, chắc chắn sẽ trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Tôi Thế tầng 9 đột phá đến Địa Cương cảnh không phải là chuyện đơn giản.

Quá trình này chỉ có khi tự bản thân thể nghiệm mới biết khó khăn cỡ nào.

Bây giờ lại có thần dược giúp trực tiếp đột phá này trong tay, vậy còn gì khó nữa.

Chỉ là đáng tiếc.

Loại thần dược này vậy mà bị dùng hết hai bình, thật đáng chết.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm có chút thay đổi, như là nếu không giết chết hắn trong lòng sẽ rất khó chịu.

- Cách mở ra rất đơn giản. Người nhìn thấy vòng tròn kia không, chỉ cần kéo nó ra rồi đợi vài giây, chờ cơ quan bên trong tự mở ra là được rồi. Nếu người không tin thì để ta mở cho. – Lâm Phàm lo lắng tên khốn này quá thông minh sẽ cho rằng đây là thứ nguy hiểm, nên liền chủ động đề nghị.

- Ha ha, để cho người mở, sợ rằng người biết mình sắp chết liền uống mất thần dược thì sao? Ta đâu có ngu. – Cừu Lệ lạnh giọng, hắn thấy nếu ngay cả điểm này mà cũng không nhìn thấu thì làm sao mà sống được đến giờ.

Lâm Phàm biến sắc gào lên:

- Người lật lọng, người đã nói là không giết ta.

- Ha ha. – Cừu Lệ đạt được thần dược, trong lòng thoải mái vô cùng, âm hiểm nói – Dĩ nhiên là ta sẽ không giết người, nhưng những sự đệ của ta cũng chưa từng nói qua là không giết người.

- Người... người! – Lâm Phàm có chút bó tay, tên khốn này cũng thông minh nha, cái trò chơi chữ này thật lưu con mẹ nó mạnh.

Cừu Lệ kéo vòng cái roạt, không hề căng thẳng, lẳng lặng đợi.

Các sự đệ hắn xung quanh cũng vây lại xem, ánh mắt mong ngóng lấp lánh:

- Sư huynh, có thể cho chúng ta xem thần dược trông thế nào được không.

- Được, chỉ cho nhìn, không cho phép động vào, đây là đồ của ta. – Cừu Lệ lạnh giọng.

- Vâng vâng, bọn đệ chỉ muốn nhìn xem một lát. Thần dược cỡ này cũng chỉ xứng với sư huynh mà thôi.

Một đám vây lại một chỗ vui vẻ chờ đợi, bọn hắn đối với thứ ‘Thánh Linh Vô Dịch Huyền Diệu Địa Cương Cứu Tâm Hoàn’ này rất mong chờ. Mặc dù tên có chút dài, nhưng thần dược lợi hại không phải đều như thế sao.

Ngắm lại lát nữa sư huynh sẽ trở thành Địa Cương cảnh cường giả, trong lòng bọn chúng cũng rất hâm mộ.

Từng đôi mắt to lộ ra sự hiếu kỳ.

Không biết thần dược trông như thế nào nhỉ?

Lâm Phàm mong đợi ngóng trông, trong lòng lặng lẽ thầm thì:

"Nổ đi, nổ chết cái đám khốn kiếp này."

...

Phía đường lớn.

Lã Khải Minh về mặt đầy hồ nghi:

- Lâm sư đệ đi lâu như vậy sao còn chưa có trở về?

Trương Long nói:

- Không biết nữa, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Còn cả lũ Nhật Chiêu tông nữa, sao giờ này còn chưa đến?

Bên cạnh có vài đệ tử hoài nghi:

- Lâm sư huynh chắc không phải là sợ hãi nên nửa đường bỏ chạy chứ?

- Im miệng. Lâm sư đệ không phải là loại người như vậy. Nếu các người còn dám nói xấu Lâm sư đệ ta liền không khách khí với các người. – Lã Khải Minh phần nộ nói.

Àm!

Đúng lúc này, một trận nổ vang lên.

Sắc mặt bọn họ đại biến.

- Không ổn rồi, đó là hướng Lâm sư đệ đi. Chúng ta mau đi xem – Lã Khải Minh nghe được âm thanh này liền sốt ruột, gấp rút dẫn mọi người đi về hướng phát ra âm thanh.

...

- Ha ha, ngu loạn, ngu vãi con mẹ nó loạn, phê chưa? Ông hỏi chúng mày, có thấy phê không?? - Lâm Phàm lúc này đứng dậy. Vừa rồi bị Cừu Lệ đánh một chưởng trọng thương nên giờ đầu óc choáng váng, nhưng giờ nhìn tình huống trước mắt hắn liền thấy phê như con tê tê.

Toàn bộ đệ tử Nhật Chiêu tông tròn tròn mắt, đang yên đang lành tự nhiên ầm một tiếng, sư huynh của bọn chúng bay sạch bách.

Lâm Phàm rất sáng khoái.

“Điểm tích lũy +60.

Điểm tích lũy +50.

Điểm tích lũy +60.”

Nổ chết không ít Tồi Thê tầng 5, tầng 6.

- Woah, không ngờ người vẫn chưa chết. – Lâm Phàm hơi kinh ngạc, nổ như thế mà con mẹ nó vẫn chưa chết. Nhưng một cánh tay hắn đã banh xác, ngực thì be bét máu thịt lẫn lộn.

Oa!

Cừu Lệ phun từng ngụm máu tươi.

Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Cảm giác thế nào? Thánh Linh Vô Dịch Huyền Diệu Địa Cương Cứu Tâm Hoàn cũng không tệ lắm đúng không? Ta đã nói với người đừng cảm kéo hối hận. Người cứ không chịu nghe, bây giờ là muốn chết chưa?

- Lâm Phàm ta làm việc quang minh chính đại, xưa nay không chơi trò đánh lén. Đã nói rõ với người là rất nguy hiểm, người sẽ hối hận. Người không thêm tin thì có thể trách ai?

- Người... - Cừu Lệ hai mắt sung huyết, căm tức nhìn Lâm Phàm. Hắn không ngờ rằng người đáng cấp như hắn mà lại bị lừa.

Nếu không phải tu vi của hắn đã đạt đến Tồi Thê tầng 8, sợ rằng cũng sẽ tan thành mây khói giống như những sư đệ này.

- Bắt lấy hắn cho ta, ta muốn tàn bạo tra tấn hắn đến chết. – Cừu Lệ yếu ớt nói, nhưng ngữ khí lại vô cùng âm trầm.

Lâm Phàm thấy tình huống hiện tại không ổn lắm, thân mang trọng thương, phải chết một lần mới được.

Sau đó vung tay lên, khí thể rất bá đạo giễu cợt nói:

- Không cần các người ra tay, Lâm Phàm ta dù chết cũng tuyệt đối không chết trên tay các người.

Lâm Phàm tính, lát nữa mình tự sát xong những kẻ này sẽ rút đi. Sau đó mình sống lại, lập tức chạy trốn, kế hoạch này không sai vào đâu được.

Cừu Hoàn Dao đặt sẵn trên cổ, chuẩn bị cho chính mình một đao.

- Sư đệ dừng tay, các sư huynh tới rồi đây. – Lã Khải Minh bọn họ vừa tới liền nghe thấy Lâm sư đệ nói ra những lời nhiệt huyết sôi trào như vậy, lập tức khiến bọn họ cảm động muốn khóc.

Nhất là mấy người lúc trước hoài nghi Lâm Phàm lúc này cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh sẵn lòng tự sát cũng không muốn chết ở trong tay lũ Nhật Chiêu tông.

Tinh thần này của Lâm sư huynh khiến bọn họ bội phục sát đất, đồng thời cảm thấy tự hổ thẹn.

- Ta chết con em mày.

Lâm Phàm đơ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Độ hảo cảm cày lên nhanh ghê

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Hắn chỉ muốn chạy thoát, nhưng tại sao chứ?

Là do hắn không nhân được cơ hội này, rõ ràng đã nắm rất chắc, cuối cùng lại chui ra một đồng kỳ đà cản mũi này.

Số lượng đệ tử của Nhật Chiêu tông nhiều hơn bọn họ rất nhiều, thế nhưng giờ phút này bọn họ lại không sợ hãi một chút nào. Thậm chí ý chí chiến đấu của từng người còn sùng sục sôi trào, bọn họ đều bị lời nói của Lâm Phàm cảm hóa.

- Giết!

Âm Tiểu Thiên cầm trường kiếm trong tay, thân hình chợt lóe giống như Đại Bàng giương cánh. Trường kiếm trong tay hắn quét vài đường liền cắt đứt cổ một loạt mấy tên đệ tử trước mặt, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, chúng ta báo thù cho đệ.

Cao Đại Tráng bỗng quát một tiếng, trán nổi gân xanh, trông vô cùng dữ tợn. Một cú giáng nổ trời, hắn trực tiếp đánh bay đệ tử Nhật Chiêu tông trước mặt. Cao Đại Tráng hùng hùng hổ hổ, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm:

- Dám khinh thường Lâm sư đệ nhà tao, tao giết hết chúng mày.

Các đệ tử Viêm Hoa gào lên một tiếng, tất cả xông vào.

Nhân số Nhật Chiêu tông vượt xa nhiều so với Viêm Hoa tông, nhưng giờ phút này Cửu sư huynh của bọn chúng bị thương thành như vậy, lại còn bị khí thế của đệ tử Viêm Hoa tông dọa cho, nhất thời loạn cào cào cả lũ. Trong lòng bọn chúng chỉ còn đứng một suy nghĩ đó là co giò lên chạy cho nhanh.

Cửu Lệ trợn mắt dữ tợn, phun mạnh ra một ngụm máu tươi. Hắn không ngờ kết cục cuối cùng lại thành như vậy. Ban đầu nghĩ cứ lấy thực lực áp chế còn sợ gì không nghiền nát được Viêm Hoa tông, nhưng hiện tại lòng quân đã tan rã hết rồi.

Trận nổ vừa rồi đã làm banh xác hàng loạt đệ tử Tội Thể tầng 5, tầng 6. So về thực lực tuyến trên, đã thua Viêm Hoa tông một quãng dài.

Hiện tại Lâm Phàm thực sự không còn lời gì để nói, cái con mẹ gì đang diễn ra thế này?

Cửu Lệ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Lâm Phàm, sau đó cắn răng chịu đựng vết thương nhanh chóng rút lui. Cứ tiếp tục ở lại tuyệt đối chỉ còn một con đường chết.

Thằng chó chết, Cửu Lệ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lã Khải Minh quay đầu:

- Sư đệ, đệ tỉnh dương cho tốt đi, chờ chúng ta dọn sạch lũ khốn kiếp này sẽ đưa đệ về chữa thương.

Tình hình hiện tại hắn còn nghỉ ngơi thế nào được? Ban đầu muốn trốn chạy, nhưng bây giờ cũng đã không chạy được rồi. Chi bằng đại khai sát giới còn tích lũy thêm điểm tích phân.

- Sư huynh, ta còn có thể chịu đựng được. - Lâm Phàm cầm Cửu Hoàn Đại Dao trong tay, nhìn chăm chăm vào đệ tử Nhật Chiêu tông.

Lã Khải Minh kinh ngạc:

- Sư đệ, thương thế của đệ...

Lâm Phàm vùng mạnh tay, lồm liệt nói:

- Không sao, ta không thể đứng một bên mà nhìn sư huynh sư đệ mình đánh nhau được. Ta cũng muốn ra sức nỗ lực, tiêu diệt kẻ địch được bao nhiêu lại càng tốt bấy nhiêu.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, hẳn thật không nghĩ tới sư đệ đã bị thương đến như vậy rồi vẫn còn muốn giết địch. Cuối cùng, hẳn võ vai Lâm Phàm:

- Được lắm, sư đệ, chúng ta kẻ vai chiến đấu đi.

Giờ phút này, khí thế của Lâm Phàm trong nháy mắt thay đổi, vác Cửu Hoàn Đại Dao phóng về phía lũ đệ tử trước mặt:

- ĐM mấy thằng nhãi con chúng mày, ông nội chúng mày tới đây.

Nghe thấy lời này của sư đệ, Lã Khải Minh nháy mắt đờ người, rồi cười khò một tiếng. Hẳn không nghĩ sư đệ lại bá đạo như thế, xông thẳng đến bên người sư đệ, đảm bảo an toàn không để sư đệ lại xảy ra thêm việc gì.

Tuy rằng hiện tại bản thân mang trọng thương, nhưng Lâm Phàm vẫn còn chịu đựng được. Chém chết vài đứa cận kề này vẫn không thành vấn đề.

“Điểm tích lũy + 10.

Điểm tích lũy +20”

Bây giờ Lâm Phàm cứ chuyên môn nhắm bọn cùi cùi mà chém. Tuy rằng không thêm nhiều điểm tích lũy, nhưng may là nhân số của đối phương đủ nhiều.

Đột nhiên Lâm Phàm phát hiện Lã sư huynh chém một gã đệ tử ngã xuống đất. Dao vừa giơ lên chuẩn bị bỏ xuống, Lâm Phàm đã hô to một tiếng:

- Sư huynh để ta giết, chính là thằng nhãi ranh này vừa nãy mới mắng ta. Không giết hẳn, ta khó coi mối hận trong lòng.

- Được rồi. - Lã Khải Minh ngưng tay, cứ thế giao tên đệ tử Nhật Chiêu tông này cho sư đệ.

Lâm Phàm vui sướng trong lòng, một dao bỏ xuống.

Điểm tích lũy +40

Sảng khoái.

Chém chết một tên cận kề Tồi Thế tầng 4, điểm tích lũy gia tăng làm tâm trạng hẳn mới vui sướng biết bao nhiêu.

Hắn lại phát hiện Cao Đại Tráng đang giao chiến cùng một tên đệ tử Tồi Thế tầng 6.

Tuy rằng cảnh giới tu luyện giống nhau, nhưng Cao Đại Tráng rõ ràng chiếm ưu thế hơn, hoàn toàn lấy sức mạnh nghiền áp đối phương.

Một quyền đánh ra, âm thanh bạo phá nổ trong không khí.

Rắc!

Ngực tên đệ tử kia chịu phải cú đánh uy mãnh, lồm xuống thật sâu. Từng ngụm từng ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Lúc Cao Đại Tráng chuẩn bị cho tên kia một cú cuối cùng, chợt nghe Lâm sư đệ kêu lớn:

- Sư huynh, để đệ đánh, lúc trước tên chó chết này có mắng đệ. Không tự tay giết hẳn, tâm tình đệ thật sự rối rắm khó yên.

Tình trạng bây giờ của Lâm Phàm chỉ có thể khoan khoái chém những nhát dứt điểm, nhất là từ tay bọn Cao Đại Tráng. Thực lực của kẻ địch phía đối diện cũng không kém, chỉ là bọn chúng ai ai cũng muốn trốn chạy thoát thân. Lâm Phàm hẳn muốn có lại cơ hội như vậy cũng không dễ dàng gì.

- Được. - Cao Đại Tráng thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thu tay lại để cho Lâm sư đệ đến trả mối hận trong lòng.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, trong lòng có chút kinh ngạc. Này này, rốt cuộc là có bao nhiêu tên đã mắng Lâm sư đệ vậy?

Sao mà cứ như lúc nào gặp địch đứa nào nó cũng mắng cho ấy.

- Chết đi cho ông! - Năng lực last hit của Lâm Phàm rất mạnh, tuyệt đối nhanh gọn chuẩn xác ngoạn hiểm. Căn bản hẳn không dư một hơi sức nào, thẳng tay chém chết tên đệ tử kia.

“Điểm tích lũy +60”

Đương lúc Lâm Phàm còn đang hăng say last hit, đệ tử Nhật Chiêu tông đã chạy không còn mống nào.

- Bà mẹ nó, chạy cũng nhanh quá đó. - Lâm Phàm trong lòng có chút khó chịu. Hơn nữa nhớ tới tên Cừu Lệ đang bị thương kia, nếu có thể chém chết hắn ta thì mới gọi là sáng khoái.

Phụt!

Đột nhiên Lâm Phàm phun ra một ngụm máu tươi.

Này đâu phải diễn kịch, là thật này. Đổng máu này là đồ xịn hàng thật giá thật này.

Tình hình thân thể hiện tại chỉ có mình hắn biết, đó là bản thân đã bị trọng thương. Hắn chỉ cần tự sát là mười giây sau lại sống lại. Nhưng bây giờ thì tự sát kiểu gì.

Xem ra chỉ còn cách miễn cưỡng quay về.

- Sư đệ, đệ không sao chứ? - Lã Khải Minh tiến lên, một tay đỡ lấy Lâm Phàm, trong mắt lộ ra tia lo lắng – Đệ gặp đệ tử Nhật Chiêu tông sao không hét lên một tiếng?

Các đệ tử vây xung quanh, họ rất bội phục Lâm sư huynh, dù chịu trọng thương như vậy cũng không ngăn được tinh thần kiên trì giết địch.

Tinh thần đó khiến bọn họ cảm động lẫn kính nể quá đỗi.

Lâm Phàm lẩm liệt đáp lời:

- Sư huynh, lúc ấy tình huống thật sự là quá nguy hiểm. Huống hồ nhân số đối phương quá nhiều, nếu ta kêu các người lại đây, chỉ sợ sẽ làm liên lụy đến mọi người. Xin tha thứ sư đệ quá ích kỷ, chỉ là không muốn khiến các vị sư huynh đệ lãng phí tính mạng vì mình.

Lời vừa nói tất thảy đều cảm động.

Hu hu~

Có đệ tử con tim mỏng manh khóc rống lên.

- Thật không nghĩ tới Lâm sư huynh vì an nguy của chúng ta mà tự mình đi ngăn cản Nhật Chiêu tông.

Lã Khải Minh tiếp lời:

- Sư đệ, nếu đệ không báo cho chúng ta biết, thành Thiên Phong chắc đã... – Những lời cuối cùng không nói ra hết, bởi vì hắn thật sự là không biết nên nói cái gì.

Lâm Phàm áy náy bảo:

- Lúc ấy vừa nghĩ đến an nguy của các sư huynh đệ, ta cũng không kịp cân nhắc nhiều. May là chưa có gây ra đại họa gì.

Nói xong lời này, Lâm Phàm cảm giác mình đã chiếm được kha khá hảo cảm của mọi người rồi.

Nên té xiu thôi.

Sau đó hai mắt nhắm tịt, giả vờ té xỉu.

Lã Khải Minh nhanh tay nhanh mắt lập tức đỡ lấy Lâm Phàm, lay lay:

- Sư đệ...

- Quay về, nhanh chóng chữa thương cho sư đệ. - Lã Khải Minh không chút do dự nào ôm lấy Lâm Phàm rời khỏi nơi này.

Hành động lần này đã thành công mỹ mãn. Chỉ không biết tình huống bên phía chiến trường đã như thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bí kíp tự sáng tạo công pháp

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Đối với việc sư đệ mình đã nhất quyết như vậy, Lã Khải Minh cũng chịu phục. Chính như lời hắn từng nói, người như này quả nhiên là nam tử hán.

- Sư đệ, thật sự không sao chứ? - Lã Khải Minh lo lắng hỏi.

Tuy rằng mới này trông sư đệ vẫn mạnh mẽ, nhưng vừa rồi chiến đấu quá mức kịch liệt, hẳn sợ sư đệ cứ ngang ngạnh chống đỡ, khiến vết thương ngày một trở nặng.

Lâm Phàm khẳng định luôn một câu, không có việc gì.

Chẳng cần nói là có việc, hơi thở hắn đã yếu đi rõ như vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện không thể chạy trốn thành công trong lòng hắn lập tức không thoải mái. Chẳng phải chỉ là bỏ trốn thôi sao, không thể cho hắn một cơ hội?

Vì sao lần nào vận số cũng đen như vậy, đi đường nhỏ cũng đụng quỷ được. Ừ thì coi như đụng đi, đã tính xong kế chuồn rồi, vậy mà lại còn có viện binh đến. Đây rõ ràng là không muốn chữa đường sống cho hắn.

Phụt!

Lại phun thêm một búng máu, thương thế của hắn nghiêm trọng đến mức nào vậy?

- Không xong rồi, xui, xui mất. - Lâm Phàm a một tiếng, trời đất quay cuồng, lăn đùng ra hôn mê bất tỉnh.

Lã Khải Minh vừa nhìn thấy liền nhanh chóng ôm lấy Lâm Phàm.

- Đi, nhanh chóng trở về.

Âm Tiểu Thiên tiến lên đưa ra một viên thuốc:

- Bón cho Lâm sư đệ uống cái này để ổn định thương thế trước.

...

Không biết qua bao lâu Lâm Phàm mới mở mắt, nhìn quanh quất thấy bầu trời bên ngoài tối mịt, e là đã nửa đêm.

Lúc này, hắn phát hiện Lã Khải Minh đang dựa vào bên giường đột nhiên mở mắt. Nhìn thấy Lâm sư đệ tỉnh lại, nhất thời liền vui vẻ:

- Sư đệ, ngươi cảm thấy thế nào rồi?

Hỏi ra câu này hắn mới thấy không đúng lắm.

Chính hắn cũng chẳng biết mình cảm thấy thế nào. Không cảm giác được đau đớn thì biết nói gì đây?

Cơ mà nhìn vẻ mặt lo lắng kia của Lã Khải Minh, Lâm Phàm rất bình tĩnh:

- Vẫn ổn, rất thoải mái.

Lã Khải Minh nghe được vậy liền nhẹ nhàng thở ra:

- Như vậy là tốt, sư đệ không biết thương thế của ngươi có bao nghiêm trọng. Lúc trị thương cho ngươi, đại phu ai cũng nói có thể sống được đã là kỳ tích. Lục sư huynh mang đến Thánh Đan chữa thương cho ngươi ăn mới cảm cực được thương thế.

- Hóa ra là như vậy. - Lâm Phàm gật gù đầu. Nghĩ đến mà ghê, lỡ như hắn tử ọ ngay trước mặt bọn họ, xong lại hồi sinh như đúng rồi thì quá là gay go.

Cơ mà không nghĩ tới Lục sư huynh thế mà lại cho mình ăn Thánh Đan chữa thương, nghe đến cái tên đã biết là thuốc xịn.

- Sư huynh, sắc trời cũng không còn tối, chỗ ta cũng không còn việc gì nữa, huynh trở về nghỉ ngơi đi. - Lâm Phàm nói.

- Sư đệ, không sao đâu.- Lã Khải Minh còn không chịu rời đi, khẳng định là vẫn chưa yên lòng.

Nhưng mà Lâm Phàm lại không muốn hắn ở lại tí nào. Đợi lát nữa mình còn phải tự sát mà, hắn cứ không đi thì mình tự sát thế nào.

Cái Thánh Đan chữa thương kia có lợi hại thế nào đi chẳng nữa cũng làm cho hắn nháy mắt hồi phục được sao?

Như bây giờ đây, hắn cảm giác thân thể có gì đó sai sai, dường như khí huyết không lưu thông tốt, không dồn nổi sức lực.

- Sư huynh trở về nghỉ ngơi đi. Tình hình bây giờ rất căng thẳng, ta cũng không có việc gì. Huynh an tâm. - Lâm Phàm nói đi nói lại nhiều lần.

Cuối cùng Lã Khải Minh không nói thêm gì nữa đành gật gật đầu rời đi.

- Sư đệ, nghỉ ngơi cho tốt, có bất cứ chuyện gì cứ gọi ta.

Sau khi xác nhận Lã sư huynh đã rời khỏi, Lâm Phàm xuống giường. Hắn chỉ vừa hoạt động thân mình một chút liền có thể cảm nhận được có chút không thoải mái. Cái thân thể cứng nhắc này đúng là phải cần bù đắp lại mới được.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện Cửu Hoàn Đại Dao hắn từng cầm kia cũng bị người ta mang theo về, đang được đặt trên mặt bàn, hắn cảm thấy có chút cam nín.

- Ai lại nhặt cây đao về thế này, binh khí mình thuận tay cầm tạm còn bị tưởng luôn là của mình.

Thôi thì cũng không nghĩ nữa, hắn cầm Cửu Hoàn Đại Dao quệt thẳng một phát lên cổ.

Lâm Phàm cảm giác mình hơi bị táo bạo, động một cái là lại tự mình giết mình. Chuyện này nếu để cho người ngoài biết thì người ta sẽ nghĩ mình ra sao đây chứ?

Xuống một đao, hắn lập tức thành cái xác.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở hai mắt, mặt mũi hớn hở. Toàn thân hắn thư thái, thương thể đều đã bị đẩy lùi.

Sau đó hắn liền nhanh chóng xem thử bảng điều khiển, xem thử lúc này đã được bao nhiêu điểm tích lũy rồi.

“Danh tính: Lâm Phàm.

Tu vi: Tội Thể tăng 5.

Điểm khổ tu: 10510.

Điểm tích lũy: 1100.

“Thiên phú: Thân thể bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

- Không tồi, đạt được nhiều điểm tích lũy như vậy, có thể rút thưởng được rồi.

Nếu không phải đã chủ động rút thưởng hai lần, hắn cũng không dám tin mình có thể rút được cái quần què gì thật.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm của Đường Môn, lựu đạn.

Hai cái món ấy xuất hiện ở thế giới này đúng là kỳ quặc, được cái uy lực đúng là không tồi.

Một quả lựu đạn có thể nổ một tên Tội Thể tăng 8 thành tàn phế. Nếu may mắn rút được nhiều nhiều, sau này ai dám làm càn với mình nữa.

- Trước tiên thử vận may một lần, rút thưởng Thanh Đồng 100 điểm tích lũy nào.

- Tồi nào.

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Mặt Lâm Phàm đang hí hửng đột nhiên cứng lại.

-???

Đây là có ý gì? Chẳng lẽ còn có rút thưởng không thành công? Không phải rút thưởng này là chắc chắn đạt được à?

Hắn hơi bị khó hiểu, lừa đảo à.

Ngay từ đầu đã đưa ra một phần rút thưởng vĩnh viễn, trúng rồi.

Rút thưởng hai lần Thanh Đồng, cũng trúng nốt, thậm chí rất không tồi.

Đến bây giờ lại nói với mình là bà mẹ nó không phải chắn chắn trúng, lừa con mẹ nó đảo.

100 điểm tích lũy cứ thế đi tong.

- Ông đột mợ. - Nếu giờ có thanh đao trong tay hắn nhất định sẽ chém cái trò rút thưởng này thành phế vật, gạt người vl.

Mà thôi được rồi, nhìn cho qua, chúng ta lại tiếp tục rút tiếp, không nhỏ nhen vậy.

Chẳng qua lần này, hắn rút luôn 300 điểm tích lũy.

“Tiêu hao 300 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Trúng Bí kíp tự sáng tạo ra công pháp.”

Lâm Phàm???

- Cái quần què gì vậy, 300 điểm tích lũy, rút ra thứ khi gió này?

- Không đúng, từ từ đã. “Bí kíp tự sáng tạo ra công pháp”, nghe cũng có vẻ rất ghê gớm.

Thời khắc ấy Lâm Phàm đột nhiên nhớ đến một chuyện. Hắn có từng nghe qua truyền thuyết muốn trở thành cường giả hô phong hoán vũ tung hoành thiên hạ, điều tất yếu là cần tự sáng tạo ra công pháp của riêng mình. Chỉ có người tự nghĩ ra được công pháp mới đủ tài năng trở thành kẻ mạnh chân chính.

Khoảnh khắc nghĩ đến những lời này, hai mắt Lâm Phàm lóe sáng.

Hắn không ngờ lại rút trúng loại bảo bối này. Tuy rằng chỉ là bí kíp sáng tạo công pháp cấp Nhân Giai, nhưng tất nhiên cũng không thể xem thường.

Cho dù là cường giả Địa Cương cảnh, muốn sáng tác ra một môn công pháp cũng là chuyện không thể.

Chỉ có cảnh giới, cảm ngộ, học thức đạt đến trình độ nhất định mới có khả năng làm được điều đó, bằng không hết thảy đều là nói cho vui mồm thôi.

Lâm Phàm tay có chút run run, hắn vừa kích động vừa hưng phấn.

Không ngờ rằng vận số lại hên đến vậy, mình lại rút trúng được bảo bối tốt đến thế này.

Sau đó, hắn nhanh chóng mở quyển bí kíp ra.

Tuy rằng chỉ có vồn vẹn một trang, nhưng tuyệt đối sẽ kinh hải thế tục.

Đột nhiên.

Đồng tử Lâm Phàm co cả lại.

Như kiểu không tin được.

Chỉ thấy trong đó viết:

“Thế gian tồn tại ngàn vạn loại công pháp, đều có lý cả, không thể là bịa đặt. Vì vậy, phương thức sáng tạo công pháp như sau:

Tìm kiếm một quyển công pháp, ngược lại tất cả mà tu hành. Nếu không sợ chết có thể thử thêm vài lần, chắc chắn sẽ thành công.”

Sau khi xem xong, Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân Giai kia cũng hóa thành bạch quang nhập vào trong thân thể hắn.

- Ông... Ông... - Lâm Phàm đỏ bừng mặt, thở hổn hển, và sau đó liền bộc phát.

- Ông dèch con mợ!! Bà mải đùa bố à? Lại còn cái gì “nếu không sợ chết thì thử vài lần”. Thử thử cái đóo!

- Trả lại bố 300 điểm tích lũy!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ngủ cái lơ mịa mại, high lên!

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Hắn đã không còn ôm kỳ vọng gì đối với “Bí kíp tự sáng tạo công pháp Nhân Giai”, nói nữa cũng bằng không nói. May mà còn có 700 điểm tích lũy, có thể tiếp tục rút thưởng.

Cái trò gọi là rút thưởng, chơi rồi dễ nghiện.

Mặc dù hắn không thích cờ bạc, nhưng cái trò rút thưởng này cứ rút là rút được đồ xịn làm hắn cũng hoang mang.

- Tiếp tục dùng 100 điểm tích lũy.

- Tới đi.

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

- Ông đệt!

Lâm Phàm cảm thấy tức ngực, có nhất thiết phải như vậy không? Lần trước đã dính một lần cảm ơn đã tham gia, bây giờ lại tiếp tục cảm ơn lần nữa, tỷ lệ trúng thưởng rốt cuộc là bao nhiêu vậy.

Lại lãng phí thêm 100 điểm tích lũy, con tỳm anh đau.

Số điểm tích lũy này phải vất vả lắm mới có được, sao nở ra nông nổi này.

- Mẹ nó chứ, dùng luôn 300 điểm tích lũy, xem còn không được sao?

- Tới luôn, rút cả hai loại.

“Tiêu hao 300 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Lâm Phàm nhìn thấy thông báo này ngu hết người, muốn chết đi cho xong. Hắn không ngờ lần này vẫn chúc bạn may mắn lần sau tập hai? Nhìn ông mày đây dễ ức hiếp nên cứ thế bắt nạt phải không?

- Không rút, không chơi nữa, trả lại cho bố 300 điểm tích lũy.

Nhưng số điểm tích lũy này đã tiêu hao rồi nào còn đường quay lại nữa.

Hắn không dám nhìn nữa, sợ nếu còn nhìn tiếp sẽ uất không chịu được mà ói ra máu luôn.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng trúng thưởng một viên đan được Sư Hổ Đan cấp tu luyện thượng phẩm Nhân Giai.”

- Í!

Phút chốc Lâm Phàm mở to mắt, lệ rơi đầy mặt, cảm tạ ông trời cuối cùng thương cho hắn rút trúng.

Nếu như lại nghe được câu “Cảm ơn đã tham gia”, hắn cũng không dám đảm bảo lần sau còn dám tham gia rút thưởng nữa hay không.

Cũng hên là vận may bộc phát, cuối cùng cũng trúng thưởng, mặc dù chỉ là một viên đan dược nhưng còn hơn là không có gì.

Nhìn viên đan dược trong tay, Lâm Phàm không chút do dự nuốt luôn xuống bụng, không thèm tìm hiểu xem viên thuốc này có tác dụng gì.

- Dược lực thật mãnh liệt. – Thuốc vừa vào miệng, Lâm Phàm đã cảm thấy thân thể bắt đầu khô nóng, liền vận công ‘Luyện Thể Quyết’ luyện hoá hiệu lực của thuốc.

“Điểm khổ tu +50

Điểm khổ tu +50

....”

Cứ thế cho đến tận khi điểm khổ tu đạt đến 16000 điểm thì mới dừng lại.

Lâm Phàm tròn mắt kinh ngạc, hẳn không ngờ rằng chỉ với một viên đan dược vậy mà làm tăng lên nhiều điểm khổ tu như vậy, sau đó không thể chờ được mà ấn nút (+).

Tu vi: Tội Thể tăng 6 (+).

Điểm khổ tu: 0

Không ngờ được rằng tu vi quả nhiên tăng lên thật.

Hắn cảm nhận được thay đổi rõ rệt trong cơ thể, thân thể giống như đã đạt đến cảnh giới viên mãn, xương cốt kêu lên răng rắc, trở nên cứng rắn hơn rất nhiều so với trước kia.

Hắn đã đột phá đến Tội Thể tăng 6, bắt đầu tôi luyện xương cốt rồi.

- He he. – Lâm Phàm hớn hở ra mặt, cảm giác thực lực tăng lên thật không tệ.

Đồng thời hắn đã phát hiện uống đan dược xong vận công luyện hóa dược lực cũng có thể làm tăng điểm khổ tu. Về sau nếu có cơ hội nhất định phải tìm thêm đan dược khác mới được.

Chi đáng tiếc là hắn không biết luyện đan dược, nếu không chẳng phải sẽ nhanh chóng max cấp luôn.

Sắc trời vẫn còn sớm, hắn vẫn chưa buồn ngủ chút nào. Ở cái thế giới này nếu người không có thực lực chỉ có bị người khác đánh cho bầm dập.

Giống như Viêm Hoa tông vậy, thực lực tổng thể không mạnh, cho nên luôn bị các tông môn khác nhắm đến, ý đồ xâm chiếm, cướp đoạt tất cả mọi thứ. Nếu như thực lực bản thân mình không mạnh, sau này gặp phải kẻ thù chỉ sợ phải chịu nhục.

Hắn ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công ‘Luyện Thể Quyết’.

“Điểm khổ tu +1”

Điểm được cộng rất ít nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm cảm thấy thân thể bắt đầu kháng nghị, cảm giác như mệt mỏi quá độ, muốn nghỉ ngơi.

Nếu như không phải hôm nay trải qua chuyện này, hẳn có lẽ đã đi ngủ rồi.

Nhưng hiện tại thì không thể.

- Ngủ cái *** mịa mại í, high lên! - Lâm Phàm không chút do dự cầm lấy Cửu Hoàn Đại Đao chém luôn một nhát.

Một đao mất mạng, không có chút nương tay nào.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở hai mắt ra, lập tức cảm thấy tinh thần sáng khoái, không còn một chút buồn ngủ nào.

- Quả nhiên cái ‘Thân bất tử’ này thật biến thái. – Lâm Phàm phát hiện cái rút thưởng Vĩnh Viễn này thật sự rất đỉnh, cái ‘Thân bất tử’ rút được nói đơn giản chính là BUG. Không nói đến việc mất cảm giác đau đớn, sau khi sống lại thân thể hoàn toàn khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Tu luyện, tiếp tục tu luyện.

Thăng một mạch đến bình minh.

Lâm Phàm từ trong trạng thái tu luyện khôi phục lại, kiểm tra điểm khổ tu đã lên tới hơn tám nghìn điểm.

Xem ra, hẳn chỉ có một con đường duy nhất là cố gắng.

Hiện tại hẳn không còn một điểm tích lũy nào, nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm điểm tích lũy mới được, sau đó lại tiếp tục tham gia rút thưởng.

Mặc dù xác suất trúng của cái trò rút thưởng này hơi bị quá quắt, nhưng đã trúng thì đều là vật phẩm tốt, đáng để hẳn tiếp tục đầu tư.

Đúng lúc này Lâm Phàm cảm thấy bên ngoài có người đến.

Kéo kẹt!

Lã Khải Minh đẩy cửa bước vào, đúng lúc nhìn thấy Lâm Phàm xuống giường vội vàng tiến lên:

- Lâm sư đệ, thương thế của đệ còn chưa lành, mau tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.

Lâm Phàm nói:

- Sư huynh, không cần lo lắng, ta bây giờ rất khỏe. Đan dược Lục sư huynh cho ta dùng rất có hiệu lực. Bây giờ ta cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, chừng như không tin tưởng. Bị trọng thương như thế mà đã khỏe lại thì hơi bị nhanh quá.

Có điều đan dược Lục sư huynh đưa đích xác là thứ không tầm thường, người bình thường không thể nào có được.

- Lâm sư đệ...

Bọn Âm Tiểu Thiên và Cao Đại Tráng tới. Âm Tiểu Thiên còn cầm theo một hộp đựng com trong tay:

- Sư đệ, đây là canh đại bổ sư huynh chuẩn bị cho đệ. Mặc dù có rất nhiều loại thảo dược tạm thời còn thiếu nhưng cũng rất tốt cho thân thể, đệ uống thử đi.

Lâm Phàm cười:

- Cảm ơn sư huynh.

Trong lòng hẳn lại có chút bất đắc dĩ.

Mấy tên ngốc các người đối xử với ông tốt như vậy làm gì, làm ông không nở rời đi.

Cơ mà cũng không được, hẳn nhất định phải rời đi, không thì làm sao mà đạt tới cảnh giới nhân sinh.

Đúng lúc này Trương Long cũng tới, cũng mang theo một cái hộp, khi thấy mọi người đều ở đây không khỏi sửng sốt:

- Các vị sư huynh đệ cũng tới à. – Sau đó nhìn Lâm Phàm: - Sư đệ, đây là canh gà hầm cách thủy ta tìm được cho đệ, có thể giúp bổ sung máu, đệ mau ăn đi.

- Đa tạ sư huynh.

Âm Tiểu Thiên cười:

- Không ngờ Trương sư đệ vậy mà còn có lúc quan tâm người khác.

Trương Long liếc mắt nhìn Âm Tiểu Thiên:

- Âm sư huynh, mặc dù thường ngày chúng ta không hợp, nhưng ta đối với Lâm sư đệ thật lòng thật dạ quan tâm.

- Thật vậy sao? Vậy sao trước kia ta nhìn thấy, trên sân luyện võ, người đối với Lâm sư đệ hình như có ý kiến không nhỏ. – Âm Tiểu Thiên và Trương Long vốn có chút mâu thuẫn nhỏ.

- Người... – Trương Long vốn không biết cách nói chuyện, mỗi khi có việc đều trực tiếp dùng nắm đấm giải quyết.

Cao Đại Tráng đứng dậy, chắn trước Âm Tiểu Thiên:

- Người muốn làm gì!

Lâm Phàm nhìn thấy tình hình này cũng cảm thấy bó tay, tức tức đứng ra giảng hòa.

Đừng con mẹ nó bảo cuối cùng lại thành đánh nhau đến một mất một còn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ta nhiều tuyên ngôn lắm

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Ừng ực ừng ực!

Dưới những ánh mắt hằm hè của đôi bên, hắc không còn cách nào khác đành uống cạn hai bát canh đại bổ.

Thế mà không ngờ lại thực sự có tác dụng, khí huyết trong cơ thể hắc đột nhiên sôi trào.

Trương Long nói:

- Không ngờ Lâm sư đệ lại khôi phục nhanh như vậy, đan dược mà Lục sư huynh đưa cho thật là hữu dụng.

Âm Tiểu Thiên tiếp lời:

- Theo ta thấy vẫn là do Lâm sư đệ có thân thể khỏe mạnh, nếu không dù có Thánh đan chữa thương cũng không khôi phục nhanh vậy được.

Lâm Phàm dương dương tự đắc:

- Đương nhiên rồi, thân thể này của ta chính là sắt thép, bị người ta chém mấy chục đao cũng không nhú mảy một cái, ngày hôm sau lại lập tức sinh long hoạt hổ.

- Không hổ là đệ tử của Viêm Hoa tông, khí phách phải nên như vậy.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng đằng hắng.

- Lục sư huynh, Phương sư huynh. - Mọi người nghe được âm thanh này, đều nhìn về phía cửa.

Lục Đạo Thắng dẫn theo Phương Kinh từ từ đi vào, trên mặt hai người đều mang theo vẻ tươi cười.

Trận chiến hôm qua bọn họ thắng, tuy rằng tổn thất không nhỏ nhưng ít nhất đã đẩy lùi được Nhật Chiêu tông.

Phương Kinh nhìn Lâm Phàm gật gật đầu:

- Lục sư huynh, chuyện ngày hôm qua sư đệ cũng nghe nói qua. Không nghĩ tới Lâm sư đệ đây lại dũng mãnh như vậy, một mình đối mặt với mấy nghìn đệ tử của Nhật Chiêu Tông mà không hề sợ hãi. Cuối cùng còn định thà tự sát cũng không muốn chết trong tay đệ tử Nhật Chiêu Tông.

Đối với nhân tài như vậy, Phương Kinh có chút không dám tin, thật sự là ý nghĩa quá lớn.

Được khen ngợi, Lâm Phàm rất khiêm tốn xua tay:

- Đầu nào, đầu nào, ta có gì mà được xem là dũng mãnh. Cơ mà sư huynh, cũng phải nói hôm qua nguy hiểm thật, nếu không gắng gượng được sợ rằng giờ này các huynh cũng không còn nhìn thấy ta nữa rồi.

Lục Đạo Thắng nói:

- Lâm sư đệ tuyệt vời lắm, công lao này của đệ ta đã nhớ rõ, chờ đánh bại Nhật Chiêu tông rồi quay về nhất định sẽ báo lên trên. Tông môn vẫn luôn xem trọng những đệ tử như đệ.

Lâm Phàm đáp:

- Sư huynh nói thế này lại không đúng rồi. Đệ tử Viêm Hoa tông bảo vệ tông môn làm sao lại phải ban thưởng chứ, đây là tinh thần mà mỗi đệ tử Viêm Hoa tông đều nên có.

Đương nhiên, trong lòng hắn thì lại đang điên cuồng chửi thề.

Sao lần nào cũng chỉ là nhớ rồi, không thể tiền trao cháo múc luôn được sao. Ví dụ như ban thưởng chút đan dược này nọ, cũng coi như là đã tốt lắm rồi.

Bọn Lã Khải Minh thì gật gù đầu, họ cảm thấy Lâm sư đệ nói quá là chí phải.

Những lời như vậy, bọn họ không thể nói nổi, đồng thời đem những lời này ghi nhớ trong lòng, cảm thấy học thức của Lâm sư đệ hẳn là rất cao.

Lục Đạo Thăng nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, tình trạng thân thể đệ hẳn là cũng khá hơn nhiều rồi. Ta lại đang nghĩ đến một chuyện, đó là để cho Lâm sư đệ đứng trước toàn thể các đệ tử phát biểu nêu cao tinh thần này, các đệ thấy thế nào?

Lã Khải Minh trong lòng vui vẻ:

- Rất hay.

Âm Tiểu Thiên cũng gật đầu:

- Lâm sư đệ anh dũng như vậy, nên cho tất cả các sư huynh đệ đều được biết.

Lâm Phàm sững sờ, mấy tên ngốc này muốn hắn lên đài phát ngôn sao?

- Như thế không ổn lắm đâu. — Lâm Phàm khiêm tốn nói. Hắn mới đến đây không bao lâu đã phải lên đài phát ngôn, lại còn để cho muôn người chú mục, có bao ngượng ngùng.

Trong lòng hắn còn chưa có chuẩn bị gì.

Lục Đạo Thăng thế nhưng không cho Lâm Phàm cơ hội từ chối:

- Nếu đã vậy thì bây giờ đi luôn thôi. Sau khi chiến đấu với Nhật Chiêu tông tâm trạng của các đệ tử đều mệt mỏi. Nhất định phải cho họ cảm nhận được tinh thần này của Lâm sư đệ, để có thể đem toàn bộ dũng khí ra mà đối đầu với Nhật Chiêu tông.

Nghe xong Lâm Phàm liền biết lần này hắn chạy không thoát được, nhưng trong lòng hắn đã hơi xao động, lại có chút phấn khởi.

Lớn đến từng này, hắn còn chưa bao giờ đứng trước mặt nhiều người như vậy để phát biểu đâu.

Chờ chút, câu đầu tiên mình nên nói gì đây?

...

Trên quảng trường.

Lục Đạo Thăng đã có mệnh lệnh, toàn bộ các đệ tử đều phải đến tập hợp.

Hôm qua thắng trận khiến họ có được sự cổ vũ rất lớn, nhưng khi nghĩ đến các sư huynh đệ thân thuộc đã chết, trong lòng họ thật sự rất khổ sở.

Trước kia còn ở tông môn, bình thường chỉ có tu luyện với rèn luyện. Đến lúc ra trên chiến trường mới biết sự thật tàn khốc, hôm nay còn có thể nhìn nhau nói chuyện, nói không chừng ngày mai đã chẳng còn gặp lại.

Lục Đạo Thăng lên đài, kiểm tra các đệ tử bên dưới:

- Hôm qua, Nhật Chiêu tông khởi xướng chiến tranh. Tuy rằng chúng ta đã đánh lui chúng nhưng không ít đệ tử đã chết dưới lưỡi đao của Nhật Chiêu tông. Cũng vào ngày hôm qua, một ngàn đệ tử ta bao vây quân cướp thành Thiên Phong của Nhật Chiêu tông đã đẩy lùi toàn bộ bọn chúng. Mà trong đó có đệ tử Lâm Phàm của chúng ta, một mình đối mặt với Nhật Chiêu tông nhưng không hề sợ hãi. Thậm chí cuối cùng thả tự sát cũng không muốn chết trong tay lũ Nhật Chiêu tông. Tinh thần gan dạ này thật đáng kính nể.

Lâm Phàm nghe mà ngượng ngùng, nhưng hắn vẫn héch đầu lên. Nói không sai chút nào, tinh thần gan dạ này hỏi có ai dám không phục không.

Cơ mà hắn cũng vốn định dựa vào cơ hội này mà chạy trốn, nào có nghĩ đến không thành công.

Các đệ tử dưới đài ngoảnh mặt nhìn nhau.

Chuyện ngày hôm qua họ đã nghe nói.

Ban đầu bọn họ vốn cho rằng là thập tử nhất sinh, không ngờ rằng cuối cùng lại thắng lớn. Lâm Phàm thì họ cũng có nghe nói qua, đều rất hiếu kì không biết bộ dáng hần như thế nào mà dũng mãnh như vậy.

Lúc này đây, Lâm Phàm bước lên đài.

Nhìn đông đảo các đệ tử bên dưới, hần cũng hơi hồi hộp.

Hần hơi nhẹ một cái, biểu tình dần trở nên nghiêm túc.

- Chào các vị sư huynh đệ, ta là Lâm Phàm.

Trong nháy mắt,

Lâm Phàm cảm nhận được vô số đôi mắt đang dính chặt vào hần. Mà tia sáng ánh lên trong những đôi mắt ấy khiến hần có chút không chịu nổi.

Đó là những tia sáng của sự sùng bái.

Hần không khỏi ưỡn thẳng lưng, thời khắc được vô vàn ánh mắt chú ý tất nhiên phải bày ra toàn bộ khí thế của bản thân.

Nhưng mà nên nói cái gì bây giờ?

Toàn thấy im thin thít, mọi người đều thấp thòm nhìn Lâm Phàm, không biết hần sẽ nói gì đây.

Mà Lâm Phàm bị chùng đó ánh mắt nhìn chăm chăm đến muốn xẹp luôn rồi. *** mẹ nó, lúc lên đài chưa kịp nghĩ ra nên nói gì, giờ thì bế tắc luôn.

Nếu như cứ nói bừa thì khẳng định không đủ rung động. Mà muốn rung động thì không biết nên nói cái gì đây.

Nghĩ kỹ xem, mấy tuyên ngôn làm người ta nhiệt huyết sôi trào mà ở địa cầu người ta hay nói thế nào nhỉ.

Cao Đại Tráng nhỏ giọng cẩn thận hỏi:

- Ê, Lâm sư đệ làm cái gì vậy?

Âm Tiểu Thiên ánh mắt khắp khắp nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ đang chuẩn bị cảm xúc, cứ chờ chút là được.

- Ồ... ờ. – Cao Đại Tráng gật đầu. Lâm sư đệ siêu thật, lát nữa nhất định sẽ nói ra những lời kinh thiên động địa.

Lúc này, cuối cùng Lâm Phàm cũng nghĩ ra. Hần hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên thay đổi, thò ra một hơi đầy bi tráng.

Trong phút chốc tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng, từng người từng người nhìn Lâm Phàm chờ đợi.

- Đệ tử như chúng ta có trách nhiệm gìn giữ đất đai, từng thước cỏ cũng không được buông tay, vì gìn giữ tông môn bảo vệ gia đình mà chống Nhật Chiêu Tông. Cho dù có hi sinh đến chỉ sót lại một người cuối cùng, cũng tuyệt đối không lùi bước.

Lâm Phàm nói xong cảm thấy thực sáng khoái.

Nhưng mà tình hình lại có vẻ không đúng lắm.

Hiện trường sao lại im lặng như vậy, chẳng lẽ mình nói không hay sao?

Hay là nói thêm vài thứ khác, ví dụ như vài câu như thế này.

- Ta còn tông mất, ta mất tông còn.

- Cho dù chân ta gãy, cũng đừng quan tâm. Ta đã quyết tâm chết vì tông, lấy nhân cách bảo toàn tông môn.

Khoan đã!

Đây toàn là các tuyên ngôn bi tráng mà.

Lúc Lâm Phàm cứ tưởng là không xong rồi thật, thì một tiếng hét lớn vang đến:

- Nói hay lắm!

Lục Đạo Thăng hai mắt ửng đỏ, thân là Địa Cương cảnh đệ tử của tông môn, dẫn đầu các đệ tử xuất quân, vì môn phái, vì đất nước. Nay lời Lâm Phàm

nói đều là những lời từ tận đáy lòng của hắn.

Lâm Phàm bó tay chấm com. Nói thì không nói sớm, làm người ta sợ chết khiếp, cứ tưởng là thiếu muối lăm cơ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phải tem tém lại

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn: truyenyy

Lục Đạo Thăng lên đài, dùng ánh mắt thâm thiết nhìn Lâm Phàm, những lời của Lâm Phàm đã nói lên điều sâu từ tận đáy lòng hắn.

Tuy rằng tu vi của hắn là Địa Cương cảnh nhưng ở trong tông môn cũng chưa tính là gì.

Thế nhưng số người có nhiệt huyết nguyện ý sứt đầu mẻ trán vì tông môn lại vô cùng ít. Phần lớn mọi người đều đang hưởng thụ đãi ngộ của tông môn, tìm cách tu luyện đến cái cảnh giới cao nhất như có như không kia.

Trước kia hắn chỉ là một tên luyện võ nghèo túng, về sau vừa may được một trưởng lão của Viêm Hoa tông nhìn trúng. Trưởng lão mang hắn về tông môn dốc lòng dạy bảo. Đến khi xảy ra chiến tranh, tất cả mọi người đều thoái thác, hắn lại không do dự đứng ra, tiên phong chỉ huy xuất kích, chỉ vì muốn bảo vệ tông môn. Nếu không có Viêm Hoa tông thì cũng không có đại gia đình phía sau hắn.

Bây giờ một đệ tử lại nói ra những lời như thế, làm sao hắn có thể không phản chấn được.

- Nói hay lắm! - Lục Đạo Thăng nhìn về phía Lâm Phàm hải lòng gật đầu.

Lâm Phàm rất là bình tĩnh, mấy lời đó chỉ tính là xàm xàm mà thôi. Hắn còn rất nhiều lời chưa nói đâu, nhưng hiện tại nói như vậy đã đủ.

Nói quá nhiều thật ra lại cảm thấy không hay lắm.

Lã Khải Minh giờ nắm tay lên, ở dưới đài hoan hô:

- Lâm sư đệ, hay lắm!

Các đệ tử khác hô to:

- Bảo vệ tông môn và gia đình, không được nhân nhượng!

Lục Đạo Thăng hỏi:

- Lâm sư đệ, đệ còn lời nào muốn nói không?

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay:

- Lục sư huynh, những lời muốn nói đã nói hết rồi, không cần nói thêm gì nữa.

Đối với Lâm Phàm mà nói, còn có thể nói cái gì? Mồm miệng của hắn mà còn nói nhiều nữa là chỉ có làm cho mấy thằng cha này tức hết vấy lên mà đi tìm Nhật Chiêu Tông oán nhau toi bời luôn mất.

Hắn bây giờ cũng không hiểu ra làm sao lắm. Hắn đi vào thế giới này, chủ nhân cũ của thân thể này vốn là đệ tử của Viêm Hoa tông, cứ cho là chủ nhân cũ của thân thể này có tình cảm với Viêm Hoa tông thế nào đi chăng nữa vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện của hắn. Hắn chỉ là một kẻ qua đường, trong lòng luôn nghĩ tới việc chạy trốn khỏi đây.

Trời cao biển rộng, mặt đất bao la, cơ hội tự do bay lượn của mình rồi cũng sẽ tới.

Chứ không phải tiêu tốn sức lực trên cái chiến trường này.

Dưới sự chăm chú theo dõi của hàng vạn người, Lâm Phàm đi xuống đài cao.

Lâm Khải Minh vội vàng bước tới:

- Lâm sư đệ, đệ phát biểu hay quá. Những lời này sẽ trở thành lời răn của ta, vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Cao Đại Tráng gật đầu:

- Ta cũng vậy, nhiệt huyết sôi trào. Vì tông môn mà sứt đầu mẻ trán cũng không hề hối tiếc. Nếu như chúng ta e ngại, con dân của tông môn chúng ta ở hậu phương chỉ sợ sẽ bị bọn Nhật Chiêu tông giờ thủ đoạn tàn nhẫn.

Đối với sự tăng bốc này Lâm Phàm còn có thể nói gì đây? Các người vui là được.

...

Tại Nhật Chiêu tông.

Cừu Lệ mang theo thương tích đầy mình lết về, những người có cấp bậc cao ở Nhật Chiêu tông nghe xong chuyện này sắc mặt cực kì khó coi. Bọn hắn không ngờ cục diện vốn dĩ thắng chắc vậy mà lại trở thành như thế này.

- Sư huynh, Cừu Lệ biết tội rồi, xin hãy cho ta một cơ hội. – Mồ hôi trên trán Cừu Lệ chảy róc rách, sắc mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Dựa theo tình hình này, tội của hắn đáng chết vạn lần. Nhưng máu chó là hắn không muốn chết.

Nam tử đứng trước mặt Cừu Lệ khí tức âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Cừu Lệ như đang nhìn một người đã chết.

- Người đã tàn phế. – Nam tử cất tiếng, ống tay áo Cừu Lệ trống rỗng, nhìn rất thê thảm.

Mà Cừu Lệ nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng quỳ gập xuống sàn, nện trán bình bịch lên nền nhà:

- Sư huynh tha mạng, tha mạng..

Nam tử lạnh lùng nhìn Cừu Lệ, trực tiếp khoát tay:

- Mang xuống, đem đi cho ăn.

Hai chữ “cho ăn” này đối với Cừu Lệ mà nói như sấm sét giữa trời quang. Điều đó đại biểu rằng, hắn sắp bị Cự Thủ Chiến Tranh ăn thịt.

Cự Thủ Chiến Tranh là loại yêu thú được nuôi dưỡng bằng phương pháp đặc biệt để bồi dưỡng ra tính hung tàn, mà hắn bây giờ chuẩn bị trở thành thức ăn dinh dưỡng cho cự thú.

- Không! Sư huynh tha mạng!!!

Mặc kệ cho Cừu Lệ cầu xin cỡ nào cũng không có tác dụng, trực tiếp bị đệ tử ở hai bên lôi xuống.

Đối với Nhật Chiêu tông mà nói, đã tàn phế thành bộ dạng như vậy còn có tác dụng gì nữa.

Nếu như không phải đang xảy ra chiến tranh, có lẽ chẳng ai quan tâm, nhưng đang lúc chiến tranh như bây giờ, phế vật là thứ thừa thãi nhất.

...

Hiện tại tâm tình Lâm Phàm vô cùng sáng khoái.

Đó là thứ cảm giác thoải mái không nói nên lời, được chảnh trước mặt nhiều đệ tử như vậy, thử hỏi có phê hay không?

Trong phòng.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện. Hứng thú lớn nhất của hắn bây giờ là gia tăng thực lực của bản thân, chỉ có thực lực tăng lên mới là điều chân thật nhất.

“Điểm khô tu +1”

“Luyện Thể Quyết” là công pháp bắt buộc phải học của đệ tử Viêm Hoa tông, nhưng với Lâm Phàm mà nói thì con mẹ nó chẳng bổ dính răng.

Lúc này, Lâm Phàm mở hai mắt ra, không khỏi trầm mặc.

Kỳ thật hắn nên thử một lần.

Hắn nghĩ đến ‘Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân Giai’ mình rút thưởng được. Bất kể nói thế nào, nếu như không thử một chút thì cũng không đúng lắm.

Nhớ lại pháp môn tu luyện ‘Luyện Thể Quyết’, hần sàng lọc một chút trong đầu.

Lâm Phàm đã đưa ra quyết định, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện.

Bước đầu tiên trước mắt không thay đổi. Bước thứ hai, chúng ta đi theo một con đường khác.

Nhất định sẽ tạo ra công pháp mới.

Bắt đầu tu luyện!

Lâm Phàm đột ngột mở to mắt, không đứng lăm! Thân thể hần phát sinh biến hóa cực lớn.

Huyết khí sôi trào cứ như muốn nổ tung ra.

Trên người hần bay ra từng cái bong bóng.

Bùm!

Và thế là hần nổ banh xác pháo.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau, Lâm Phàm tỉnh lại.

- Ông dột mỵ, có nhất thiết phải thế không, không cho người ta cơ hội phản kháng đã nổ cái bùm. Cái trò luyện sai công pháp này không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. - Lâm Phàm lăm bằm, cảm thấy sờ sợ.

Khi nhìn thấy vách tường bốn phía, Lâm Phàm cầm nín luôn.

Máu bê bết khắp các vách tường, thế này thì có cho người ta sống nữa hay không. Nếu để các sư huynh bước vào nhìn thấy tình trạng này, họ sẽ nghĩ rằng mình đã gặp chuyện gì bất trắc mất.

- Đạch, nơi đây không nên ở lâu. Phải chuyển đi chỗ khác mới được. - Lâm Phàm ngán ngẫm, con mẹ nó xảy ra cái éo gì thế này.

Sau đó hần đi tìm vài thứ để xử lý sạch vết máu trên bốn vách tường.

Sau khi giải quyết xong hết thấy.

Lâm Phàm đi thẳng ra ngoài, nơi này không ở lại chơi được nữa. Cứ chơi tiếp chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Bản thân hần thì đang muốn con mẹ nó tự sát để sáng tạo ra công pháp. Nếu cứ nổ bùm bùm như vậy tới vài trăm lần, rất khó nói trước sẽ không bị phát hiện.

Lỡ bị phát hiện thật thì hần sống làm sao?

Chẳng nhẽ lại phải giả vờ chết thật.

Nhất định phải thận trọng.

Trên đường, Lâm Phàm đi rất lặng lẽ. Nhưng ánh mắt nhìn Lâm Phàm của các đệ tử đi ngang qua đã thay đổi hần, họ nhìn hần như một vị anh hùng.

Việc này khiến Lâm Phàm tức thời ngưng ngưng.

- Nhìn kia, đó chính là Lâm sư huynh.

- Đó chính là Lâm sư huynh nói ra những lời kinh thiên động địa kia sao? Quả nhiên không phải tầm thường.

- Ôi thần tượng.

Nghe đến mấy lời nói này, Lâm Phàm liền tem tém lại một chút. Gì chứ những thứ chẳng đáng gì ấy nhắc tới làm chi. Sau đó hần ngẩng đầu, cười một cái rồi bỏ đi.

Nhưng đối với những đệ tử này mà nói, lại khiến họ rất hưng phấn.

- Thấy chưa thấy chưa! Lâm sư huynh vừa cười với ta!

- Cười với mẹ mi ỉ! Rõ ràng là cười với ta được chưa.

Giờ khắc này, một đám các đệ tử tranh luận vô cùng náo nhiệt, ai cũng không phục ai. Theo bọn họ nghĩ, mới vừa rồi Lâm sư huynh rõ ràng là cười với mình.

Chương 16: Công pháp tự sáng tạo

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hẳn bây giờ rất muốn nói một câu, cười con mẹ nhà chúng mày. Ông mày hiện giờ chỉ muốn đi tu luyện.

Thật ra mà nói bọn Lã sư huynh đối với hắn coi như không tệ. Nhưng mà tình hình này cũng không thể một mực nói rõ được. Sống trong xã hội hài hòa, chỉ cần không làm chuyện gì xấu với xã hội đã là chuyện tốt lắm rồi.

Tự do.

Có hiểu ý nghĩa hai chữ này không?

Đó chính là được làm việc mình muốn, chỉ cần không vi phạm pháp luật là được.

Huống hồ, hiện tại tới thế giới xa lạ này, còn nói cái gì chuyện xấu với chuyện không xấu, chỉ cần có thể sống sót là đã tốt lắm rồi.

Không thấy đến thế giới này mới có vài ngày hắn đã chém chết bao nhiêu người nha. Nếu là ở thế giới trước kia, sớm đã phải ngồi tù mục xương.

Thứ duy nhất hắn muốn chỉ là tự do mà thôi, rời khỏi nơi này để phiêu bạt khắp thế giới, xem xét tình hình các nơi khác, sau đó mới tính toán ngày sau thế nào.

Chỉ đáng tiếc là tình hình hiện tại cũng chẳng yên tâm được tí nào, cũng không phải muốn làm gì là được làm vậy.

Cứ coi như đến được địa phương mà chẳng có bóng người nào, nhưng kỳ thật lại vẫn thuộc địa phận Viêm Hoa tông quản thúc. Theo Lâm Phàm, muốn thần không biết quỷ không hay mà rời khỏi phạm vi của Viêm Hoa tông rất khó, trừ phi biết bay.

Thực lực của Lâm Phàm bây giờ đừng nói đến biết bay. Coi như chạy thì chạy cũng chả nhanh.

Không nghĩ nhiều nữa, hay là thử một lần xem có thể sáng tạo ra công pháp hay không.

Thí nghiệm lần trước đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc. Đó chính là sau khi thất bại rất có thể sẽ tự nổ tung mà chết.

Hắn lấy giấy giấy bút ra bắt đầu ghi chép, vừa rồi bước đầu tiên là đứng, nhưng bước thứ hai đi nhầm. Mà kỳ kinh bát mạch trong cơ thể người nhiều như vậy, nào dám nói đi một bước là đúng luôn được.

Nếu đã sai một lần, thì liền đi một con đường khác.

Tu luyện.

Khí huyết trong người dần sôi trào, Lâm Phàm vui sướng như mở cờ trong bụng, xem chừng bước thứ hai đã thành công. Mà bước thứ ba thì lại có tận mấy trăm đường gân mạch, hắn tìm đại một đường gân mạch xong vận công ngược lại.

Bùm!

Không có chút gì do dự.

Lâm Phàm không có cảm giác đau đớn, cứ thế chửi *** mẹ nó luôn, cái đêch cụ chứ, đéo gì, có nhất thiết phải nguy hiểm như vậy không?

Không biết những người sáng tạo ra công pháp đã làm như thế nào, không thể một phát thành công luôn sao, mà không thì chắc chắn bị nổ chết.

“Điểm khổ tu +10.”

Lâm Phàm không còn gì buồn nói nữa, cảm thấy cái trò tự sáng tạo công pháp này chính xác là tự rước họa vào thân. Nhưng mà hắn lại có ‘Thân bất tử’, hơn nữa còn không có cảm giác đau, thế mà còn không tự sáng tạo ra được một bộ công pháp thì sau này còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa.

Kỳ thật Lâm Phàm không biết rằng, kỳ kinh bát mạch bên trong cơ thể có đường sinh có đường tử. Tự sáng tạo ra công pháp vốn dĩ không phải là đi theo cách này.

Mà người có thể sáng tạo công pháp, có ai không phải là thực lực cường hãn kèm kiến thức sâu rộng. Nếu không có kiến thức thì làm sao mà sáng tạo ra công pháp.

Hắn bây giờ cũng chỉ là từng bước từng bước thí nghiệm mà thôi, xem như dùng phương pháp loại trừ, để xem xem con đường nào mới là thích hợp nhất.

Lâm Phàm tỉnh lại, mặc dù biết mình sẽ không chết, nhưng cứ tự ngược hoài cũng không phải là cái cách hay, đến nông nổi phải ngược đãi vậy không?

Nhưng không dùng biện pháp này thì còn cách nào khác?

Người khác đều dùng kiến thức, tài năng và học vấn để sáng tạo ra công pháp, còn hắn thì dùng cách nguyên thủy nhất, thô bạo nhất để thí nghiệm.

Bước đầu tiên, bước thứ hai không có bất cứ vấn đề gì, như vậy bước thứ ba phải thử cách khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm ghi chép lên giấy, sau đó nhìn lại thành quả, rất là hài lòng gật gù đầu.

- Vận khí không tệ, thế mà đi được đến bước thứ tư, tiếp tục nỗ lực nhất định có thể thành công.

Lâm Phàm rất có lòng tin, vì đây là tự sáng tạo công pháp cơ đấy, nếu như thành công thì chính là lưu danh thiên cổ.

Có được kinh nghiệm trước đó, Lâm Phàm tràn đầy tự tin.

- Nào mình cùng tới luôn.

Khí huyết sôi trào, thân thể hắn bỗng phát sinh biến hóa không đúng lắm.

- Đột, chuyện gì thế này, ngực mình..., ôi mẹ ơi. - Lúc này, Lâm Phàm phát hiện bộ ngực dần dần căng phồng lên, lại là một trường hợp thất bại nữa.

Mặc dù không có cảm giác đau, nhưng xúc cảm đó vẫn còn, Lâm Phàm không nói hai lời, không đợi bộ ngực tự nở tung, giờ đao lên cắt luôn một đường xuống cô, gọn gàng lưu loát vô cùng.

"Điểm khổ tu +10 "

Khổ, thật quá là khổ, tự sáng tạo công mẹ nó pháp, éo phải việc cho người làm.

Nhưng Lâm Phàm lại làm không biết mệt, bởi vì hắn tin tưởng, chỉ có tự sáng tạo ra công pháp mới là tiêu chuẩn duy nhất để đến được cảnh giới nhân sinh.

Đừng có nhắc đến cái trò rút thưởng kia, toàn bộ đều là lừa con mẹ nó gạt.

Rút ra mấy cái thứ quần què đấy, cứ dựa vào nó thì có mà chết từ đời tám hoánh nào.

Bùm!

Bùm!

Nơi không một bóng người ấy cứ thế vang lên từng trận nổ.

Nếu như bây giờ có người ở hiện trường ắt sẽ trợn mắt há mồm, cái này con mẹ nó có còn là người không.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm điên luôn rồi, hắn đã quên mình đã chết bao nhiêu lần.

Dù sao điểm khổ tu đã đạt đến 10,000 điểm.

Tính toán qua loa cũng biết hắn đã chết hơn mấy trăm lần.

- Tới luôn! – Lâm Phàm chợt quát một tiếng, vận chuyển kinh mạch, khí huyết đột nhiên sôi trào cả lên.

Đây cửa ải cuối cùng.

Thân thể phát sinh biến hóa cực lớn, đây là hiệu quả không phải của ‘Luyện Thể Quyết’.

Bất thành linh.

Cái ‘Bí kíp tự sáng tạo công pháp’ từng chui vào cơ thể hắn lúc trước phát sinh thay đổi.

Giữa trang sách trống rỗng ấy hiện lên một dòng chữ:

"Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết: Thân thể tăng trưởng, xương cốt bất khuất, tu luyện điểm khổ tu +2"

"Trung phẩm Nhân Giai"

- Ông đuyt! – Lâm Phàm nhìn thấy trang sách trống không bỗng hiện lên dòng chữ, cả người như muốn bay lên.

Hắn éo có dễ con mẹ nó dằng đâu.

Vất vả lâu như vậy, tự nỗ nhiều lần như vậy, rốt cục cũng thành con mẹ nó công.

Lúc này hắn muốn khóc luôn rồi, dễ dàng đâu?

Chỉ muốn thử hỏi, hắn đã tự nỗ bao nhiêu lần rồi, nếu như là để cho người khác làm, có chịu nổi đến cùng không?

Cơ mà cái này không đúng lắm.

Công pháp này dường như không có đạt được mong chờ như dự liệu.

Tu luyện vậy mà chỉ gia tăng có 2 điểm khổ tu.

Khác éo gì đuổi ăn mày.

Không được, nhất định phải cố gắng.

Lâm Phàm hiện tại lòng tin tràn đầy, bất kể nói thế nào, hắn đã thành công hơn phân nửa. Chỉ cần tiếp tục thí nghiệm ắt sẽ có thể sáng tạo ra công pháp cao cấp hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sắc trời dần dần tối.

Nhưng Lâm Phàm cũng không từ bỏ.

Hắn không tin, cứ cho rằng tự nỗ liên tục, cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn.

...

Chỉ là hắn không biết rằng, Lã Khải Minh vẫn luôn đi tìm hắn. Ban đầu không thấy Lâm sư đệ đâu, còn tưởng rằng hắn chỉ đi đâu đó.

Thế nhưng là mãi cho đến tối vẫn chẳng thấy Lâm sư đệ đâu, bọn họ bắt đầu sốt ruột.

Rốt cục thì Lâm sư đệ đi đâu mất rồi?

Hôm sau.

Trời đã sáng.

Nơi này sớm đã biến thành biển máu.

Hàng loạt con đường tu luyện được ghi trên quyền vờ nhỏ, thế nhưng không có lấy một con đường thông suốt.

- Thôi thôi không làm nữa, mình nôn con mẹ nó mất. - Lâm Phàm thật sự không chịu nổi nữa. Thí nghiệm cả ngày mà chẳng ra được cái mô tê gì.

- “Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết”, thôi thì cứ tu luyện cái này trước. Chờ một ngày nào đó thư thư lại rồi hẵng thử tiếp. – Bây giờ hắn chỉ có thể dùng cách này tự an ủi mình.

Bất kể nói thế nào, chí ít so lúc trước tiến bộ hơn một tí rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Cơ hội tuyệt nhất đã tới

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Lâm Phàm vui vẻ đứng dậy, đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh.

Cái đệch!

Lúc này, hắn mới chợt nhận ra vừa rồi hắn đã điên cuồng tới mức nào, quần áo bị nổ rách tanh tươm, toàn thân trần trụi, thế này làm sao mà quay mẹ nó về?

Ngó nghiêng xung quanh, chẳng có gì ngoài cỏ cây hoa lá.

Tại đại bản doanh tạm thời Viêm Hoa tông.

Lã Khải Minh vẫn đang tìm kiếm Lâm sư đệ, nhưng tìm cả ngày cũng không thấy khiến hắn thật sự lo lắng.

Những suy nghĩ bất an xuất hiện trong đầu.

Lâm sư đệ bị phái Nhật Chiêu bắt cóc, dùng nhục hình tra tấn.

Lâm sư đệ bị lạc đường, gặp phải yêu thú rồi bị ăn thịt thê thảm.

Đủ các loại ảo tưởng tràn ngập trong đầu Lã Khải Minh.

- Lâm sư đệ, đệ đang ở đâu? - Lã Khải Minh nén nghẹn ngào, hô to một tiếng, thịt mỡ trên người run rẩy một chút, trong ánh mắt lóe lên một tia kiên nghị - Sư đệ, ta nhất định sẽ tìm được đệ.

- Sư huynh, ta ở đây.

Đúng lúc này, một giọng nói từ xa vang đến, Lã Khải Minh trong lòng mừng rỡ, nhanh chóng chạy ra, gặp đối phương đang trong tình trạng trần truồng, ngoại trừ phần kín được che bằng một ít cỏ, những nơi khác đều không một mảnh vải.

- Sư đệ, đệ bị sao vậy? - Lã Khải Minh vội vàng chạy đến, ngó trái ngó phải.

Lâm Phàm bị Lã Khải Minh nhìn đến toàn thân lạnh toát, cúc hoa cũng trở nên căng thẳng:

- Sư huynh, huynh nhìn gì vậy?

Hắn cảm thấy ánh mắt của Lã Khải Minh có chút xâm phạm, khiến hắn hơi lúng túng. Đậu má đừng có bảo đến cuối cùng thì sẽ té ra vị sư huynh này là gay, muốn “xử lý” hắn luôn chứ?

- Sư đệ, đệ không sao chứ? Y phục của đệ đâu?

Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm nhất định không thể nói do mình tu luyện đến mức quần áo bị nổ tanh banh, mặt mũi buồn rầu nói:

- Đệ quả thực không biết, đệ chỉ vừa mới đi tắm, quay lại liền không thấy y phục nữa. Cũng không rõ là tên khốn kiếp nào trộm đồ của đệ, thực quá đáng. Huynh nói xem đệ toàn thân trần trụi như này, nếu như để người khác nhìn thấy thì còn ra thế thống gì.

- Đệ không sao là ổn rồi.

Lã Khải Minh thấy không có chuyện gì liền nhẹ nhõm thở phào, chuyện quần áo thì hoàn toàn không quan tâm, đàn ông đàn ông sợ gì chứ.

- Sư đệ, chúng ta quay về lấy y phục đi. - Lã Khải Minh nói đoạn, cũng không đợi Lâm Phàm đáp lại liền xuất phát.

- Đây... - Lâm Phàm muốn đáp lại nhưng căn bản không có cơ hội, chỉ có thể che đống quần, cúi đầu rồi nhanh chóng đi theo về căn cứ.

Không lâu sau, một đám nữ đệ tử đi qua.

Vừa nhìn thấy Lâm Phàm người trần trụi, các nữ đệ tử liền thán bàn tán:

- Đó không phải là Lâm sư huynh sao.

Hôm qua trên đài, những lời nói của Lâm Phàm quả thực đã khiến không ít người cảm động, thậm chí là với nhiều nữ đệ tử mà nói, Lâm sư huynh chính là một người đàn ông đích thực.

Đặc biệt là tu vi của Lâm Phàm đã đạt tới Tội Thể tầng 6, ti lệ thân thể càng không cần nói, đường nét mạch lạc rung động lòng người, lực sát thương vô cùng lớn đối với các chị em gái.

Vài nữ đệ tử táo bạo huyết sáo luôn với Lâm Phàm:

- Cơ thể Lâm sư huynh thật ngon nghề quá đi.

- Oa, chỗ bị Lâm sư huynh che đi có vẻ cũng không nhỏ đâu.

- Lâm sư huynh bị sao vậy? Chắc không phải là vừa mới đi làm gì chứ.

- Các tỷ muội xem, Lâm sư huynh bây giờ thật giống một tiểu nữ nhân.

Những câu nói đùa giỡn truyền đến tai Lâm Phàm, đặc biệt chính là câu nói hán giống một tiểu nữ nhân?

Cái đầu má, bó mày mà là nữ nhân sao?

Đám nữ đệ tử này thực quá đáng, nếu như không thể hiện một chút thì e rằng thật đúng là bị xem thường rồi.

Nhịn không nổi, thực sự nhịn không nổi.

Hắn bỏ hai tay ra, nâng nắm cổ lên, vị trí nhạy cảm lập tức lộ ra, một chú voi nhỏ cute rít gào.

- A!

- Lâm sư huynh thật biến thái.

Những tiếng hét vang lên, tất cả nữ đệ tử mặt đỏ bừng bừng chán nản chạy đi.

Lâm Phàm cười hả hê, tí tuổi! Dám trêu đùa ông, thật không biết trời cao đất dày là gì.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ sao vậy?

Lâm Phàm trong lòng đắc ý cười:

- Không có gì, sư huynh chúng ta mau đi đi.

...

Ở trong phòng.

Lâm Phàm thay quần áo, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm thờ phào, xấu hổ quá, thực sự quá xấu hổ.

Tuy nhiên kì lạ ở chỗ sao lại không có nhãn trư vật nhỉ?

Nếu như có thì hắn cũng không đến nông nổi không có quần áo mặc.

Lã Khải Minh nói chuyện với Lâm Phàm một hồi rồi rời đi.

Còn Lâm Phàm lại tiếp tục tập trung vào luyện tu luyện mệnh môn.

“Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết” là công pháp do hắn vận dụng thông minh và tài trí, cực khổ lắm mới sáng tạo ra được. Chỉ cần dựa vào năng lực chế tạo công pháp này, thử hỏi cùng cấp với hắn còn ai dám làm đối thủ?

“Điểm khổ tu +2

Điểm khổ tu +2”

Kinh nghiệm nhanh chóng tăng lên, so với “Luyện Thể Quyết” lúc trước tăng nhanh hơn rất nhiều.

Ở giai đoạn Tội Thể cảnh có thể tu luyện công pháp Nhân Giai, cũng chính là võ học. Tuy nhiên đối với Lâm Phàm mà nói những thứ này đều chẳng có tác dụng kẹc gì, đánh nhau ở giai đoạn này chỉ có so xem ai ra tay tàn bạo hơn.

Hắn lại là người nắm giữ ‘Thân bất tử’, lẽ nào lại phải sợ?

Buổi tối, khi mọi người đều đã nghỉ ngơi thì Lâm Phàm vẫn liều mạng tu luyện. Hắn không phải là kẻ lười biếng, một khi thực lực còn chưa đạt đến cảnh giới nhất định mà đã lười biếng chính là tự tìm đường chết.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng kèn lệnh.

- Địch mợ! Chẳng nhẽ lại bị tập kích. - Lâm Phàm đứng bật dậy, cảm giác tàn suất chiến đấu ngày một nhiều. Những ngày gần đây cũng đánh rất nhiều trận rồi, mà tiếng kèn này là lệnh toàn lực chiến đấu, xem ra Nhật Chiêu tông đã không đợi được nữa.

- Lâm sư đệ, dậy mau!

Đúng lúc này, đèn đuốc bên ngoài sáng trưng, tiếng bước chân dồn dập, Lã Khải Minh bọn họ đã chờ ở ngoài cửa.

- Sư huynh, Nhật Chiêu tông tấn công sao? - Lâm Phàm hỏi.

- Đúng vậy, Nhật Chiêu tông tấn công rồi, chúng ta phải nhanh chóng tập hợp. Nhớ kỹ tuyệt đối không được đi lẻ, trận chiến này e rằng sẽ vô cùng tàn khốc. - Lã Khải Minh nghiêm túc đáp.

...

Lục Đạo Thăng nheo lông mày:

- Xem ra Nhật Chiêu tông muốn phân định thắng bại rồi, chúng muốn đi đến kết cục cuối cùng. Truyền lệnh xuống dưới, trận này nhất định không thể thua, tuyệt đối không thể bị phá vỡ phòng tuyến này.

Phương Kinh nhận lệnh:

- Dạ, sư huynh yên tâm, cho dù tử trận tuyệt đối cũng không để Nhật Chiêu tông tiến thêm một bước.

Tập hợp đại đội ngũ.

Lâm Phàm nhìn thấy nhiều người như vậy, tâm tình khỏi phải nói cũng biết sướng thế nào.

Tình trạng thế này, đợi đến khi xảy ra hỗn chiến, ông mà chạy không được thì ăn cút cho các người xem luôn.

Tình hình trước mắt cho thấy chỉ cần loạn cào cào lên một phát thì chính là cơ hội tuyệt nhất để thoát thân.

Đến lúc đó, còn chẳng mẹ nào chú ý đến mình.

Đương nhiên là chẳng nào cũng chỉ lo được đến thân chẳng này.

Tiếng chân đạp, tiếng gầm rú từ xa truyền đến, hiển nhiên là Nhật Chiêu tông đã phái đại quân tới.

Lâm Phàm ngó nghiêng xung quanh.

Một vài đệ tử trên mặt tràn đầy sợ hãi, mà một vài người khác lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Còn Lâm Phàm lại thực bình tĩnh, cơ hội tuyệt nhất cuối cùng cũng đến.

Thuận tiện còn thu vét lại một loạt điểm tích phân.

Cái trò rút thưởng khỏi nói đi, có vẻ cũng không tồi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Rốt cục thì bọn mày có cho bố cơ hội không?

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Phát biểu trước trận chiến vẫn là mấy lời cũ, lúc này nói gì cũng chẳng còn tác dụng. Vào trận rồi thì cứ thế mà đánh, nghĩ ngợi nhiều làm gì.

Vài đệ tử đang nói chuyện ở xung quanh:

- Người có sợ không?
- Sợ chứ, người thì sao?
- Không sợ.
- Vậy được, đợi lát nữa người chặn ở phía trước ta, ta sợ chết đi được.
- Cút đi!

...

Lã Khải Minh vỗ vai Lâm Phàm

- Lâm sư đệ, lát nữa đừng có nôn nóng, nhất định đừng để bị lọt vào phạm vi của phe địch.

Lâm Phàm hiện tại vô cùng hưng phấn, vừa nghĩ tới lát nữa có thể ngao du giang hồ liền cảm thấy sáng khoái, sau đó còn vỗ ngực:

- Sư huynh yên tâm đi, huynh còn không tin đệ sao.

Đương nhiên, về sau của câu còn chưa nói, đó là tin thì có mà trời sập.

Lục Đạo Thăng nhìn xuống phía các đệ tử:

- Phương Kinh, lát nữa đành trông cậy hết vào đệ rồi. - Sau đó liền hướng ánh mắt về phương xa, nơi đó khí thế ngút trời, hiển nhiên đã có kẻ địch đang chờ đợi - Nhật Chiêu tông tàn ác, hôm nay Lục Đạo Thăng ta quyết giết sạch các người.

Lục Đạo Thăng nói xong liền biến mất trong chớp mắt, ngay lập tức cũng có vài bóng người theo sau.

Phương Kinh chứng kiến cảnh này, trong mắt tựa như lóe lên ngọn lửa. Đây chính là một cường giả Địa Cương cảnh, có thể một bước lên trời, biến mất không tung tích, mà hắn chỉ có thể kiên nhẫn theo dõi đối phương. Trận chiến nơi đó hoàn toàn nằm ngoài phạm vi của hắn.

Đối mặt với những cường giả đó, tu vi Tội Thể tầng 9 của hắn vẫn còn chưa đủ tầm.

Sau đó hắn nhìn về phía chiến trường trước mắt, hô vang:

- Xuất phát.

Lâm Phàm bây giờ có xú căng thẳng, lát nữa phải thực hiện bước đầu trong kế hoạch như thế nào nhỉ?

Chẳng bao lâu sau.

Đệ tử hai phái ở thế giằng co, kiềm nén sự căm giận, dường như ai cũng không ra tay.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư huynh, tình huống này là sao vậy? Lúc nào thì mới đánh?

Lã Khải Minh đáp:

- Đợi một chút, Lục sư huynh bọn họ vẫn chưa động thủ, họ động thủ thì chúng ta mới động thủ.

Lâm Phàm hiểu ra vấn đề, hóa ra phải để các tướng lĩnh quyết đấu trước. Nếu tướng lĩnh đột nhiên thỏa thuận không đánh nữa mà quân lính bọn họ đánh nhau thì thành trò cười mất.

Đột nhiên, từ phương xa truyền đến một tiếng nổ vang.

Phương Kinh giật giữ găm lên:

- GIẾT!

Lâm Phàm lập tức có phản ứng, đầu má, đánh nhau rồi, sau liền giơ cao Cửu Hoàn Đại Dao:

- Các anh em theo ta xông lên, giết hết lũ kặc kia.

- Giết hết lũ kặc kia.

- Đi theo Lâm sư huynh giết chết bọn giặc.

- Lâm sư đệ... - Lã Khải Minh tròn mắt ngạc nhiên, hần phát hiện lúc trước đã phí lời với Lâm sư đệ rồi. Rõ ràng đã bảo đệ ấy bình tĩnh, bây giờ cứ lao lên như này há chẳng phải là đang tìm chỗ chết sao.

Âm Tiểu Thiên thấy tình huống này cũng ngăn cả người, nhanh chóng tiến lên cùng Lã Khải Minh:

- Ngươi không cần dặn gì Lâm sư đệ sao.

- Ta đã dặn rồi. - Lã Khải Minh vội vã đáp lại, lúc trước rõ ràng đã dặn kĩ đừng nóng, đừng nóng, nào có ngờ rằng lại nóng nảy đến mức này.

- Ôi, không làm gì được nữa rồi, đành dựa vào ý trời vậy.

...

Lâm Phàm đang đứng trước ngọn gió, tay giơ cao Cửu Hoàn Đại Dao,

- Lũ rùa kia, bổ mảy đến đây.

Hần giơ tay chém xuống, điểm tích lũy tăng lên.

Điểm tích lũy +30

Hắn chém một tên đệ tử Tội Thể tầng 3 lăn ra đất, điểm tích lũy tăng lên cũng không ít.

Tình hình hiện nay hắn cũng chẳng quan tâm gì nhiều, cứ thế vác Cửu Hoàn Đại Dao chém lia lịa, mặc kệ đối phương có lai lịch gì, không giết chết các người thì ông nhận thua.

Những đệ tử đi theo Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này liền trở nên phấn khởi vô cùng:

- Lâm sư huynh vô địch.

- Đi theo Lâm sư huynh giết chết lũ giặc.

Lâm Phàm ngẫm rủa trong lòng, đi theo cái chết. Theo ông chỉ có đường chết, ông còn đang muốn tháo chạy thoát thân, các người theo làm cái gì.

Mà thôi chả nói nhiều nữa, phải mau lẹ kiếm thêm điểm tích lũy.

“Điểm tích lũy +40

Điểm tích lũy +50”

Không cần biết là Tội Thể tầng 5 hay tầng 6, lọt vào tay hắn đều chết hết.

Hắn cảm thấy mình còn mạnh hơn nhiều so với những kẻ Tội Thể tầng 6 bình thường khác.

Khí huyết trong người hắn cuộn cuộn dâng trào, sức mạnh trong cơ thể lại càng bùng nổ, mỗi nhát đao hắn chém xuống đều có máu tươi bắn lên tung tóe vô cùng thể thảm.

Đúng lúc này, một giọng nói âm trầm vang lên bên tai Lâm Phàm:

- Chém các huynh đệ ta như cỏ rác vậy không hay lắm đâu.

Một bóng người kỳ dị xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, một luồng khí lạnh đánh thẳng vào ngực hắn.

- Trò gì thế này? - Lâm Phàm đang chém giết hăng say, đột nhiên nghe thấy lời uy hiếp này liền khó chịu, lập tức vung Cửu Hoàn Đại Dao nhằm thẳng

vào bóng người kia mà đánh.

Tên đệ tử của Nhật Chiêu tông kia nhếch khóe miệng cười nhạt, chúi thủ lạnh lẽo trong tay khí chất bức người, tay giờ cao chống đỡ.

Khuôn mặt hần thoát cái biến sắc.

Sự sợ hãi bắt giác lóe lên trong ánh mắt hần, một nhát chém cực mạnh giáng xuống toàn thân.

Khí huyết chấn động!

Phụt!

Hần phun một búng máu tươi.

- Sao lại như thế được? - Kẻ kia bàng hoàng, đều là tu vi Tội Thể lục trọng, sao lại không đỡ nổi.

- Tưởng gì, mi thì cũng là cỏ rác thôi chứ khác gì.

Lâm Phào giáng xuống một đao, chém đôi phương thành hai nửa trong nháy mắt.

“Điểm tích lũy +60.”

Lâm Phàm hớn hờ vui mừng. Không tồi, không tồi, điểm tích lũy tăng đâu vào đấy.

Trong mắt hần bây giờ chỉ có gom góp một loạt điểm tích lũy, đợi sau khi chạy trốn thì cũng không cần lo về vấn đề điểm tích lũy nữa.

Kiểm tra lại một chút.

Điểm tích lũy: 2500

Nhiều điểm tích lũy như vậy cũng không tệ rồi, cũng đủ để đi ngao du đây đó rồi.

Chiến trường liên tục thay đổi, tình hình vô cùng khốc liệt, một đao chém xuống thì đừng mong nhìn thấy thi thể còn nguyên vẹn.

Lâm Phàm liên tục tiến sâu vào, không những thế còn tạo ra một con đường máu ở phía sau.

Đối với các đệ tử đi theo Lâm Phàm mà nói, bọn họ thực quá sùng bái Lâm sư huynh. Quả thực quá mạnh mẽ, hơn nữa đã không sợ chết lại còn chẳng màng đến vết thương trên người, không một cái nhíu mày. Đây mới đúng là cường giả chân chính.

*** mịa nó, đủ rồi, đủ lắm rồi.

Lâm Phàm xem xét điểm điểm tích lũy có vẻ đã đủ, đã đến lúc nằm chết yên ổn rồi.

- Tên chó chết, đi chết đi.- Đột nhiên, một tên đệ tử Nhật Chiêu tông phát hiện ra Lâm Phàm, trường kiếm trong tay xé gió lao đến như muốn đâm thủng Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, trong lòng hoan hỉ, đến quá đúng lúc, phen này thì ổn con mẹ nó rồi.

Mau đâm lẹ lên, để ông suôn sẻ mà rút được rồi.

- Sư huynh cẩn thận.

Bất thành linh, một bóng người chắn trước mặt Lâm Phàm, thanh trường kiếm đâm thẳng vào người đệ tử lao ra chắn ấy.

Lâm Phàm sững sờ gào thét trong lòng, mi làm cái con mẹ gì vậy.

Tên đệ tử Nhật Chiêu tông kia chưa giết được Lâm Phàm, nhất thời có chút thất vọng, lập tức rút lui. Trong tay hần là thanh trường kiếm đầm máu, tình hình hiện tại không được phép do dự.

Lâm Phàm ôm chặt người đệ tử chỉ có Tội Thể tầng 3 này, không thốt nên lời. Chuyện gì thế này, hần chỉ cần bị chém con mẹ nó một nhát là chết, sau đó sẽ yên ổn mà chuồn khỏi đây, mi làm cái gì không biết nữa.

- Sao đệ lại thay ta đỡ nhát kiếm này.

Đệ tử tu vi Tội Thể tầng 3 này ngập tràn sự sùng bái với Lâm Phàm, phun ra một búng máu tươi:

- Sư huynh, huynh là thần tượng của đệ, đệ... không thể để huynh chết, huynh phải tiếp tục sống.

Lâm Phàm tròn mắt ngạc nhiên, đầu óc của người ở thế giới này rối cực lắm từ giờ. Kể cả ta có là thần tượng của mi, mi cũng không thể vì ta mà mất mạng chứ.

Mình chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, tại sao lại không cho mình cơ hội này.

Tại sao!

Ép mình phải áy náy mới được sao?

Ôi gọi oi, ĐCM nhà nó.

Hắn không thốt nên lời, chuyện này biết phải nói thế nào.

Một đám người đều như này, sao lại không nghi kỵ rồi tàn sát lẫn nhau đi, hà có gì lại có lòng với nhau vậy.

Lâm Phàm không chịu nổi nữa:

- Sư đệ, ta sẽ báo thù cho đệ.

Không cần nói gì nữa, tình hình này mà bản thân vẫn còn muốn chạy thì không phải người nữa rồi, nhất định phải báo thù cho sư đệ này rồi chạy sau.

- Sư...

Đệ tử ấy nằm trên mặt đất, tay hơi giơ lên, dường như vẫn còn điều muốn nói.

Nhưng Lâm Phàm lại cho rằng vị sư đệ kia đang cáo biệt lần cuối với mình, hắn có chút không đành lòng, không nói hai lời liền vội vã Cừu Hoàn Đại Dao lên đuổi theo tên chết tiết ban nãy.

- Huynh,... giúp đệ lấy thuốc. - Đệ tử ấy thều thào đứt quãng, nói xong thì phát hiện Lâm sư huynh đã xông lên từ đời tám hoánh nào rồi, đành chặt vật lấy ra từ trong ngực một lọ đan dược rồi chậm rãi đổ vào miệng.

- Không thương tổn đến vị trí trọng yếu, coi như giữ được cái mạng rồi. - Đệ tử ấy thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền nằm ngấm sao trên trời.

Một ngôi sao!

Hai ngôi sao!

Muốn ngủ quá.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tiểu bá vương bức khí tận trời: Lâm Phàm

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Nghĩ đến vị sư đệ cần thay mình một kiếm mới này, thâm tâm Lâm Phàm cảm động không thôi.

Haizzz!

Tuy rằng mình có được thân thể bất tử, nhưng người khác lại không biết. Vị sư đệ kia bỏ mạng để đỡ thay mình một kiếm, dùng khí phải lớn cỡ nào mới có thể làm được.

- Vô Danh sư đệ, đệ yên tâm đi, dù cho nói thế nào đi chăng nữa, sư huynh trước khi trốn chạy nhất định phải trả được thù cho đệ. - Lâm Phàm không biết tên gọi của vị sư đệ kia, chỉ có thể sử dụng hai chữ “Vô Danh” lấy làm xưng hô.

- Bà mẹ nó, chạy đi đâu mất rồi? - Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải cũng chẳng thấy được tên chết tiết đã đâm chết sư đệ của mình đâu. Nếu tìm được tên khốn đó, không thể không chém cho chết toi bời.

Hắn cảm giác người của Viêm Hoa tông chẳng bình thường tí nào. Động một tí là chấn kiếm cho mình, đến tốt cùng là phải quý đến bao nhiêu mới làm được.

Bất thành linh.

Lâm Phàm chợt thấy được tên khốn đâm sư đệ mình, liền vác Cửu Hoàn Đại Dao xông đến, hét lớn:

- Khốn kiếp, xem chiêu.

Tên đệ tử kia đang bất phân thắng bại với một đệ tử Viêm Hoa tông, lúc này nghe được tiếng hô mặt liền biến sắc, trở tay đỡ kiếm.

Một sức mạnh mãnh liệt ập đến, trường kiếm trong tay hắn chấn động, giống như có thể văng ra khỏi tay bất cứ lúc nào.

- Mẹ nó, chính tên khốn kiếp nhà mi đã chém sư đệ của ông, xem ông bấm vằm mi thành từng mảnh đây. - Trên chiến trường mà dám kêu gào kêu ngạo như vậy chắc cũng chỉ có Lâm Phàm.

Xung quanh toàn người là người, nếu không chú ý rất dễ bị người khác đánh lên từ phía sau.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hắn giờ đây còn chẳng biết chữ "chết" viết như thế nào. Ai có thể giết chết mình, thì coi như kẻ đó có bản lĩnh.

Liễu Chân Hạo thân là đệ tử Nhật Chiêu tông, mục đích đến chiến trường lần này chính là chém giết đệ tử Viêm Hoa tông, hắn còn không nhớ đã giết chết bao nhiêu tên rồi.

Lúc tên đệ tử Viêm Hoa tông kia hùng hùng hổ hổ đánh tới, hắn cười lạnh trong lòng, đúng là tự tìm đường chết.

Nhưng sau khi tiếp một chiêu, hắn phát hiện khí lực của đối phương lớn đến mức khiến hắn cảm thấy hoảng sợ.

Hắn mau lẹ lướt đi chỗ khác, tìm đệ tử khác mà chém.

Còn về phần tên đệ tử này, hắn trước tiên tránh phải độ sức cùng đối phương. Nếu không rất khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm thấy tên kia linh vào nơi khác trên chiến trường thì tức đến xì khói:

- Thằng chó đẻ, không được chạy.

Mặc kệ xung quanh là ai, Lâm Phàm vác Cửu Hoàn Đại Dao xông về phía trước chém giết liên tục. Chỉ cần đệ tử Nhật Chiêu tông xuất hiện ở trước mắt, thì toàn bộ đều bị chém cho đo đất.

“Điểm tích lũy +30.

Điểm tích lũy +20.”

Liễu Chân Hạo đang thu hoạch phía trước, từng đệ tử phe đối địch cứ thế chết trong tay hắn.

Trong mắt hắn, đệ tử Viêm Hoa tông chẳng khác gì cỏ rác mà tùy ý chặt chém.

Lúc này, hắn thấy được một tên đệ tử của địch, lách người lướt thẳng đến tên đệ tử kia mà chém.

Đệ tử Viêm Hoa tông kia nhìn thấy trường kiếm lạnh lẽo từ trong bóng tối lướt đến liền hốt hoảng ra mặt.

Hắn chỉ là một tép riu Tội Thủ tầng 3, mà chủ nhân của một kiếm kia cho hắn một áp lực lớn quá mức. Toàn thân hắn như bị khóa chặt, ngay cả cử động cũng không thể.

- Không, ta không muốn chết ở đây. - Đệ tử này thét lên trong lòng, cuối cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng cảm giác đau mà hắn chờ đợi lại không hề đến, mở mắt ra thì phát hiện một bóng lưng chắn trước mặt mình, và hắn thấy được khuôn mặt khiến hắn kinh ngạc vô cùng:

- Lâm sư huynh.

Lâm Phàm giờ đang căm tức nhìn Liễu Chân Hạo, sắc mặt đầy vẻ giận dữ:

- Thằng chó chết kia, mi thử chạy nữa xem.

Liễu Chân Hạo sững sờ, hắn thấy tên đệ tử Viêm Hoa tông này có phải điên rồi hay không?

Chẳng nhẽ hắn quen biết mình?

Sau đó hấn chẳng may do dự xoay trường kiếm trong tay, chuyển hướng đâm thẳng vào ngực Lâm Phàm

- Đệt mẹ mi - Lâm Phàm giờ Cứu Hoàn Đại Dao lên chém thẳng vào đối phương

Leng keng!

Tia lửa lóe ra.

Liễu Chân Hạo cực kỳ kinh hoàng, sức mạnh to lớn kia khiến hấn không cách nào đương đầu. Hấn nhận ra bản thân căn bản không địch nổi người này, lại muốn thoát chiến lần nữa.

Lâm Phàm tất nhiên đâu có cho đối phương cơ hội này, giờ Cứu Hoàn Đại Dao lên điên cuồng chém về phía Liễu Chân Hạo, miệng liên tục chửi rủa:

- Cho mi chạy nè! Dám đâm chết sư đệ của ông, chán sống rồi đúng không.

Hết lần này lần khác, áp lực lên Liễu Chân Hạo gia tăng mãnh liệt, cánh tay hấn phải chống đỡ sức lực lớn đến nỗi hấn sắp chịu không nổi.

Đáng giận, không ngờ lại đụng phải cao thủ của Viêm Hoa tông. Xem ra, đệ tử của phe địch trước mắt hấn tu vi ít nhất là Tội Thể tầng 6 trở lên, hơn nữa còn mạnh hơn hấn rất nhiều.

Ngay lúc Lâm Phàm sắp chém chết được tên kia, đột nhiên từ trong bóng tối có mấy thanh trường kiếm lao đến đâm thẳng vào thân thể Lâm Phàm

- Con mẹ nó. - Lâm Phàm nhăn mày, ngã ngay xuống đất.

Liễu Chân Hạo liền nhẹ nhàng thở ra:

- Đa tạ các sư huynh giúp đỡ.

- Đừng nhiều lời nữa, nhanh đi giết lũ đệ tử Viêm Hoa tông đi.

- Dạ. - Liễu Chân Hạo không lời thôi nhiều lập tức đánh về phía khác.

Viêm Hoa tông không ít cao thủ, nhưng Nhật Chiêu tông của bọn chúng lại càng không thiếu cao thủ.

“Điểm khô tu +10.”

Mười giây qua đi.

Lâm Phàm nằm trên đất, lắc lắc đầu, do dự một lát rồi đứng lên.

Má nó, thế mà lại bị người ta chém cho.

Vốn dĩ lúc này hấn hoàn toàn có thể nằm trên đất mà làm xác chết, sau đó nháy mắt nhân cơ hội chạy trốn.

Nhưng không, bởi vì lời hứa với sư đệ đã chết ấy nhất định sẽ báo thù cho hấn. Thế nên Lâm Phàm hấn nhất định phải báo thù.

- Thăng chó đẻ, lại chạy đi đâu rồi. - Lâm Phàm quan sát trái phải. Nhìn thấy đệ tử Nhật Chiêu tông kia ở cách đó không xa, hấn liền vác Cứu Hoàn Đại Dao xông tới la lớn đòi mạng.

Liễu Chân Hạo hiện tại đang chém giết rất vui vẻ, đệ tử Viêm Hoa tông nào gặp phải hấn đều bị hấn một kiếm là tiêu diệt gọn ghẽ.

Trong tông môn, hấn thân là người tài, vốn dĩ trước nay đều là được phân phó ở hậu phương. Nhưng hấn thích dùng giết chóc để tôi luyện thực lực bản thân, vì thế nên mới xuất hiện trên tuyến đầu của chiến trường.

Hơn nữa chú của hấn lại là trưởng lão trong tông môn, nhân vật thuộc tầng trung như vậy cũng không nhất thiết phải lên chiến trường.

Nhưng hấn lại cự tuyệt, thân là kẻ mạnh trong tương lai, sao có thể ham sống sợ chết như thế được.

Đột nhiên lòng tư hấn dựng đứng lên hết cả. Hấn xoay mạnh người, giương trường kiếm trong tay lên đỡ.

Lực đạo mạnh mẽ đè lên khiến cổ tay hấn phát run.

Thời điểm nhìn thấy đối phương, hấn ngạc nhiên không dám tin.

- Thế quái nào lại là ngươi, không phải ngươi đã chết rồi sao? - Liễu Chân Hạo không ngờ lại đụng phải người kia, hơn nữa hấn cảm thấy người kia đang cố ý tìm mình.

- Chết con mẹ mày ấy. Dám giết sư đệ ông, xem ông chém chết mày đây. - Lâm Phàm chưa từng tu luyện chiêu thức nào khác, cứ thế thô bạo vung

Cửu Hoàn Đại Dao lên chém mạnh về phía Liễu Chân Hạo.

Qua vài hiệp, Liễu Chân Hạo đầu đầy mồ hôi, áp lực đối phương gây lên hắn là quá lớn.

- Người điên hả, nhiều người như thế sao nhất định cứ phải tìm ta. - Liễu Chân Hạo thật muốn sụp đổ luôn, địch nhiều như vậy sao cứ hết lần này lần khác tìm hắn mà đánh.

- Chết cho ông. - Lâm Phàm bỏ xuống một đao, cơ thể được ‘Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết’ rèn đúc giờ phút này bạo phát. Cánh tay hắn nở ra căng phồng, gân xanh nổi lên như rắn rết, trông dữ tợn vô cùng. Một đao bỏ xuống đánh gãy trường kiếm trên tay đối phương, lưu lại một vết máu trên thân hắn.

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Liễu Chân Hạo kinh hoàng, hắn không nghĩ mình mà lại chết yếu ở nơi này. Chẳng phải chính miệng thúc thúc đã nói mình là thiên tài sao?

Tu luyện chưa đầy một năm đã đạt tới Tội Thể tầng 6, tốc độ khủng bố này ai có thể so với mình được.

Nếu không phải do thất lạc thúc thúc nhiều năm, nếu như hắn đã tu luyện từ nhỏ, không biết chừng đã có thể trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Hắn không phục.

Giờ phút này, hắn dữ tợn rít gào:

- Người nhớ kỹ cho ta, ta không phải là hạng vô danh. Nhớ kỹ tên ta, sẽ có người báo thù cho ta, ta là...

- Là cái con mẹ mày, xem ông chém mày thành mấy khúc thịt này. - Lâm Phàm rảnh hơi đâu mà quan tâm hắn ta là ai, trực tiếp một đao chém chết Liễu Chân Hạo.

Từ miệng vết thương, máu túa ra không ngừng.

Lâm Phàm hít sâu một hơi:

- Sur đệ, xong cả rồi, ta báo thù cho đệ rồi. Bây giờ ta cũng có thể rời đi rồi, ta không hề nuốt lời với đệ.

“Điểm tích lũy +60.”

Thiên tài đệ nhất Liễu Chân Hạo, bị tiểu bá vương khí thế bức trời Lâm Phàm giết, chết một cách không rõ ràng trong trận hỗn chiến này.

Cuối cùng cũng là tại có lớn mà không có khôn.

Thật là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cho mày làm bố tao luôn được chưa?

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Tình cảnh hiện giờ đang rất hỗn loạn, muốn sống sót trên chiến trường cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Tình cảnh bọn Lã Khải Minh hiện nay khỏi phải nói hắn cũng rõ. Nhưng căn cứ vào thực lực của bọn Lã Khải Minh, việc bảo toàn tính mạng chắc chắn không thành vấn đề.

Lâm Phàm quan sát tình hình bốn phía liền phát hiện có một hướng hơi an toàn một chút. Ít nhất dù có bị giết cũng chỉ phải phơi thây trên đường một chốc, sau đó có thể trốn thoát khỏi nơi này, trên cơ bản là không có vấn đề gì.

Ý vào ‘Thân bất tử’ chất chơi như con dơi, Lâm Phàm căn bản chẳng có gì để băn khoăn. Hắn cứ chém cứ bổ, một đường đánh thẳng đến không chút do dự.

Liễu Chân Hạo lúc được phát hiện ra thì đã bỏ mạng. Khoảnh khắc một đệ tử Nhật Chiêu tông phát hiện Liễu sư huynh đã bị người khác giết, hấn liền rống lớn một tiếng. Liễu sư huynh là cháu trai của trưởng lão tông môn, bị giết trên chiến trường như thế này, không cần nói cũng có thể hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng đến nhường nào.

Nhưng tình huống bây giờ đâu có nghĩ nhiều được như vậy. Có thể bảo toàn được cái mạng nhỏ đã là vô cùng may mắn rồi.

Lâm Phàm lặn xả vào trong đám đông mà chém, điểm tích lũy tăng không trước mặt mà còn không thèm thì còn muốn thế nào nữa. Đối mặt với mấy tên đệ tử Nhật Chiêu tông này, Lâm Phàm không chút nương tay, cứ vậy mà chém giết không lưu tình.

Bấy giờ, đã có cường giả Nhật Chiêu tông chú ý tới Lâm Phàm.

Một tên nam tử khí sắc âm trầm phát hiện ra Lâm Phàm, biểu cảm thay đổi:

- Tên đệ tử Viêm Hoa tông này làm càn quá thể, dám tùy ý chém giết đệ tử tông ta như kia.
- Hừ, nhìn khí sắc, bết lăm cũng chỉ đạt đến Tội Thể tầng 7. Cái đám phế vật này, thế mà lại không giết nổi một tên Tội Thể tầng 7.

Kẻ đang nói có chân tay nhỏ thó, đầu lại to, nhìn có hơi dị dạng. Nhưng đôi mắt hấn lóe lên tia hung tàn, hiển nhiên thuộc dạng người tàn nhẫn.

Trong mắt hai kẻ đang thảo luận ấy, tên đệ tử Viêm Hoa tông kia đã là người chết. Đợi một lát nữa nếu không có đệ tử nào giết được tên này, bọn chúng sẽ chuẩn bị ra tay.

Lâm Phàm cảm giác mình cũng giết kha khá người rồi, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục sẽ thu hút sự chú ý của kẻ khác.

Đến lúc đó có muốn rời đi e là sẽ khó. Nếu như hấn bị bắt sống thì càng thâm hơn nữa.

- Còn ai nữa. - Lâm Phàm rống vọng lên, đệ tử Nhật Chiêu tông đều bị tên này dọa cho sợ chết khiếp.

Cái tên trước mắt này cả người be bét máu, lấm tẩm vết thương. Nhưng khiến bọn chúng càng không thể tưởng tượng nổi chính là cái tên này cứ như được đúc bằng sắt, chẳng những không chết mà còn càng lúc càng đứng vững.

- Ngươi...

Ánh mắt Lâm Phàm lúc này nhìn về một tên đệ tử Nhật Chiêu tông. Đệ tử này bị Lâm Phàm trừng mắt nhìn một cái liền run bắn cả người, sau đó hấn nhắm tịt mắt mà gào:

- Ta liều mạng với ngươi.

Đệ tử này nghĩ rằng hấn sắp chết đến nơi rồi.

Bởi vì trước mắt hấn chính là một Đại Ma Vương.

Xi!

Tay hấn cảm nhận được cảm giác binh khí đã đâm trúng người khác.

Tên đệ tử mở to mắt, nhìn đến mức đần thối, sau đó thay đổi nét mặt, điên cuồng hét lên:

- Ta... Ta giết được hấn rồi.

Tên đệ tử này phấn khởi đến trào cả nước mắt.

Mình chỉ là một tên Tội Thể tầng 3 tếp riu, thế mà lại có thể đánh chết một tên Đại Ma Vương.

Lâm Phàm mở to hai mắt nhìn đệ tử trước mặt, bất ngờ cất tiếng:

- Trông ngươi như vậy mà cũng mạnh mẽ.

Tên đệ tử kia rất đắc ý, nhe nanh múa vuốt:

- Ha ha, ông đây chắc chắn phải mạnh. Tên cặn bã như ngươi mà muốn giết ta, có mà nằm mơ đi, chờ ta...

Phập!

Tên đệ tử sững sờ cúi đầu nhìn lồng ngực mình. Không biết Cửu Hoàn Đại Đạo đã đâm xuyên qua người mình từ khi nào, sau đó hấn sững sờ ngẩn đầu:

- Sao...có thể.

“Điểm tích lũy +30.”

- Mẹ nó, giết được ông thì cũng đắc ý ít thôi, này thì còn chảnh cơ, ông cho mài chết cùng luôn. - Lâm Phàm nói thầm trong lòng, vốn dĩ hắn còn muốn để tên khốn kiếp này có cơ hội thể hiện một chút. Ai mà ngờ hắn lại còn huênh hoang phách lối trước mặt mình, chuyện này làm sao Lâm Phàm có thể nhìn?

Dù sao cũng đủ rồi.

Phù phù!

Hắn giả vờ nằm trên mặt đất.

Hai kẻ thảo luận lúc trước khinh thường hừ lạnh:

- Đồ bỏ đi, để một tên đệ tử Tội Thể tầng 3 lấy mạng đôi mạng.

- Không tệ lắm, có thể thả Cự Thú Chiến Tranh ra chấm dứt trận chiến này rồi.

- Pháo Thần Nguyên của Viêm Hoa tông đã không còn đủ "Nguyên tinh" để duy trì nữa. Muốn giết được Cự Thú Chiến Tranh chỉ có cường giả Địa Cung cảnh mới có thể làm được. Chỉ có điều Viêm Hoa tông bọn chúng còn đủ cường giả Địa Cung cảnh sao?

- Nhưng chẳng ai ngờ đến là Cự Thú Chiến Tranh lần này nuôi dưỡng lại vừa lúc tiến giai.

- Hừ, Viêm Hoa tông chết chắc rồi.

...

Lâm Phàm nằm ở đó, lúc nào cũng có thể quan sát tình hình của chiến trường. Nhân lúc không ai chú ý hắn lặng lẽ di chuyển một chút, khi có người đi qua thì trở lại nằm im không nhúc nhích.

Đột nhiên.

Mặt đất bỗng chấn động.

Lâm Phàm ti hí mắt, ngu người luôn.

- Mẹ nó, đây là cái quần què gì vậy, khổng lồ vãi cả đái. - Trong tầm mắt Lâm Phàm là một con cự thú vô cùng khổng lồ, trên lưng mọc lan tràn toàn là gai xương, hai chân to lớn. Đặc biệt là với đôi mắt đỏ rực như máu, không khó để nhận ra đây là một vũ khí phục vụ chiến tranh.

Lúc này hắn đã hiểu ra, loại cự thú này là Nhật Chiêu tông lấy yếu nguyên từ cơ thể các loại yêu thú trộn lại với nhau mới nuôi ra được. Đó là loại cự thú không có lí trí, chỉ biết phá hoại. Đồng thời Nhật Chiêu tông đang bày ra trận pháp trong cơ thể Cự Thú Chiến Tranh để tiến hành khống chế nó. Có thể nói nó là tồn tại mạnh nhất trên chiến trường, trừ cường giả Địa Cung cảnh ra không ai là đối thủ của nó.

- Đây là xong đời luôn rồi. - Lâm Phàm bất lực, Cự Thú Chiến Tranh này thật sự rất khủng bố, đoán chừng bản thân mình dù có thân thể bất tử cũng vô dụng. Không giết chết được nó thì còn nói làm gì nữa chứ.

Hai tên cường giả Nhật Chiêu tông vừa nãy nói chuyện với nhau, lúc này đang bay lượn qua lại trên hai vai của Cự Thú Chiến Tranh, khống chế nó.

- Giết.

Âm thanh giết chóc vang lên, ở trước mặt Cự Thú Chiến Tranh đệ tử Viêm Hoa Tông ai cũng trở nên rất nhỏ bé.

Phương Kinh nhìn thấy tình hình này, mặt biến sắc, kinh hãi nghĩ không thể nào.

Nhật Chiêu tông sao có thể vẫn còn Cự Thú Chiến Tranh?

Nguyên tinh để kích hoạt "Thần nguyên pháo" đã không còn lại bao nhiêu, cơ bản không thể phát động được. Nay xuất hiện Cự Thú Chiến Tranh còn đánh kiểu gì?

Nhìn số lượng lớn đệ tử bị Cự Thú Chiến Tranh giẫm chết dưới chân, trong lòng Phương Kinh phẫn nộ, thiếu chút nữa tức đến phun máu.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được sự thăm thiết xung quanh, trong lòng hắn cũng bất đắc dĩ vô cùng. Đừng trách mình, mình thật sự không giúp được mọi người đâu.

Đột nhiên.

Lâm Phàm nhận ra có chút không đúng, bởi vì hắn phát hiện cái bóng to khổng khiếp kia dường như đang dừng lại ngay trước mặt mình. Đường lúc hắn vừa mở mắt thì phát hiện hai mắt đỏ bừng của con Cự Thú Chiến Tranh đang nhìn mình chằm chằm như kiểu mình đây giết mẹ của nó không bằng, tràn ngập phần nộ.

Hai người khổng chế Chiến Tranh Cự Thú mặt lập tức biến sắc:

- Chuyện gì thế này?

Nhưng mặc cho hai người khổng chế như thế nào, Cự Thú Chiến Tranh vẫn cứ đứng yên như thế, không hề động đậy.

Lâm Phàm cảm giác con Cự Thú Chiến Tranh này cũng không phải là có ý tốt với mình cho lắm. Hơn nữa xung quanh cũng chẳng có ai mấy, cứ tiếp tục phơi bày như thế này hình như không phải ý hay, hắn cũng nào có dám chánh nữa, thế là đành vất chân lên mà chạy.

- Giữ!

Cự Thú Chiến Tranh rống lên một tiếng, muốn thoát khỏi khống chế của hai người kia mà xông lên tấn công Lâm Phàm.

Nhưng sau đó nó liền cảm giác được, trong cơ thể có người đang khống chế nó.

Trên chiến trường, tất cả mọi người đều đại ra, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Hai người đang khống chế Cự Thú Chiến Tranh kia cũng đầy kinh ngạc:

- Chuyện quái gì xảy ra vậy chứ, làm sao nó có thể chống lại được năng lực khống chế của chúng ta?

Đột nhiên.

Chuyện xảy ra đã nằm ngoài khả năng tưởng tượng của mọi người.

Cự Thú Chiến Tranh giờ móng vuốt bén nhọn trực tiếp bắt lấy hai người đang bay lượn bên thân nó, nghiền mạnh một cái, hai người ngay lập tức chỉ còn là hai nắm bột vụn.

- Giữ!

Nó gầm vang.

Lâm Phàm nhìn cái bóng to lớn kia mà ngu người. Đây là tình huống quái quỷ gì thế, cái con quỷ chết tiệt này cứ như là có thù với mình không bằng.

Đúng lúc này, cự thú gầm gừ khiến Lâm Phàm chết khiếp, tuy rất mơ hồ nhưng hắn vẫn nghe hiểu được:

"Họ Lâm kia... ta muốn mạng của ngươi."

Lâm Phàm vừa nghe thấy lời này, liền cảm thấy không đúng lắm. Sao lại quen tai như vậy?

Ôi đệt, đúng rồi, hình như là tên Cừu Lệ kia.

Cừu Lệ bị đem đi cho Cự Thú Chiến Tranh ăn, tâm không cam tình không nguyện, oán hận ngập trời. Vậy mà không ngờ ý thức của hắn lại dung hợp làm một với Cự Thú Chiến Tranh, ban đầu cũng không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng đến khi lên chiến trường, người thấy mùi của Lâm Phàm, lại còn thấy được bóng dáng của hắn, ý thức báo thù vốn đã ngủ say bỗng tỉnh dậy. Đối với Cự Thú Chiến Tranh mà nói, nó chỉ có một ý nghĩ, đó chính là giết chết người kia.

Ầm!

Chiến Tranh Cự Thú cất bước đuổi theo Lâm Phàm.

Lâm Phàm bị tình hình này dọa đến nhũn tủy.

- Ông *** con mẹ mày, bị điên à, đuổi theo bố làm đéo gì? - Lâm Phàm rít gào, ba mươi sáu kế chạy vẫn là thượng sách.

Lã Khôi Minh bọn họ nghe được âm thanh này, lập tức la lên:

- Là Lâm sư đệ, đệ ấy vẫn chưa chết.

Lâm Phàm thật muốn khóc, cái chuyện đéo gì đang xảy ra với mình vậy? Ông nằm không cũng dính đạn, tự nhiên bị con cự thú nhắm trúng.

Lát nữa mình tèo mất.

Còn nữa, thằng Cừu Lệ kia, con mẹ mày tìm ông làm cái đéo gì thế. Có phải ông hại mày đâu, chỉ nó có một phát thôi mà.

Hu hu!

Không nói nữa, lo chạy trước đi đã.

Con cự thú cứ thế bám sát đít Lâm Phàm. Mặc kệ Lâm Phàm chạy đi đâu nó vẫn nhất quyết đuổi theo sau, trông bộ dáng của nó, chắc chắn là không giết được Lâm Phàm nó sẽ không bỏ qua.

Đối với con cự thú khủng bố này, Lâm Phàm sợ thật rồi:

- Đừng có đuổi theo ta nữa mà, ta sợ mi rồi được chưa.
- Xin mày đừng đuổi nữa mà.
- Cho mày làm bố tao luôn được chưa?
- Chúng ta hòa bình một chút không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Một đám súc sinh

Nhóm dịch: Ân Môn

- Địch mọ, mi đừng có quá đáng nha.

Sao mình lại khổ thế này, không biết đã đắc tội với ai, con Cự Thú Chiến Tranh này chỉ nhắm mình mình, cũng không thèm nhắm người khác.

Mà thằng Cừu Lệ bị làm sao vậy? Sao lại trở thành Cự Thú Chiến Tranh rồi.

Nghĩ mãi không ra.

Rầm!

Cự Thú Chiến Tranh đạp một chân xuống, mặt đất lập tức rung chuyển, nhấc chân lên để lại một hố đất sâu.

Nếu như đâm phải người thì chẳng phải là thịt nát xương tan sao.

Lã Khải Minh ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế này? Sao Cự Thú Chiến Tranh cứ đuổi theo Lâm sư đệ?

Âm Tiểu Thiên tập hợp lại, nhìn thấy cảnh tượng này cũng nghi hoặc:

- Kì lạ, thật quá kì lạ, Cự Thú Chiến Tranh là hung binh của Nhật Chiêu tông, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề. Vậy mà nó lại giết chết hai kẻ khổng lồ, nhất định đã thoát khỏi sự kiểm soát.

- Ta lập tức đi cứu Lâm sư đệ. - Lã Khải Minh nói, theo như hắn thấy, Lâm sư đệ sẽ không chống cự được bao lâu nữa, sự hung hãn của Cự Thú Chiến Tranh chỉ có những người từng tiếp xúc rồi mới hiểu thấu được.

Những người cảnh giới chưa đạt tới Địa Cương cảnh mà gặp phải Cự Thú Chiến Tranh chỉ có con đường chết.

Âm Tiểu Thiên ngăn Lã Khải Minh lại:

- Đừng đi nộp mạng, người đi rồi thì cũng làm được gì? Cũng chỉ là thêm một xác người nữa mà thôi.
- Vậy cũng không thể đứng nhìn Lâm sư đệ gặp nguy hiểm được. - Lã Khải Minh đáp lại.

...

- ĐM, là mi ép ta đấy.

Lâm Phàm thực sự nổi giận, lương thiện thì bị ức hiếp, nhất định là do mình quá hiền lành mới khiến tên khốn này tưởng là dễ bắt nạt.

Rút thưởng, ta muốn rút thưởng.

Hắn không chịu nổi nữa, muốn giết chết con Cự Thú Chiến Tranh này đành phải dựa vào rút thưởng rồi.

May là bản thân cũng tích được khá khá điểm tích lũy, đủ liều một phen.

“Tiêu hao 300 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

- Cái dù má.

Sao bảo hôm nay gặp may mắn mà tay lại thối như thế này.

Không được, phải tiếp tục rút.

Ông phải rút liên tục mười lần, rút được lựu đạn mới hài lòng.

“Tiêu hao 1000 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

...

Lâm Phàm đàn cả mặt, rút một loạt liên tục như vậy sao chỉ toàn “Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau”, chẳng lẽ không còn gì khác sao?

Đột nhiên.

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Chúc mừng rút được số hướng dẫn chế tạo lựu đạn loại 82-2.”

- Mình đâu có cần thứ này. - Lâm Phàm bùm nặt, đây là muốn mạng người luôn chứ còn gì nữa.

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Chúc mừng rút được một quả trứng gà thối bị ruồi bâu.”

Lâm Phàm:

-???

Toàn là những cái khi gì vậy, điểm tích lũy giờ chỉ còn 1200.

Hắn bắt đầu trở nên tuyệt vọng, không cần quay lại cũng cảm nhận được cự thú vẫn đang đuổi theo sau, rõ ràng là không giết được hắn thì sẽ không dừng lại.

- Chết tiệt, đành phải liều thôi, rút Bạch Ngân liên tục bốn lượt, ông mày không tin không rút được đồ hữu ích.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút được nhẫn trữ vật cỡ nhỏ.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút được đan dược tu luyện hạ phẩm Trung Huyền giai, một viên Long Hồ đại bổ hoàn.”

- 2400 điểm tích lũy cứ như thế là đi tong? - Lâm Phàm ngẫm rủa, cái trò rút thưởng quần què gì thế này, có thể cho chút đồ hữu dụng được không.

Điểm tích lũy, mình cần điểm tích lũy, không có điểm tích lũy thì chết chắc.

Lúc này, Lâm Phàm hướng ánh nhìn về phía mấy tên đệ tử của Nhật Chiêu tông, không cần biết trời cao đất dày cứ thế vung Cửu Hoàn Đại Dao lên xông tới chém.

- Không ổn, tên đó đang chạy tới hướng chúng ta.

- Cần thận, Cự Thú Chiến Tranh ở phía sau hắn.

Uy thế của Cự Thú Chiến Tranh khiến nhiều kẻ Nhật Chiêu tông phải khiếp đảm, Lâm Phàm nhận cơ hội này liền vung đao chém mãnh liệt.

“Điểm tích lũy +40

Điểm tích lũy +30

...”

Mục tiêu duy nhất của Cự Thú Chiến Tranh là Lâm Phàm, hoàn toàn không để tâm tới những tên đệ tử Nhật Chiêu tông, mỗi bước chân đạp xuống đều dẫm chết sạch một đám.

Những tiếng la hét nối liền không dứt, vô cùng thê thảm.

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng này ruột gan vỡ vụn, đồ súc sinh, đồ đều là điểm tích lũy của ta, nguoi dẫm vậy phí phạm bao nhiêu điểm?

Nhật Chiêu tông hoàn toàn hoảng loạn:

- Xin cứu mạng, ta không muốn chết.

Bọn chúng tình nguyện về chiến đấu với Viêm Hoa tông, còn hơn là bị Cự Thú Chiến Tranh dẫm chết.

Các đệ tử Viêm Hoa tông thấy cảnh tượng này, nước mắt tuôn trào.

- Mọi người xem, Lâm sư huynh bị Cự Thú Chiến Tranh đuổi cũng không quên giết địch. Chúng ta không thể để Lâm sư huynh một mình chống chọi, tất cả hãy cùng xông lên, liều mạng với lũ Nhật Chiêu tông.

- Lâm sư huynh quả nhiên là thần tượng trong lòng ta.

Đệ tử Viêm Hoa tông cũng chẳng mù, họ đều đã nhìn thấu toàn bộ cảnh tượng trước mắt.

Bị Cự Thú Chiến Tranh vô cùng hung tàn đuổi theo, Lâm sư huynh chẳng những không hề sợ hãi, còn không quên chém giết quân Nhật Chiêu tông, tinh thần thép và lòng quyết tâm này hoàn toàn khiến bọn họ cảm động.

- Xông lên, đừng tới gần Cự Thú, chỉ cần giết đệ tử Nhật Chiêu tông.

- Đã rõ.

Bọn họ đã hoàn toàn bị Lâm Phàm ảnh hưởng, nhưng họ không ngu, nếu tới gần Lâm sư huynh sẽ chỉ có một con đường chết.

Người của Nhật Chiêu tông hoàn toàn hoảng loạn, tình hình này không giống như suy tính của chúng, trận hình đã hoàn toàn bị phá hỏng.

Tên đệ tử Viêm Hoa tông khốn kiếp lại đi như mọi Cự Thú Chiến Tranh rồi xông tới chỗ bọn chúng, không biết bao nhiêu đệ tử đã chết dưới chân của Cự Thú Chiến Tranh.

Lâm Phàm thấy người của Viêm Hoa tông lao vào quân Nhật Chiêu, trong lòng liền gào thét.

Súc sinh, một đám súc sinh, các người muốn làm trò gì.

Điểm tích lũy của ông đều bị các người lấy cả rồi.

Hắn đã suy tính kỹ, nếu hôm nay không chạy được thì ít nhất cũng phải kiếm chắc thêm chút điểm tích lũy chứ.

Bây giờ một đám người các nguoi xông lên thì mình còn kiếm được cái mẹ gì.

Thôi mặc kệ ít nhiều, cứ chém giết đã.

“Điểm tích lũy +50

Điểm tích lũy +60”

Một tên đệ tử Tội Thê tầng 7 của Nhật Chiêu tông thấy Lâm Phàm đang xông tới, tay nắm chặt vũ khí muốn giết chết hắn, nhưng vừa ngẩng đầu thấy Cự Thú Chiến Tranh ở phía sau, lập tức run rẩy hai chân.

Cự Thú Chiến Tranh vô cùng hung ác, gào thét dữ tợn, mỗi bước giậm chân, mỗi quyền oanh kích đều gây ra chấn động, không gì có thể kháng cự.

Lâm Phàm hô to:

- Huynh đệ phía trước chạy mau lên, ta không giết nguoi, con Cự Thú này thực quá nguy hiểm.

Tên đệ tử Nhật Chiêu tông nghe lời Lâm Phàm lập tức xoay người bỏ chạy, nhận thấy Cự Thủ Chiến tranh vẫn đang đuổi phía sau liền gào lên:

- Người đừng chạy theo ta, Cự Thủ chỉ đuổi người thôi.

Lâm Phàm hét:

- Chạy mau, đừng quay đầu lại.

- Chết tiệt. - Tên đệ tử kia vô cùng phần nộ, nhưng cũng chỉ có thể cầm đầu mà chạy.

Phụt!

- Người... chẳng phải nói là không động thủ sao? - Tên đệ tử Nhật Chiêu tông tròn tròn mắt, cảm thấy mình bị lừa gạt.

Lâm Phàm rút đao, quay đầu hô:

- Ta quên mất...

“Điểm tích lũy +70.”

Tuyệt!

Có điều là Cự thủ Chiến Tranh vẫn đang đuổi theo sau, không biết phải xử lý thế nào.

Hắn không sợ bị Cự Thủ Chiến Tranh đâm chết mà sợ bị nuốt chửng, nếu vậy thì thật kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đó là một loại thần thái

Nhóm dịch: Ân Môn

Quá đáng!

Hắn thật không muốn nói nhiều nữa.

Tại một sườn núi nào đó phía xa.

Khuôn mặt Lục Đạo Thăng hơi đỏ, hai tay siết chặt, phía trên là một đám sương mù đen dày đặc quấn quanh, đám sương mù đen này tự như một vật sống đang hút lấy nguyên lực của hắn.

Một nam nhân đứng trước mặt Lục Đạo Thăng, chân tay nhỏ thó, trông giống hệt với kẻ lúc trước không chế Cự Thủ Chiến Tranh, khuôn mặt cũng có đến bảy phần giống nhau.

Lúc này, nam nhân kia mới khục khặc cười lạnh:

- Lục Đạo Thăng, người không ngờ tới chứ gì.

Xung quanh họ, những cường giả Địa Cương cảnh khác của Nhật Chiêu tông và Viêm Hoa tông vẫn đang liều mạng chiến đấu, bất phân thắng bại.

- Kim La, không ngờ người không tuân theo quy định liên hợp giữa các môn phái, lại đi tu luyện loại tà công trời không dung đất không tha này. - Lục Đạo Thăng gặp bất lợi, lạnh lùng đáp.

- Ha ha. - Khuôn mặt xấu xí của Kim La cất to tiếng cười - Quy định liên hợp giữa các phái? Đó chỉ là quy định giữa kẻ mạnh và kẻ yếu mà thôi. Kim La ta không quan tâm thì đã sao? Mùi vị nguyên công Thi Ma Hồn của ta không tệ chứ.

Sau đó hắn nâng hai tay, đôi mắt lóe ra sự điên cuồng:

- Ta đã phải tra tấn hàng vạn người mới tu luyện nguyên công Thi Ma Hồn đạt tới tầng 8, đó chính là mùi vị của cái chết.

Đột nhiên!

Hơn chục kẻ Nhật Chiêu tông đang hoảng hốt tháo chạy ở phía xa.

- Đứng lại, các ngươi đang làm gì vậy? - Kim La nhìn thấy những tên đệ tử này mặt liền biến sắc, ngữ khí âm trầm hỏi.

Những kẻ tháo chạy kia gặp phải Kim La, mặt cắt không còn giọt máu, lập tức hoảng sợ đáp:

- Không ổn rồi thưa Kim sư huynh, Cự Thủ Chiến Tranh thoát khỏi tầm kiểm soát, cục diện hoàn toàn bị sụp đổ, không thể chống cự được nữa.

- Cái gì? Đệ đệ ta đâu? - Kim La nghe xong sắc mặt biến chuyển.

Còn Lục Đạo Thăng thì thở phào nhẹ nhõm, Cự Thủ Chiến Tranh mất kiểm soát, vậy tốt rồi, ít nhất sẽ không dẫn đến thất bại toàn diện.

- Huynh ấy bị Cự Thủ Chiến Tranh bóp chết rồi. - Tên đệ tử vừa dứt lời lập tức bị một đám sương mù đen bao phủ, toàn thân nổi lên những nốt mụn mủ, “ầm” một tiếng, tất cả mụn mủ đều vỡ ra.

Những đệ tử xung quanh đều bị như vậy, chết cực kì thảm.

- A! - Kim La hai mắt đỏ ngầu, gầm lên một tiếng - Đệ đệ của ta....

Khi được sinh ra cả hai đều vô cùng xấu xí, chân tay ngắn nhỏ, sau còn bị vứt bỏ, từ nhỏ đến lớn đều bị mọi người cười nhạo. Sau do một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà học được tà công chuyên dùng để tra tấn người khác, khiến tất cả những kẻ đã từng cười nhạo bọn họ phải chết.

Hắn căm hận những kẻ có cơ thể lành lặn khỏe mạnh, dần dần trở nên điên rồ khát máu. Huống hồ đệ đệ là người thân duy nhất của hắn, vậy mà lại chết, hắn làm sao có thể chịu đựng được.

- Lục Đạo Thăng, ngươi phải chết.

Sương mù đen cuộn cuộn ngất trời, trong đó còn ẩn chứa một nguồn lực ghê rợn, tất cả cây hoa cỏ xung quanh đều chết khô chết héo.

Lục Đạo Thăng toàn thân dao động, nguyên lực bộc phát, hai tay bùng bùng lửa cháy tựa như hai mặt trời gay gắt, thiêu đốt đám sương mù đen đang phủ vây:

- Kim La, hôm nay nhất định phải giết được ngươi.

- Vậy xem xem kẻ nào chết trước.

...

Lúc này, Lâm Phàm bị Cự Thủ Chiến Tranh đuổi đến mất cả bình tĩnh.

- Rút thương.

Ban nãy chém chết không ít người, kiếm được 3200 điểm tích phân, lại đủ rút một loạt nữa.

- Ta muốn rút 10 lượt liên tiếp.

“Rút thương Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Hắn chịu thua luôn, tỉ lệ trúng thưởng thực quá thấp.

Mười lượt đều không trúng, muốn giết người phải không?

Hắn không phục, nhất quyết không phục, thứ này quả thực không đáng tin.

- ĐM, phải ép chết người mới chịu sao?

Hiện tại hắn không muốn nhiều lời nữa, có sao lại đen đui thế này, đen đui tới mức quá đáng.

Đệ tử Nhật Chiêu tông đã bị Cự Thủ Chiến Tranh đánh tan tác, những kẻ Tội Thẻ tầng 8, tầng 9 đều không dám đến gần.

- Chạy mau.

Đệ tử Nhật Chiêu tông hoảng loạn tháo chạy, hoàn toàn bị sụp đổ, bị chính Cự Thủ Chiến Tranh của bọn họ dẫm chết dưới chân, thực sự quá sụp đổ.

Trong tâm trí mọi người, Lâm Phàm đã trở thành anh hùng.

Nhưng bọn họ lại không hề biết rằng anh hùng của họ lúc này lại vô cùng bất lực.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút được đan được tu luyện thượng phẩm Nhân Giai, Sur Hổ đan.”

Khóc không ra nước mắt.

Điểm tích lũy trôi nhanh như nước vậy, không nín giữ lại được gì.

- Cơ hội cuối cùng, ông rút thưởng lần cuối, nếu còn không trúng thì cũng không thềm con mẹ nó chạy nữa, cùng lắm thì chết ông lại hồi sinh.

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Chúc mừng rút được một quả lựu đan hình trứng loại 82-2.”

- Đù má!

- Thật đê con mẹ nó tiện, uy hiếp chút liền cho ngay.

Lâm Phàm nghe thấy tiếng thông báo, cả người như đang bay lên. Tuyệt vời, thực sự quá tuyệt vời.

Đúng là muốn bay con mẹ nó lên thật

- Lâm sư huynh, cẩn thận.

Lúc này, Lâm Phàm mới có phản ứng, vừa phát hiện đệ tử Nhật Chiêu tông đều đã tháo chạy, hấn liền ngăn người.

Đệ tử Viêm Hoa tông chứng kiến Lâm sư huynh bị Cự Thú Chiến Tranh truy đuổi đều không biết phải làm sao, không biết nên làm gì để cứu Lâm sư huynh.

Cự Thú Chiến Tranh quá hung tàn, bọn họ chỉ đành bất lực.

Lâm Phàm phát hiện nhiều người đang nhìn mình, cảm thấy đã đến lúc thể hiện.

Ngay lập tức liền dừng lại, giơ tay ra, hét lớn một tiếng:

- Mi đứng con mẹ nó lại cho ông.

Cự Thú Chiến Tranh kia đang hung hăng lao tới cũng đột ngột dừng lại, đôi mắt dữ tợn bùng nổ ngọn lửa oán hận.

Đệ tử Viêm Hoa tông chứng kiến cảnh tượng này tất thấy đều kinh ngạc:

- Sư huynh đang muốn làm gì vậy?

Lâm Phàm phẫn nộ nhìn Cự Thú Chiến Tranh:

- Đồ chó chết, mày đuổi theo bố đuổi đến bị nghiền rồi à. Ông đeo chạy nữa, quyết đấu với mi, hãy ném thử ám khí độc môn đây.

Hắn cầm “trứng gà thối bị ruồi bâu” ném hết tốc lực về phía Cự Thú Chiến Tranh.

Gràooo!

Cự Thú Chiến Tranh nổi giận gầm lên một tiếng, muốn bóp nát Lâm Phàm. Nhưng quả trứng gà thối bay đúng vào lỗ mũi của Cự Thú.

Bùm!

Quả trứng nổ tung, chất lỏng màu vàng tràn ngập trong khoang mũi nó.

Một loại mùi không ai chịu đựng được lan tỏa trong mũi của Cự Thú Chiến Tranh.

Oa!

Cự Thú Chiến Tranh chịu không được nôn ọe điên cuồng, bộ dạng trông giống như đang gào thét.

Lâm Phàm sững sờ, không ngờ rằng quả trứng thối lại có uy lực lớn như vậy, ngay cả Cự Thú Chiến Tranh cũng không chịu đựng được.

Lúc này, Cự Thú Chiến Tranh nôn ra một bộ xương, mà Cự Thú nhìn bộ xương bị thiếu mất một cánh tay này có vẻ phảng phất nhớ lại được chuyện gì, đôi mắt giận dữ dần co lại.

Nó gào thét dữ tợn, tựa như không dám tin là thật.

Lâm Phàm gặp tình huống này liền trở nên vui sướng, không chần chừ gì lập tức nhảy thẳng lên miệng Cự Thú Chiến Tranh, hô to.

- Đồ chó, cho ngươi chứng kiến tuyệt chiêu tối cao của ta.

- Lâm sư huynh... - Đệ tử Viêm Hoa tông đau lòng hét lên khi chứng kiến cảnh tượng này, bọn họ cho rằng Lâm sư huynh muốn cùng chết với Cự Thú Chiến Tranh.

- Địch mợ thôi quá. - Vào tới khoang miệng của Cự Thú Chiến Tranh, hẳn có chút chịu không nổi, lập tức kéo chốt lựu đạn, nhắm đếm ngược.

Bùm!

Lựu đạn nổ tung trong khoang miệng Cự Thú Chiến Tranh.

Các đệ tử bên ngoài chỉ cảm nhận được toàn thân Cự Thú Chiến Tranh dường như chấn động mạnh một hồi.

Dưới sự chứng kiến của các môn đệ, Cự Thú Chiến Tranh ngã cái rầm xuống đất.

- Sư huynh... - Đệ tử Viêm Hoa tông chứng kiến mọi chuyện, ánh mắt trở nên dờ dẩn, bọn họ không dám tin sư huynh lại hi sinh như vậy.

Lã Khải Minh tuyệt vọng nhìn phía trước:

- Lâm sư đệ...

Cao Đại Tráng lệ rơi đầy mặt:

- Bằng hữu của ta...

Mười giây sau.

Bùm một tiếng.

Tất cả đệ tử đều kinh ngạc, một bóng người bỏ nát đầu Cự Thú Chiến Tranh, xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người, hai tay chấp phía sau, cằm khê nâng, liếc mắt lên nhìn ánh trăng.

Dưới ánh trăng.

Bóng người kia thực thần thánh, thực bá đạo.

Lâm Phàm tự cảm thấy tư thế này rất oai phong, ánh mắt lộ rõ một loại thần thái Độc Cô Cầu Bại.

Chỉ là cảm thấy phía dưới hơi lạnh lạnh.

Nhưng không không sao cả, tư thế mới là quan trọng nhất.

- Sư huynh!

Các đệ tử chiến đấu thắng lợi, đồng loạt hò reo chạy về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhếch miệng mỉm cười, một nụ cười bình tĩnh.

Nhưng ngay sau đó.

- Địch mợ, kẻ nào dám động vào “cậu nhỏ” của ông, lập tức dừng tay.

Một nữ đệ tử xinh xắn nhìn không được mà hò reo:

- Ta đụng phải “cậu nhỏ” của Lâm sư huynh rồi.

Hình tượng sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ta tu luyện vô cùng khắc khổ

Nhóm dịch: Ân Môn

Bọn Lã Khải Minh hưng phấn tiến lên phía trước, trên mặt vẫn còn đọng vẻ sợ hãi:

- Lâm sư đệ, đệ hù chúng ta chết khiếp.

Lâm Phàm tay che đũng quần, ngượng ngùng nói:

- Sư huynh, trước khi nói gì, ít nhất cũng phải cho ta bộ quần áo để mặc chứ. Đệ sư đệ tên tò thế này.

Có mấy đệ tử bụm mặt, bọn họ còn tưởng Lâm sư đệ da mặt thép chứ, ai dè cũng biết ngượng ngùng.

Vừa rồi còn chẳng biết ai không biết xấu hổ là gì, trần như nhộng còn đứng đó tạo tư thế cơ.

Hai cái áo được đưa lại, hần quần hết lên eo, che kín chỗ đũng quần lại.

- Sư đệ, đệ không có việc gì chứ? - Âm Tiêu Thiên dò hỏi.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Chắc chắn là không có việc gì, Chiến Tranh Cự Thú vất vả ấy mà, có cái gì mà phải sợ. Ta lúc ấy đánh ra một chiêu tuyệt kỹ là xử gọn nó. Hiện tại Nhật Chiêu tông đã bị chúng ta đánh lui, trận chiến này xem như chúng ta thắng lợi.

“Thắng lợi!”

Hai chữ này truyền vào tai các đệ tử, trong chớp mắt không khí sôi trào cả lên.

Họ sung sướng nhảy cẫng hết cả lên, hoan hô:

- Thắng lợi, chúng ta cuối cùng cũng thắng rồi!

Đối với các đệ tử mà nói, thắng lợi này có được không dễ dàng, không biết đã bao nhiêu huynh đệ đã ngã xuống.

Điều này khiến họ rất đau lòng.

Nhìn sự vui sướng của các đệ tử, trong lòng Lâm Phàm lại tủi thân náo nức. Haiz, lại chạy trốn không thành công.

- Lâm sư đệ, làm tốt lắm. - Phương Kinh từ phía xa tới, toàn thân đầy máu, có thể thấy hần vừa trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt. Nay Nhật Chiêu tông đã bị đánh lui, hần không khỏi nhẹ nhàng thở phào.

Mặc dù trong lòng hần vẫn còn nghi hoặc, không biết Lâm sư đệ làm cách nào mà giết được Cự Thú Chiến Tranh. Đương nhiên tại thời điểm thắng lợi này hần cũng sẽ không hỏi đến vấn đề này.

Giờ đây, hần nhìn về phương xa, không biết tình hình bên Lục sư huynh như thế nào.

Đột nhiên.

Có mấy thân ảnh từ xa bay tới.

Các đệ tử mong chờ nhìn về phía mấy thân ảnh, trận chiến đấu này bọn họ đã giành thắng lợi. Chỉ không rõ tình hình bên Lục sư huynh ra sao.

Lâm Phàm cũng nhìn sang. Hần cũng biết được, bên trên cảnh giới Tội Thê chính là cảnh giới Địa Cương, đạt đến cảnh giới đó liền thoát ly khỏi phạm nhân, có được năng lực rất lớn.

Nhưng hần tin tưởng rằng với khả năng của mình, trở thành một cường giả Địa Cương cảnh cũng chẳng mất bao lâu.

Lúc này một môn đệ Địa Cương cảnh hấp tấp nói:

- Lục sư huynh đã bị trọng thương, cần trị liệu gấp. Phương Kinh người chỉ huy đệ tử thu dọn chiến trường.

- Vâng, sư huynh. - Phương Kinh nghe được Lục sư huynh bị thương cũng giật mình. Thực lực của Lục sư huynh hần rất rõ ràng, vậy mà bị thương nặng. Trận chiến này xem ra rất kinh thiên động địa.

Lã Khải Minh kinh ngạc:

- Không ngờ rằng Lục sư huynh bị thương. Lữ Nhật chiếu tông thật đáng giận, ngày nào đó phải giết hết tông môn của bọn chúng.

Lâm Phàm an ủi:

- Lữ sư huynh, ta nghĩ rằng Lục sư huynh sẽ không việc gì đâu.

- Ủ. - Sắc mặt Lữ Khải Minh dịu xuống.

Phượng Kình lại không nghĩ ngợi nhiều:

- Các đệ tử dọn dẹp chiến trường, sau đó tập hợp để trở về.

...

Mãi đến tận trời sáng.

Tất cả mới dọn dẹp xong, chuẩn bị trở về.

Lâm Phàm ngoảnh lại nhìn về phía biên giới mênh mông kia, bất đắc dĩ thở dài, đúng là ý trời.

- Lâm sư đệ, đệ làm sao vậy? – Lữ Khải Minh vỗ vai Lâm Phàm, không biết Lâm sư đệ làm sao mà đột nhiên lại bị thương như thế.

Lâm Phàm xua tay:

- Không có việc gì, chúng ta trở về đi.

Hắn khóc không ra nước mắt. Nhiều cơ hội chạy trốn như vậy lại cứ như bị ai đó ngăn cản không cho hắn trốn đi, khiến hắn rất là bi thương.

Trời cao không nghe thấy nguyện vọng của ta, đành tạm thời hoãn lại một chút vậy. Hiện tại hắn chỉ nghĩ làm sao để tăng thực lực lên nhanh một chút, chỉ ít cũng phải đạt được cảnh giới Địa Cương.

Người khác mà biết ắt sẽ tức phọt máu.

Người cho rằng Địa Cương cảnh là bấp bái ả, muốn lên là lên được chắc.

Tại đại bản doanh lâm thời.

Sau trận chiến tất cả các đệ tử đều đã mệt mỏi, toàn bộ đã đi nghỉ ngơi.

Mà đối với Lâm Phàm mà nói, nghỉ ngơi là gì? Không có luôn.

- Trước tiên mình phải xem xem, lúc này đã thu hoạch được những gì. - Lâm Phàm có chút nóng lòng. Lúc trước rút thương trúng vài thứ hắn đều không để ý lắm, trong số đó hình như có lẫn vào mấy thứ gì đó rất là ghê gớm.

“Nhẫn trừ vật loại nhỏ”

Cái món này không tồi, đây chính là món đồ thiết yếu cho mấy nhà lãnh hành giết người cướp của. Không có nhẫn chứa đồ làm sao dám nhận mình là dân pro.

Chiếc nhẫn này có màu bạc, đeo vào ngón tay vừa vặn lại thích hợp.

Tiếp tục kiểm tra, không tồi, thêm một viên đan dược hạ phẩm Huyền Giai, là đan dược dạng tu luyện, hơn nữa còn cao hơn một bậc so với Sư Hồ đan lần trước.

Cứ để đó, lát nữa tu luyện sẽ lấy ra dùng.

Thứ cuối cùng lại khiến Lâm Phàm kinh ngạc nhất.

“Sở hướng dẫn chế tác lục đan hình trứng loại 82-2.”

Cái này theo Lâm Phàm là một món đồ rất tuyệt, vũ khí hiện đại công nghệ cao, chỉ cần một viên không chuyện gì không giải quyết được, uy lực thì rõ như ban ngày.

Lúc trước tên Cừu Lệ tu vi là Tội Thủ tầng tám đứng trong phạm vi lục đan nổ chỉ bị mất một cánh tay. Như vậy đã hiểu đại khái được uy lực của nó.

Cơ mà khỏi phải nói, nếu nhét lục đan vào mồm, thì đừng nói là Cừu Lệ, có là cường giả Địa Cương cảnh cũng phải quỳ cho ta.

Đương nhiên đây cũng là suy nghĩ mà thôi, làm gì có thằng ngu nào cầm lục đan của hắn nhét vào mồm. Cơ mà Chiến Tranh Cự Thủ kia thì là ngoại lệ.

Kiểm tra bảng điều khiển một chút.

“Tĩnh danh: Lâm Phàm

Tu vi: Tôi Thế tăng sáu.

Điểm khổ tu: 10540.

Điểm tích lũy: 2330.”

“Thiên phú: Thân bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

Số liệu coi như tạm đủ để hài lòng. Điểm tích lũy đã lên 2330, lúc giết được Cự Thú Chiến Tranh xong được tặng không 100 điểm, coi như là bồi thường, ít nhất chứng minh là mình không chết một cách oan uổng.

Hắn uống đan dược tu luyện hạ phẩm Huyền giai cùng đại bổ hoàn Long Hồ, vận công bắt đầu tu luyện.

Lâm Phàm hẳn chẳng có bản lĩnh gì khác, nhưng đối với tu luyện thì vô cùng nghiêm khắc.

Đan dược vừa bỏ vào miệng, một sức mạnh to lớn lập tức ủa vào cơ thể.

Điểm khổ tu cũng tăng lên nhanh chóng.

Thời điểm Lâm Phàm mở mắt, hắn thấy trong lòng sung sướng vô cùng.

Điểm khổ tu đã tăng lên 18540, một lúc đã tăng 8000 điểm. Với tốc độ tăng này, hỏi xem có đáng sợ hay không.

Xem ra về sau cứ thế dùng đan dược hỗ trợ tu luyện cũng là một lựa chọn đúng đắn.

Có thể tăng nhanh như bay thế này thật phê như con tê tê.

Nhưng nếu Lâm Phàm biết loại đan dược tu luyện cấp Huyền Giai này quý hiếm đến mức nào, chỉ sợ hắn không còn dám tơ tưởng nhiều như vậy.

Trời đã sáng.

Cũng đã đến buổi chiều.

Lâm Phàm nghĩ cũng nên ra ngoài xem một chút, ở bên ngoài sớm đã vọng đến âm thanh của các đệ tử khác.

Có điều hắn hơi mệt một chút. Người tu luyện vất vả như hắn còn tìm ở đâu được chứ.

Không nói nữa.

Lâm Phàm cầm Cửu Hoàn Đại Dao quét một nhát qua cỏ, trực tiếp tắt thở.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau.

Tĩnh thần phản chấn, hắn lại hồi sinh full bình máu.

Lâm Phàm bình tĩnh sửa sang lại quần áo, tiện đó lau dọn sạch sẽ vết máu, rồi nghênh ngang đẩy cửa ra ngoài đi dạo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Có đại hội biểu dương không?

Nhóm dịch: Ân Môn

- Lâm sư đệ.

- Lâm sư huynh.

Các đệ tử xung quanh chào hỏi vô cùng nhiệt tình, Lâm Phàm rất bình tĩnh gật đầu với từng người.

Đây chính là kết quả của việc được yêu mến. Nhìn đi, nhìn đi! Được người ta yêu mến đến như thế! Nếu để người ta biết một ngày mình sẽ rời họ mà đi, thì họ sẽ bị đả kích đến nhường nào, sợ là đau lòng đến chết luôn.

- Lâm sư đệ. - Lã Khải Minh xuất hiện, Lâm Phàm nhìn ra được tâm tình của Lã sư huynh hôm nay rất tốt.

- Lã sư huynh, hôm nay trông có vẻ tươi tắn, có chuyện gì vui vậy? - Lâm Phàm hỏi.

Mới đêm qua tâm trạng Lã sư huynh không phải rất kém hay sao, hôm nay đã vui vậy rồi.

Lã Khải Minh sững người, phản ứng tiếp theo là:

- À, đúng rồi, chắc Lâm sư đệ chưa biết, Lục sư huynh đã không có việc gì. Còn tin quan trọng hơn là chiến tranh đã kết thúc rồi. Tin tức ở tiền tuyến truyền đến nói tông môn đã đàm phán với Nhật Chiêu tông, chúng ta có thể trở về tông môn rồi.

- A ha? - Lâm Phàm tròn tròn mắt, con mẹ nó còn đàm phán nổi? Đánh nhau đến chết cha chết mẹ xong lại đàm phán được, không thể tin nổi.

Cơ mà, từ từ đã, chiến tranh kết thúc, trở về tông môn, vậy cũng tức là ý tưởng lang thang phiêu bạt của hắn đã bị dập tắt.

Nhưng mà, không đúng, căn cứ theo kinh nghiệm của hắn, trở về tông môn e cũng là lúc dễ rời đi nhất.

Lã Khải Minh nhìn thấy Lâm sư đệ ngây đơ cả người, nghĩ rằng Lâm sư đệ biết chiến tranh đã kết thúc mà cảm thấy phấn khởi, tự mình lẩm bẩm:

- Khi ta nghe thấy tin tức này, ta cũng rất là phấn khởi. Nửa năm, đã nửa năm không trở về tông môn rồi, ta còn chẳng biết làm sao mình vẫn còn sống cơ.

Và Lã Khải Minh cầm tay Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, mấy lần chiến đấu đệ đều lập không ít công lớn. Trở về tông môn đệ nhất định trở thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm.

Đệ tử ngoại môn của Viêm Hoa tông chia làm ba phẩm, cao nhất là nhất phẩm, thấp nhất là tam phẩm. Lâm Phàm hiện tại là đệ tử tam phẩm, nếu được lên đệ tử nhất phẩm phúc lợi cũng sẽ tăng lên.

Đệ tử ngoại môn nhất phẩm có rất nhiều phúc lợi, có thể nhận không ít đồ đặc.

Huống hồ bây giờ chiến tranh đã kết thúc, muốn đạt được thêm điểm tích lũy nhất định phải kiếm thêm kẻ địch. Có điều ở tông môn cũng có nhiều thứ hay, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Sau một hồi phân tích tỉ mỉ, hắn liền quyết định trước mắt cứ trở về tông môn cái đã.

Về phần nguyên thân của hắn, làm thế nào mà trụ được nửa năm chưa chết, e là cũng nhờ lấy lợi cả.

Dùng một câu để hình dung.

Đúng là lầy thật.

Đỉnh đỉnh!

Tiếng chuông vang lên.

Lã Khải Minh nghe thấy tiếng chuông, toàn thân phấn khởi:

- Tập hợp rồi, đã đến lúc chúng ta trở về rồi.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Lã sư huynh bình tĩnh, bình tĩnh.

Lúc này, Trương Long, Âm Tiểu Thiên cũng đi đến, hiển nhiên là biết tin trở về tông môn.

Tuy rằng không biết tông môn dùng cách gì mà đàm phán được với Nhật Chiêu tông, nhưng ít ra cũng cho thấy là được trở về thật.

- Lâm sư đệ, Lã sư huynh, hai người càng ngày càng thân thiết, không phải là cái đó đó chứ. - Âm Tiểu Thiên cười hỏi.

Lã Khải Minh bởi vì quá phấn khởi mà vẫn nắm lấy tay của Lâm Phàm, Lâm Phàm cảm thấy không đúng lắm lập tức vẫy tay Lã sư huynh ra:

- Mọi người đừng hiểu lầm, ta là nam nhân bình thường.

- Haha, chúng ta đã thấy hết thân thể của Lâm sư đệ, tự nhiên biết đệ là nam nhân bình thường. - Trương Long cười quái dị.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, Lâm Phàm liền xấu hổ, khoe thân quá đà bị người ta nhìn đến mất hết cả tông tăng.

Hắn nhanh chóng chuyển đề tài:

- Thôi thôi, chúng ta mau đi tập hợp đi.

Trên quảng trường.

Dưới ánh mắt của mọi người, Lục đại Thăng xuất hiện trên đài cao, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt. Xem ra thương thế vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng nhìn bộ dáng hôm nay hắn là không có vấn đề gì lớn, ít nhất có thể thoải mái cử động.

- Chiến tranh đã kết thúc, tất cả đệ tử đều có thể trở về tông môn.

Lục Đạo Thăng nói xong, các đệ tử trên quảng trường nhốn nháo hết cả lên. Đây chính là lời họ muốn nghe nhất.

Lúc này.

Bàn tay Lục Đạo Thăng vừa nhắc, từng chiếc từng chiếc thuyền thần bay ra từ nhẵn trừ vật trên tay hắn, sau đó càng lúc càng lớn, che kín cả bầu trời, cuối cùng chậm rãi hạ xuống.

Lâm Phàm nhìn đến tròn mắt, mấy món này xịn thật.

Những thứ này đều là bảo vật do đại sư luyện khí của tông môn luyện chế ra. Thuyền thần chở người này thuộc Trung cấp Huyền Giai, cần rất nhiều loại vật liệu hiếm, rất phí tiền, nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là không có bất kì lực công kích nào.

Các đệ tử háng há lên thuyền thần. Rời khỏi nơi này, trở lại tông môn, chính là hi vọng lớn nhất của họ.

Lã Khải Minh nói:

- Sư đệ chúng ta đi thôi.

- Đi thật sao? - Lâm Phàm còn có chút nuối tiếc, đàm phán cái quý gì không biết, Nhật Chiêu tông sao tự nhiên lại nhát thế nhỉ.

- Sao thế? - Lã Khải Minh không biết Lâm Phàm nghĩ gì, còn tưởng rằng Lâm sư đệ vẫn còn vui đến chưa tỉnh được.

- Không có gì, đi thôi.

Mười ngày sau.

Lâm Phàm tưởng rằng lên thuyền thần có thể tu luyện để vượt qua thời gian nhàm chán. Nhưng đó chỉ là nghĩ, tưởng tượng mà xem, ở trên thuyền thần người chen nhau chặt như nêm.

Thôi chả buồn nói nữa, coi như sai lầm.

Có điều đối với Lâm Phàm mà nói, cũng không phải không có thu hoạch gì.

Đứng trên thuyền thần, nhìn xuống phía dưới có thể nhìn thấy được nhiều thành trấn nhỏ cùng núi sông.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy cảnh vật này, trong lòng đầy khiếp sợ.

- Thật đồ sộ.

Đã đến Viêm Hoa Tông. Nhìn về phía xa kia, liền thấy một pho tượng sừng sững nằm ngay giữa Viêm Hoa tông, đó chính là người sáng lập - Viêm Hoa đại đế.

Nếu dùng lời nói để hình dung thì.

Đó chính là đồ sộ, hùng vĩ, to lớn.

Khi thuyền thần hạ xuống, phía dưới đã có không ít đệ tử tụm năm tụm ba một chỗ trò chuyện với nhau.

Mỗi người đều mang vẻ tươi cười đầy xán lạn.

Đương nhiên cũng có người thần sắc không vui, hiển nhiên là có bằng hữu chết ở chiến trường.

Lâm Phàm không hiểu sao lại có chút căng thẳng. Đến nơi nhiều người như vậy, có thể phát sinh xung đột gì hay không, thần thái xuất chúng của mình liệu có làm người khác khó chịu với mình hay không?

Sau đó hắn tự đánh mình một cái.

Ý nghĩ này đều bị Lâm Phàm gạt bỏ khỏi đầu.

Lã Khải Minh nói:

- Lâm sư đệ, chúng ta trở về đi.

Lâm Phàm ngạc nhiên:

- Lã sư huynh, cứ thế là về thôi? Không có đại hội biểu dương gì đó, ví dụ như là ban thưởng ít đồ sao?

Lã Khải Minh cười nói:

- Không có, tất cả công lao đều được các sư huynh nhớ rõ, các trưởng lão ở tông môn sẽ căn cứ ghi chép mà sai người đưa đồ đặc đến. Chúng ta chỉ cần chờ là được.

- Vậy à.

Lâm Phàm có chút thất vọng, cảm giác quy chế này cũng không tốt lắm.

Không có cách nào để điều khiển cảm xúc của các đệ tử khác.

Nếu như để cho mình nắm quyền, nhất định phải tổ chức một đại hội biểu dương thật lớn, khiến cho các đệ tử náo động.

Đương nhiên đây cũng chỉ là ý nghĩ trong đầu thôi.

Lấy thân phận và thực lực hiện tại của bản thân, nếu làm cần chỉ có xác định là chết thôi.

Chẳng nhẽ mình là người muốn chết thế sao?

Đương nhiên không phải.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Người là đồ Súc con mẹ nó sinh

Nhóm dịch: Ân Môn

Trong phòng.

Sau khi về đến tông môn, hắn có chút hồi hộp.

Chủ yếu vì nơi này là tông môn chân chính, chứ không phải là đại bản doanh tạm thời khi có chiến tranh kia.

Nơi này thực sự quá rộng lớn, đệ tử của Tông môn nhiều không đếm xuể, nhiều đến bao nhiêu hắn cũng không đếm được.

Hồi còn ở trái đất, đọc tiểu thuyết cứ tưởng tông môn là loại đoàn thể nhỏ. Giờ mới biết không phải như vậy, tông môn lớn cứ như cả một thành phố.

- Mặc kệ đi, cứ tu luyện cái đã.

Cứ nghĩ đến đây là một thế giới huyền ảo, tìm hắn lại đập thành thịch. Chung quy thì ai mà chả thích phi thiên động thổ, không gì không làm được. Nay cơ hội đã bày ra trước mắt, làm sao mà hắn có thể không động lòng cho được.

Đặc biệt mình lại sở hữu bàn tay vàng ưu việt như vậy, nếu còn không trở thành cường giả thì nói ra mất hết cả mặt mũi người trái đất.

Tu luyện, quan trọng nhất vẫn là nỗ lực tu luyện.

Cơ mà trước khi tu luyện, hần lấy quyền sở hướng dẫn chế tạo lựu đạn ra, vỗ lên người một cái, lập tức học xong kỹ năng này.

Hần thấy, loại lựu đạn này là vũ khí vĩ đại, một vũ khí vô cùng quan trọng trong bước đầu hành tẩu của mình.

Điểm tích lũy hần còn không ít, dù sao thì cũng muốn tu luyện, chỉ bằng trực tiếp rút thưởng.

Nói không chừng hên hên còn rút trúng được đạn được.

Rút mười lần liên tục, thử vận may một chút xem sao.

Hần cảm giác tay hần cứ xui xui thế nào ấy, nếu không mấy lần trước cũng không bị hỏ như vậy.

“Tiêu hao 1000 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Chúc mừng bạn rút được đạn được loại phụ trợ tốc độ cấp Trung phẩm Nhân Giai, Phong Hành đạn.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

...

Sau đó, không có sau đó.

Một ngàn điểm tích lũy vậy mà chỉ rút được một viên đạn được trung phẩm, hần coi như chịu thua.

Tay xui đến không còn gì để nói, chỉ có thể nói là thua luôn. Nếu không phải tâm tính hần đủ tốt, chỉ sợ đã nổ tung tại chỗ.

Điểm tích lũy ra đi thì cũng đã ra đi rồi, thôi không tiếc nữa, tiếp tục rút.

Nhưng mà lần này không rút Thanh Đồng nữa, cảm giác như đang lãng phí điểm tích lũy vậy.

Rút bốn lần Bạch Ngân liên tiếp, tới đi.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được:...”

Giờ khắc này, mặt Lâm Phàm ngày càng đen, đen đến mức phát khiếp.

- Mẹ ơi, có cho người ta cơ hội sống nữa hay không?!

- Con mẹ mày trúng một lần thì chết à?

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút trúng đạn được loại tu luyện cấp Thượng phẩm Huyền giai, Nguyên Uẩn đạn.”

- Ôi đệt, được lắm

Nghe thấy trúng thưởng, Lâm Phàm nhảy dựng lên, lần này cuối cùng cũng không uổng con mẹ nó phí, dùng cái lại lên đời.

Không ngờ lại rút trúng đạn được thượng phẩm Huyền Giai, càng quan trọng hơn là, đây là đạn được loại tu luyện, có thể dùng trực tiếp làm tăng tu vi.

Phê như con tê tê.

Bình ổn lại sự kích động trong lòng, dùng hết 130 điểm tích lũy cuối cùng, chỉ để lại 30 điểm tích lũy, coi như một sự khởi đầu tốt lành.

Dĩ nhiên, nếu vừa rồi chỉ rút được một cái Thanh Đồng, thì đúng là đen đui muốn chết.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, rút thưởng lần này hoàn toàn đáng giá, hoàn toàn không thiệt thòi.

Dùng đạn được, bắt đầu tu luyện.

Điểm khổ tu nhanh chóng tăng lên, đây là sự hồi báo hậu hình nhất cho sự nỗ lực của hần.

Hôm sau.

Vừa mở mắt ra, Lâm Phàm khẩn cấp xem xét điểm số.

“Điểm khổ tu: 42000 điểm.”

Một đêm này hoàn toàn không uống phí, hần nhân ký hiệu (+), tiêu hao mất 32000 điểm khổ tu.

“Tu vi: Tội Thể cảnh tăng 7 (+)”

Thời khắc tu vi tăng lên, một mối toàn thân liền trở thành hư không, sức mạnh trong cơ thể bùng nổ, xương cốt càng thêm cứng rắn, giống như đã trải qua trăm ngàn lần tôi luyện.

Lúc này Lâm Phàm không tiếp tục tu luyện nữa, hần phải đi tìm hiểu rõ tình hình hiện tại. Nay điểm tích lũy đã tiêu hao hết sạch, với năng lực của bản thân tạm thời không thể chế ra đan dược phẩm phẩm chất cao, chỉ có thể dựa vào rút thưởng mà đạt được.

Nhưng mà ở trò rút thưởng này, tay mình cũng quá thói. Không có lượng lớn điểm tích lũy để cầm cự, e rằng chẳng rút ra được cái gì hay ho.

Đúng lúc hần đẩy cửa ra thì đâm phải một nam tử định đi vào.

- Lâm sư đệ. – Nam tử vừa nhìn thấy Lâm Phàm liền cười toe toét.

Lâm Phàm chớp chớp mắt:

- Ngươi là ai?

Hần hoàn toàn không quen biết cái tên trước mặt mình. Mà cái điệu bộ cười cợt này trông dung tục quá thể, không phải định làm gì chứ?

Ở cái nơi lạ nước lạ cái này, lỡ có người có mưu đồ bất chính với mình thật cũng chẳng thể phản kháng được. Chẳng nhẽ chỉ còn cách nhắm mắt mà hưởng thụ?

- Lâm sư đệ, tại hạ là đệ tử ngoại môn nhị phẩm Hoàng Hạo, có lòng đến chúc mừng Lâm sư đệ. – Hoàng Hạo cười nói.

Lâm Phàm cái gì nghe không rõ, riêng hai chữ “chúc mừng” thì nghe cực kỳ rõ, lập tức vui vẻ cười toét miệng:

- Hoàng sư huynh, có phải là có chuyện gì tốt phải không?

Hoàng Hạo không hề giấu giếm, lấy ra một vài thứ đồ:

- Lâm sư đệ, đệ ở trên chiến trường biểu hiện xuất sắc. Ta được Thiên Công đường của tông môn đặc biệt phái đến ban thưởng cho đệ, mong Lâm sư đệ nhận cho.

Hần thân là đệ tử ngoại môn nhị phẩm, thời điểm nhìn thấy phần thưởng này cũng đỏ mắt ghen tị. Nhưng hần không dám tham ô, lỡ để Thiên Công đường biết được thì chỉ có xui tận mạng.

Thâm tâm Lâm Phàm vui vẻ hết đời, không một chút do dự nhận lấy phần thưởng.

Đầu tiên là một cái lệnh bài, sờ lên thấy hình như làm bằng sắt, mặt ngoài có hai chữ ‘Nhất phẩm’.

- Chúc mừng Lâm sư đệ trở thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm. Sau này ta phải gọi một tiếng Lâm sư huynh rồi. - Hoàng Hạo ra sức nịnh nọt, cái mặt cũng đủ dễ tiện.

Theo sau đó là một cái bình nhỏ màu trắng đập vào mắt. Khế lắc một cái, bên trong hình như là có thứ gì đó, mở ra thì thấy hoá ra là đan dược.

- Lâm sư huynh, đây là phần thưởng của tông môn đan dược loại tu luyện cấp Hạ phẩm Nhân Giai – Kim Cang đan. Một lọ tổng cộng có sáu viên, đối với cơ thể khi tu luyện có tác dụng vô cùng kì diệu. - Hoàng Hạo giống hệt nhân viên tiếp thị. Lâm Phàm lật đến thứ nào là hần liền giới thiệu như đã thuộc lâu trong lòng bàn tay, quen thuộc vô cùng.

Lâm Phàm vừa nghe thấy cấp Hạ phẩm Nhân Giai là không còn chút hứng thú nào. Ông đây dùng toàn là đan dược cấp Huyền Giai nhớ, kém nhất cũng là Thượng phẩm Nhân Giai, tông môn này thật mẹ nó ki bo.

Haiz, bỏ đi.

Theo sau đó chính là một chồng giấy màu bạc trong suốt, mặt trên toàn là chữ số.

Hoàng Hạo nhìn đến thứ này, ánh mắt vô cùng thêm thưởng:

- Lâm sư huynh, thứ này thật sự khiến đệ thêm muốn. Sư huynh lập được công lớn, Thiên Công đường đặc biệt ban thưởng xuống năm vạn Viêm Hoa tệ. Đệ đây dù mất cả năm cũng không thể kiếm nổi số tiền này.

Viêm Hoa tẻ này ở các địa phương thuộc sở hữu của Viêm Hoa tông đều rất thông dụng, có thể mua mọi thứ, có sức mua tuyệt đối. Ví dụ như Kim Cang đan, nếu dùng Viêm Hoa tẻ để mua mà nói, phải ba ngàn mới mua được một viên.

Cho nên phần thưởng lần này tông môn cấp cho Lâm Phàm có thể nói là rất hậu hĩnh.

Chung quy đệ tử nhiều như vậy.

Vốn vẹn một trận chiến là phải ban thưởng biết bao thứ. Quả thực khó tưởng tượng được giá cả trên trời này.

- Đa tạ Hoàng sư đệ đã mang chỗ vật phẩm này đến cho ta. Cứ về đi, phiền đệ nói lại với các vị sư huynh ở Thiên Công đường là ta rất hài lòng. - Lâm Phàm mỉm cười, ôm hết đồng đồ vào trong lòng.

Mà Hoàng Hạo thấy vậy đột nhiên hít thở không thông, có vẻ mất tự nhiên:

- Lâm sư huynh, huynh xem ta ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn liền đến báo tin vui cho huynh, huynh xem...

Tuy chưa nói thẳng hết ra, nhưng trong lòng Hoàng Hạo đã thầm chửi mắng nó. Lão tử mất công mang đồ đến báo tin vui cho người, ngay cả một chút thưởng người cũng không cho, kì bo vớ.

- Ấy da! Hoàng sư đệ, đệ chưa ăn điểm tâm sao lại không nói sớm. Không thể như vậy được, bữa này sư huynh nhất định phải mời đệ. Không nói cái khác, sư huynh nhất định... nhất định... - Lâm Phàm sờ soạng khắp người, sau đó tìm bữa thấy Viêm Hoa tẻ mà thân thể này trước kia tiết kiệm được.

Và hắn kéo cánh tay Hoàng Hạo, vỗ vỗ lên:

- Hoàng sư đệ, ăn gì đó ngon một chút, coi như sư huynh cảm tạ đệ.

“Đuyệt!!” Hoàng Hạo nhìn thấy trên bàn tay là hai mươi Viêm Hoa tẻ, suýt nữa thì trừng lòi con mắt.

Kẹt xì đến mức nào mới rút ra được đồng bạc còn con này.

Đúng lúc đó Lâm Phàm nhìn thấy Lã Khải Minh, liền vội vàng đuổi theo, được cái vẫn không quên Hoàng Hạo:

- Hoàng sư đệ, đi thông thả, không tiễn. Sư huynh có chút việc, lần sau gặp lại.

Hoàng Hạo nhìn theo bóng lưng Lâm Phàm, tức đến mặt đỏ bừng.

Người... người là đồ súc sinh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Các người chờ đó cho ta

Nhóm dịch: Ân Môn

- Lã sư huynh... - Lâm Phàm hét.

Lã Khải Minh nhìn thấy Lâm Phàm liền dừng bước, nhìn thấy lệnh bài mà Lâm Phàm vắt ngang bên hông, không khỏi cười nói:

- Lâm sư đệ, chúc mừng đệ trở thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm.

Lã Khải Minh không thích khoe khoang, nhưng vẫn sờ vào lệnh bài mới toanh bên hông mình, chứng minh hắn cũng đã trở thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm.

Lâm Phàm tỉnh mắt, sao có thể không nhìn thấy, nở nụ cười:

- Cùng vui, cùng vui, chẳng phải Lã sư huynh cũng đã trở thành đệ tử nhất phẩm ngoại môn hay sao.

- Ha ha. - Hai người cùng phá lên cười.

Đồng thời lại so sánh phần thưởng, trong lòng hắn rất vừa lòng. Xem ra không phải tông môn keo kiệt với hắn mà là keo kiệt với tất cả mọi người đều. Phần thưởng của Lã sư huynh chỉ có bốn vạn Viêm hoa tẻ, đương nhiên là đan dược thì giống nhau y đúc, toàn bộ đều là sáu viên.

- Lã sư huynh, huynh định đi đâu vậy? – Lâm Phàm hỏi.

Lã Khải Minh cười nói:

- Không phải vừa được ban thưởng sao. Ta định đến Công Pháp đường đổi thành công pháp. Tiền này ở trên người ta cũng vô dụng, chỉ bằng dùng nó để tăng cường thực lực.

Hai người cứ thế trò chuyện. Khi biết được Lã Khải Minh muốn đổi công pháp Thượng phẩm Nhân Giai cần đến năm vạn Viêm Hoa tệ, hắn liền muốn chửi mắng nó. Đầu óc của tông môn thật khôn lỏi, vừa ban thưởng cho người ta xong đã có cách lấy lại ngay.

Cơ mà Lâm Phàm cũng muốn đi đổi một chút, chung quy hắn cũng chẳng biết công pháp loại tấn công nào. Nói ra không phải khiến người khác chê cười sao.

- Lã sư đệ, vậy còn đệ? – Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm cười:

- Ta đi nhận nhiệm vụ tiếp theo, xem có giật cò gì đó ở đâu không.

Lã Khải Minh quan tâm nói:

- Sư đệ, vậy đệ phải cẩn thận một chút, tốt nhất là nên vào cùng tổ đội với các sư huynh đệ khác. Thực lực bọn giật cò cũng không kém, một thân một mình khá nguy hiểm.

- Yên tâm, ta tự có toan tính. – Lâm Phàm cười nói.

Đương nhiên, nói cũng chỉ là nói mà thôi. Minh làm gì có chuyện đi tổ đội với người khác, chẳng nhẽ để người ta đoạt điểm tích lũy của mình hay sao.

Thực lực của mình hiện tại giết vài thằng đạo tặc chỉ là vấn đề còn con gì đâu.

Thật ra thì khu vực trong phạm vi của Viêm Hoa tông cũng không được thái bình cho lắm. Trong các toà thành lớn khác có lẽ an toàn, nhưng ở ngoài thành lại tồn tại rất nhiều kẻ giết người cướp của.

Bên cạnh đó còn một số kẻ tà ma ngoại đạo tu luyện các loại tà công vẫn đang bị Viêm Hoa tông truy nã. Mà những mục tiêu này chính là đối tượng cho các đệ tử rèn luyện.

Đương nhiên là vẫn có nguy hiểm. Dựa vào kị ức, số đệ tử chết bên ngoài hàng năm cũng không phải con số nhỏ.

Sau khi tách Lã sư huynh ra, Lâm Phàm liền vui vẻ đi nhận nhiệm vụ.

Vận khí không tồi, hắn nhận được ngay một nhiệm vụ cách đó không xa. Chính là trên một con đường lớn cách tông môn 10 dặm, có một đám giật cò xuất hiện, rất nhiều người đi ngang qua nơi đó đã chết trên tay chúng. Đã thế phần thưởng của nhiệm vụ này cũng kha khá.

Lâm Phàm hắn lại thấy chuyện phần thưởng chẳng quan trọng nữa.

Bởi vì hắn sắp được phiếu bạt khắp chân trời rồi.

Nhận xong nhiệm vụ, hắn lập tức rời khỏi tông môn.

Có điều Lâm Phàm không nhìn kỹ, nhiệm vụ này có ghi rằng có thể có giật cò có Tội Thẻ tầng 9.

Còn Viêm Hoa tông thì trong khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không quay lại.

Nói cho cùng, cứ lang thang bên ngoài một vòng, chờ khi thực lực tăng lên tới trình độ ai ai cũng khiếp sợ rồi mới trở về khoe khoang, thì lúc đó sướng phải biết.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm đã có mặt tại địa điểm cần tới từ hôm qua, nhưng hắn vẫn đang mai phục. Hôm nay đám người ngựa xuất hiện phía trước kia chính là mục tiêu của hắn.

Những người này, từ hình thái đến tướng mạo đều vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, hắn là đạo tặc.

Về phần thực lực thì, còn phải nói, mạnh đến đâu khỏi nói cũng biết, dù sao cứ thế hấp chúng nó là được.

- Đứng lại!

Lâm Phàm hét lên một câu đúng chuẩn mực chính nghĩa bất giác.

Đám đạo tặc kia đang cười hô hô, nghe được giọng nói này không khỏi quay đầu lại. Chỉ thấy trên đỉnh núi nhỏ ở phía xa có một nam tử cầm Cửu Hoàn Đại Dao, nhếch cằm nhìn chúng, ánh mắt vừa thâm thúy vừa chính trực.

Một tên đạo tặc thân hình cao lớn, thần sắc dữ tợn khinh thường nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi là kẻ nào?

- Ha ha. - Lâm Phàm cười lạnh, vỗ lệnh bài bên hông: - Thấy rõ không?

Tên đạo tặc nhìn thấy lệnh bài này, không khỏi kêu lên:

- Tam đương gia, hần ta là đệ tử ngoại môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông, nhất định là người Viêm Hoa tông đến vây giết chúng ta. Chúng ta chạy mau.

- Chạy cái con mẹ ngươi! - Tam đương gia vung tay gạt tiểu đệ tử này sang một bên, khinh thường nói - Chỉ có một mình ngươi?

Lâm Phàm cảm thấy tư thế của mình rất được, cười nói:

- Đương nhiên, chỉ có mình ta, đối phó với lũ đạo tặc bọn này, chẳng nhẽ còn chưa đủ hay sao?

- Để ta đến xem, một thằng, hai thằng, đám đạo tặc bọn này quá là không chuyên nghiệp. Có mỗi mười thằng mà cũng dám chặn thương đội, đúng là chán sống. Hôm nay ta đến để dọn dẹp toàn bộ bọn mi, bọn mi có phục hay không?

Lâm Phàm kiêu ngạo cất tiếng. Đám giặc cỏ này khiến hần có chút thất vọng, cảm giác chém cũng chẳng bỏ dính tay.

Có giết hết cái lũ này cũng chẳng được bao nhiêu điểm tích lũy.

Thôi vậy, đành coi như tiện đường kiểm soát chút đỉnh.

- Tam đương gia, thằng nhóc này kiêu ngạo quá thể, để ta đi xử nó! - Một tên đạo tặc nghe thấy đối phương chỉ có một người, làm gì còn sợ hãi, đại đao trong tay đã sớm ngứa ngáy khó chịu.

- Ủ. - Tam đương gia gạt gạt đầu, cũng tiện thể thử xem thực lực đối phương thế nào.

- Thằng nhóc, hôm nay cho mi hết đường về. - Tên đạo tặc xoay đại đao trong tay, bay thẳng đến phía Lâm Phàm chém xuống.

Lâm Phàm nhìn đối phương, cười hơ hơ, vung Cửu Hoàn Đại Dao thẳng tay chém cái roẹt, tức thì máu tươi tuôn trào.

“Điểm tích lũy +30.”

- Haiz, đồ rác rưởi. - Lâm Phàm cảm thán, sau đó nhìn về phía đám đạo tặc, bá đao mà quát – Mấy tên khốn bọn này chẳng lẽ không có đến một tên nào biết đánh nhau sao?

Tam đương gia nhìn Lâm Phàm, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên là không để Lâm Phàm vào mắt, vỗ tay:

- Tất cả lên hết cho ta, chiêu đãi vị tiểu ca này cho tốt.

Lâm Phàm ngạc nhiên không hiểu lắm, ông mày theo dõi bọn này lâu như vậy cũng chỉ thấy có mười thằng, còn có tên rảm nào nữa mà gọi.

Đúng lúc này, chuyện xảy ra sau đó khiến Lâm Phàm hết sức kinh ngạc.

Từ hai bên cây cối trái phải nhảy ra vô số bóng người, đếm đếm ít nhất cũng gần trăm người.

Cái đệ con mẹ, chuyện gì thế này?

Tam đương gia nhìn đối phương đã dần thôi mặt, không khỏi cười:

- Thằng nhóc, ta biết thừa Viêm Hoa tông các ngươi liệt chúng ta vào nhiệm vụ. Lão tử chính là chờ các ngươi rơi vào bẫy để giết sạch từng tên. Thế nhưng không nghĩ đến hôm nay lại có thằng óc bả đầu dám đến một mình. Không tồi, dũng khí đáng khen, nhưng...

- Ha ha, cứ cho là đông hơn nữa đi, mi tưởng ta sẽ sợ hãi sao? Hôm nay để ta cho bọn mi biết sợ là gì.

Lâm Phàm thấy cảnh đó đã sớm tròn mắt. Đéo gì không biết, nhiều người vãi chưởng! Cho dù ông đây có buff ‘Thân bất tử’ cũng con mẹ nó xử không hết đối phương. Nhưng mà không được rét, ít nhất cũng phải giữ được mặt mũi.

Tam đương gia còn chưa nói xong đã bị đối phương khinh thường chặn họng. Hần không ngờ thằng nhóc này dám láo xược như vậy. Đúng lúc hần đang chuẩn bị ra lệnh cho thủ hạ xông lên thì bị tên này làm cho kinh ngạc.

Lâm Phàm diễn màn chánh chó xong thì không nhiều lời nữa, vắt chân lên cổ chạy mất hút luôn, không quên để lại một câu:

- Bọn bây chờ con mẹ nó đấy, vài ngày nữa ông sẽ quay lại tính sổ.

Lâm Phàm hấn đầu dễ dàng đổ máu chứ.

- Tam đương gia, hấn chạy rồi. – Đạo tặc hô lên.

Tam đương gia vùng tay đánh bay tên đệ tử này:

- Lão tử thấy rồi, ai cần mi lắm lời. Tên đệ tử viêm Hoa tông đáng ghét, nhất như cầy mà cũng dám chọc lão tử, đúng là chán sống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Khua chiêng gõ trống thu phé phẩm

Nhóm dịch: Ân Môn

- Mẹ nó, khinh người quá đáng, dám ý đồ đồng hiệp ít, đúng là súc sinh. - Lâm Phàm vịn cây, thờ hồn hển, có chút bó tay.

Đang tràn trề phấn khởi đến thu hoạch điểm tích lũy không ngờ lại gặp phải lũ người âm hiểm xảo trá đến vậy.

Được cái ai bảo mình quang minh chính đại như vậy, theo lý mà nói cũng coi là có thể thông cảm được.

- Coi như bọn bây xảo trá. Cứ chờ đó, nếu qua mấy ngày nữa ông không xử hết một nỗi bọn bây thì không mang họ Lâm nữa. – Lâm Phàm trong lòng âm thầm thề, mặt mũi coi như mất hết rồi. Nhưng bị mất mặt không đáng sợ, lần sau lại nhất lại là được.

Mấy ngày sau.

Ở tông môn.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai mới mau lẹ chạy về chỗ ở của mình.

- Lâm sư đệ. – Đúng lúc này, sau lưng vang lên giọng nói.

Lâm Phàm quay đầu, nhìn thấy người tới lập tức cười nói:

- Hóa ra là Trương sư huynh.

- Lâm sư đệ, ta nghe Lữ Khải Minh nói đệ đi nhận nhiệm vụ, thế nào rồi? Nhiệm vụ hoàn thành chưa? – Trương Long hỏi.

- Chưa, không tìm được mục tiêu, phí công một chuyến. Ta đành quay lại, chuẩn bị mấy hôm nữa lại đi xem thế nào. – Hấn đương không thể nói mình bị số người của đối phương dọa cho chạy mất dép. Chuyện này mà nói ra thì còn mặt mũi nào nữa.

Trương Long gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

- Nhiệm vụ bây giờ cũng không dễ làm. Mấy tên bị tông môn truy nã kia đều vô cùng giáo hoạt, có đôi khi cũng phải nhờ vào số cả.

- Đúng vậy, ta cũng nhận ra bọn khốn kiếp này thật gian狡. Huynh xem, ta chạy không công nhiều ngày như vậy, ngay cả một bóng người cũng không thấy, cũng chỉ có thể tay không mà quay về. – Lâm Phàm cảm thán nói, sau đó phát hiện khí sắc của Trương Long đã thay đổi rất nhiều so với trước kia, không khỏi chuyển chủ đề - Sư huynh, huynh đột phá tu vi rồi?

Nói đến đây, Trương Long không khỏi tươi cười ra mặt:

- May mắn, may mắn cả thôi. Lần này nhờ được tông môn ban thưởng, ta dùng số tiền tài tích góp đi đổi một viên đan dược, thành công đột phá đến Tội Thễ tầng 7.

- Sư huynh khiêm tốn rồi.

- A, đúng rồi, sư đệ, qua một thời gian mấy huynh đệ chúng ta chuẩn bị cùng nhau tiếp nhận nhiệm vụ chung. Đến lúc đó, sư đệ phải tham gia đó. – Trương Long nói.

Trương Long có ý quan tâm Lâm Phàm. Tông môn có không ít nhiệm vụ cấp đoàn đội, chỉ cần hoàn thành là có thể nhận phần thưởng giá trị.

Nhất là khi Trương Long đã đột phá đến Tội Thể tầng 7, lòng tin càng thêm tràn đầy, muốn kiếm lấy một đợt ban thưởng kha khá. Nhưng hấn cứ nhất quyết không quên được Lâm sư đệ, cho nên mới muốn dẫn Lâm sư đệ đi cùng.

- Được, không thành vấn đề. Sư huynh, tạm không nói nữa, tâm trạng ta có chút buồn bực, còn phải trở về chuẩn bị một chút. – Lâm Phàm giờ chẳng muốn nói gì nữa. Lần này hấn quay lại, nói thẳng ra chính là để nghiên cứu lưu đạn. Ban đầu tại quá tự tin nên đã bị dạy cho một bài học rồi.

Cứ chờ bố mày chế ra lưu đạn, thì bọn bây sẽ biết tay.

Sau đó ai về nhà nấy.

Lâm Phàm lúc trước đã học xong cách chế tạo lưu đạn trong quyển sổ ấy, đã thuộc nằm lòng cách chế tạo lưu đạn rồi. Chỉ có điều trong đó vẫn còn chút khúc mắc.

Đầu tiên phải giải quyết vấn đề gốc rễ là nguyên liệu bao bọc, tiếp theo là thuốc nổ.

Sắt vụn ở nơi này đều không đáng tiền, hoặc có thể nói là chẳng con mẹ nào thèm. Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, sắt vụn lại là thứ bắt buộc phải có, không thì không thể chế tạo nổi lưu đạn.

Tu luyện một đêm.

Hôm sau!

Lâm Phàm tìm được công cụ, đẩy xe nhỏ đi ra.

- Lâm sư đệ, đệ làm gì vậy? – Lữ Khải Minh nhìn thấy Lâm Phàm trở về liền rất vui vẻ. Dù hấn biết Lâm sư huynh chưa hoàn thành nhiệm vụ này cũng không dám đề cập tới.

- Sư huynh, huynh cứ làm việc của mình, ta đi thu chút sắt vụn. – Lâm Phàm đẩy xe nhỏ, đáp lời.

Lữ Khải Minh sững người, không hiểu mô tê gì, Lâm sư đệ làm gì không biết?

Thu sắt vụn?

Lấy sắt vụn làm gì?

Hình như chẳng có tác dụng gì cả.

Trên đường phố nơi đệ tử tông môn cư ngụ.

Lâm Phàm cầm chiêng trống trong tay, khuca leng keng, cao giọng hô:

- Mọi người qua đường dừng bỏ qua, tới đây mà nghe xem, đảm bảo là có chuyện hay.

Một vài đệ tử Tông môn dừng bước lại, nghi hoặc nhìn Lâm Phàm.

Không biết người này định làm gì.

- Vị sư huynh này, định biểu diễn dùng ngực đập nát tảng đá lớn sao? Ta rời quê hương cũng không ít năm rồi, đã lâu lắm không được xem. – Một đệ tử hỏi.

Lâm Phàm liếc xéo, đập cái con mẹ mài đá.

- Tới mà xem, từ phế vật biến thành tiền chi đơn giản thôi. Hiện tại ta thu sắt vụn, các sư huynh đệ ai có sắt vụn mau mau đưa tới. Một cân... một cân một đồng Viêm Hoa Tệ, bỏ qua cơ hội này là không có lần sau.

Lâm Phàm gào thét. Hấn phát hiện có vài đệ tử nổi tiếng nghèo, nghe đến sắt vụn có thể bán lấy tiền, còn không đem mọi thứ có thể bán trong nhà ra bán.

Quả nhiên, nghe Lâm Phàm nói xong, không ít đệ tử kinh ngạc.

Trong nhận thức của họ, sắt vụn đều chẳng có gì đáng tiền, hầu như chẳng ai cần. Mặc dù cũng có mấy đệ tử của Luyện Khí đường cần những vật này. Bởi vì là học đồ thì đương nhiên phải luyện tập, cho nên bình thường cũng lấy sắt vụn dùng. Mà sắt vụn thì chẳng đáng mấy đồng tiền nên bình thường toàn tảng không. Giờ lại nghe được đồng môn nói một cân một đồng Viêm Hoa Tệ, bọn hấn tưởng mình nghe lầm.

- Sư huynh, huynh nói thật không đấy? Huynh không gạt chúng ta chứ? – Một đệ tử hỏi.

Lâm Phàm vỗ ngực bảo đảm:

- Lừa mọi người làm gì? Già trẻ không gạt, có thì mau mau mang tới, thời gian có hạn, lát nữa ta còn phải đi chỗ khác.

Giờ phút này, một vài đệ tử xôn xao hẳn lên.

- Mẹ nó, vũ khí của ta hồi trước bị hồng xong ném đi đâu mất rồi, phải mau đi tìm lại.

- Đúng, đúng, ta cũng phải đi tìm, từ khi nào mấy thứ vật vãnh này lại đáng tiền rồi.

- Ấy đó, đệ tử, ta một ngày cũng chỉ kiếm được mấy chục Viêm Hoa Tệ. Không ngờ sắt vụn cũng bán được nhiều tiền như thế.

Không ít đệ tử bắt đầu sốt ruột. Trước kia bọn hắn chẳng bao giờ nghĩ đến những đồ vật vãnh này có thể bán lấy tiền, đáng vứt đều vứt sạch. Giờ lại đi tìm lại, thật đúng là chẳng dễ dàng.

Lâm Phàm mặt tươi roi rói đứng đó, trong lòng đắc ý, xem ra lát nữa thu hoạch khá phải biết.

Có điều hắn đã hiểu sức mua của Viêm Hoa Tệ, cái hắn tiêu đi là tài phú.

Nghĩ đến là lại đau lòng.

Được cái cứ nghĩ tới sắp chế tạo được lưu đạn, ý nghĩ này lại bay biến không còn vết tích.

Chỉ là, tình hình có vẻ không đúng lắm, số đệ tử đến bán đồ ít hơn cả tưởng tượng.

Không phải là chưa tìm được đấy chứ.

- Sư huynh, huynh xem thanh kiếm này của ta bao nhiêu cân? – Tên đệ tử này mắt lóe sáng, có vẻ rất là chờ mong.

Lâm Phàm xem cái thứ gãy thành ba đoạn trong tay, còn bị gỉ sắt, hơi chèn chèn, thì thầm trong lòng, cái của nợ này ít nhất phải đến mười mấy cân.

- Ừm, cái này tầm bốn năm sáu bảy tám cân, tính cho nguoi sáu cân.

Tên đệ tử này sùng sốt:

- Sư huynh, không đúng, cái này của ta hình như không chỉ nặng mỗi vậy.

- Ở kia, sư đệ ơi, trước kia là như vậy, nhưng bây giờ chỉ còn có vậy thôi. Đệ nhìn cái này xem có phải giống như là bị côn trùng cắn không? – Lâm Phàm chỉ những vết lấm tẩm màu vàng trên thân kiếm, trên những điểm lấm tẩm này có lốt nha lốt nhít lỗ.

Đệ tử này làm sao biết cái này là rỉ sét, chớp mắt xem xét, bị Lâm Phàm làm cho ngáo luôn thật.

- Vậy mới bảo, thanh kiếm này của đệ bên trong đã bị côn trùng ăn rỗng rồi. Thế nên trọng lượng nhẹ đi. Nhìn đệ là biết lần đầu tiên làm ăn, thôi thì tính cho đệ bảy cân, được chưa? – Lâm Phàm nói – Đệ phải biết người như sư huynh đây không dễ gặp đâu, toàn là mang lợi ích cho bọn đệ đấy.

Đồng thời trong lòng lại nói thầm, có mà côn trùng thành con mẹ nó tính, răng cứng vãi cả đá.

Đệ tử này bưng tỉnh đại ngộ:

- Đa tạ sư huynh khảng khái, vậy thì xem là bảy cân bán đi.

Tiền trao cháo múc, tràn đầy thành ý.

Đệ tử này cầm tiền, lòng tươi như hoa, mặc dù không nhiều, nhưng cũng bằng một phần năm số tiền một ngày kiếm được.

Sau đó vui vẻ rời đi.

Hắn định đi tìm nhiều sắt vụn hơn để bán.

Thu xong đồng sắt vụn đầu tiên, Lâm Phàm cười tươi roi rói:

- Còn huynh sư đệ nào bán nữa không. Con đường làm giàu phát tài ngay trước mắt, bỏ qua là không còn nữa đâu.

Đúng lúc này, một tên đệ tử ngoại môn nhất phẩm đang đập quả ăn, nghênh ngang đi ngang qua người Lâm Phàm, nghiêng đầu phun hột ra.

Hột dính luôn lên giày của Lâm Phàm, nhưng đối phương coi như không nhìn thấy.

Thế nhưng, Lâm Phàm hẳn thì nhìn thấy.

- Dừng lại.

Phách lối, quá là phách lối, ăn uống trước mặt ông mày, còn dám nhỏ hạt vào chỗ ông. Ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, quá đáng quá thể.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Xin mọi người hãy lấy đó mà làm gương

Nhóm dịch: Ân Môn

Hoàng Phú Quý nhòm nhoàm ăn quả, quay đầu lại một chút, tỏ vẻ rất không thèm để ý nhìn thoáng Lâm Phàm:

- Muốn gì?

Các đệ tử xung quanh nhìn thấy tình huống này nhanh chóng tránh ra.

Bọn hắn có cảm giác lát nữa sợ là sẽ phát sinh mâu thuẫn nhỏ.

Một tên đệ tử ngoại môn tam phẩm tùy tùng bên người Hoàng Phú Quý tay mắt lanh lẹ, cạy thế chỉ vào Lâm Phàm:

- Hoàng sư huynh nhà ta hỏi ngươi muốn gì?

Lâm Phàm đi đến bên cạnh hắn, vô tình vô ý vỗ lệnh bài ở thắt lưng, giọng chân lên:

- Nhìn thấy không, ngươi nhỏ trúng ta rồi.

Đệ tử ngoại môn tam phẩm kia vốn muốn nói một câu, nhỏ trúng ngươi chính là vinh hạnh cho ngươi, đột nhiên tỉnh mắt nhìn thấy lệnh bài kia, lời định nói đã lên đến cổ vội nuốt xuống.

- Hoàng sư huynh, tên này cũng là đệ tử ngoại môn nhất phẩm.

Hoàng Phú Quý đầy vẻ không thèm để ý:

- Nhất phẩm thì thế nào, Hoàng Phú Quý ta không phải là nhất phẩm sao? – Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm - Nhỏ vào ngươi thì là nhỏ vào ngươi thôi, ngươi tự phải đi không được sao?

Lâm Phàm cảm thấy kẻ trước mặt này hơi bị làm càn, đã muốn đắc ý thế thì hôm nay không giáo huấn hắn một trận đúng là không được.

- Ngươi thân là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, là tấm gương cho tất cả đệ tử ngoại môn khác. Bây giờ lại khiến người ta thất vọng như vậy, ngươi làm người thế này là không được. – Lâm Phàm lắc đầu nói, đầy vẻ đáng tiếc, lại có chút khinh thường.

Hoàng Phú Quý nghe xong lập tức nổi giận, hẳn đệ ý nhất chính là hình tượng, phần nộ quát:

- Ngươi có ý gì, Hoàng Phú Quý ta sao không phải là tấm gương của đệ tử ngoại môn. Hôm nay nếu ngươi không nói rõ ràng cho ta, ngươi có tin ta sẽ đánh ngươi không.

Nói xong hắn liền vung tay áo lên, quơ quơ nắm đấm thô to trước mặt Lâm Phàm.

Hắn rất tự tin với thực lực của mình, Tội Thê tầng 7, trong số các đệ tử ngoại môn cũng có chút danh tiếng.

Mặc dù đối phương cũng là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, nhưng hắn không hề sợ.

Lâm Phàm để người vây xem tránh ra một lối:

- Các sư huynh đệ, mọi người nhìn xem, mọi người nhìn thấy cái gì trên mặt đường?

Các đệ tử chung quanh hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn mặt đường, cũng có nhìn thấy vấn đề gì đâu?

Sau đó từng người lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Lâm Phàm thì lại đau lòng nhưc óc:

- Mọi người chẳng nhẽ không nhìn thấy trên mặt đường sạch sẽ có nhiều rất nhiều hột ảnh hưởng đến mỹ quan sao?

Nghe xong Lâm sư huynh nhắc, phần đông đệ tử mới kịp phản ứng.

Ngay sau đó, Lâm Phàm lại cất tiếng:

- Mọi người phải nhớ kỹ, tông môn là nhà chúng ta, quản lý thế nào phải dựa vào chính chúng ta. Tên khốn này hoàn toàn không đặt nhà của chúng ta vào trong mắt, phá hoại mặt đường đến nỗi không nỡ nhìn thẳng. Mọi người nói xem, sư huynh như hấn có thể làm tấm gương sao?

Hoàng Phú Quý nghe xong liền cảm thấy không đúng lắm, tên này nói gì thế?

Hấn lập tức nhìn Lâm Phàm hàm hàm:

- Ngươi đừng yêu ngôn hoặc chúng, ta làm gì mà phá hoại tông môn?

Vo ve!

Đúng lúc này, một con côn trùng đập cánh vo ve bay đến, sau đó không ngừng lượn lờ quanh mớ hột trên mặt đất.

- Còn nói nữa đi, mọi người có nghe thấy tiếng côn trùng bay không? Cái tiếng này mọi người nghe thấy có phiền không? – Lâm Phàm hỏi các đệ tử chung quanh.

Các đệ tử gật đầu:

- Ừm, phiền, thật sự rất phiền.

- Có đôi khi ban đêm đang nghỉ ngơi nghe thấy cái tiếng này là không ngủ được.

- Sau khi tu luyện, giác quan được tăng cường, âm thanh nhỏ cũng nghe rõ ràng rành rành.

Lâm Phàm rất là hài lòng gật gật đầu, sau đó chỉ vào Hoàng Phú Quý:

- Ngươi nhìn cái trò ngươi làm. Nếu như một đêm nọ có sư đệ nào đó đang tu luyện, mà tại ngươi nhỏ đồng hột này dẫn đám côn trùng bay đến, tiếng vo ve kia sẽ ảnh hưởng đến sư đệ tu luyện. Đến lúc đó nhẹ thì trọng thương, nặng thì tử ọ. Ngươi nói ngươi thân là sư huynh, có phải đã gián tiếp mưu hại tính mạng của sư đệ không.

- Rắm con mẹ ngươi áy. – Hoàng Phú Quý tức đến mặt đỏ bừng, hấn không ngờ tên này biết thổi phồng đến vậy, đã thế còn nói rõ từng tí một.

Lâm Phàm không hề khó xử khoát tay:

- Đừng nói ta rắm này nọ, làm sư huynh phải dũng cảm thừa nhận sai lầm của mình. Các sư huynh đệ ở đây cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhất định sẽ tha thứ cho ngươi. Bây giờ ngươi còn狡 biện, bảo xem có quá đáng không?

- Bây giờ cho ngươi một cơ hội xin lỗi, ta liền tha thứ cho ngươi.

Các đệ tử chung quanh nhỏ giọng thảo luận:

- Sư huynh nói chí phải, ta càng nghĩ càng thấy thật đáng sợ. Rõ ràng chỉ là một cái hột, nhưng e là có thể xảy ra chuyện như vậy thật.

- Ừ, mấy con côn trùng có cánh thích nhất là những món này. Hôm nào ta ra đường cũng bị mấy con côn trùng làm cho bức dọc.

- Hoàng sư huynh làm việc này là không đúng lắm, ta đồng ý với ý kiến của vị sư huynh này.

- Trước kia ta không thấy hành vi nhỏ hột lung tung của Hoàng sư huynh có vấn đề chỗ nào, nhưng bây giờ ngẫm lại vấn đề thật là lớn.

- Sư huynh này nói rất đúng, tông môn là nhà chúng ta, dựa vào chúng ta quản lý. Chúng ta thân là một phần của tông môn, đương nhiên là phải bảo vệ môi trường trong tông môn.

Hoàng Phú Quý càng lúc càng đen mặt, hấn cảm giác mình bị người khác tính kế.

Thân là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, thực lực không tệ lại có chút giàu có, trong mắt các đệ tử khác, hấn chính là sư huynh được người người ngưỡng mộ.

Nhưng hôm nay, tên khốn này dám phá hỏng thanh danh tích lũy qua nhiều năm của mình.

Hấn sao có thể không tức.

Đột nhiên, Lâm Phàm tiến lên, giật cái quả trong tay Hoàng Phú Quý, sau đó dùng lời lẽ chính nghĩa nói:

- Hành vi này ta nhìn không thuận mắt. Đại diện các sư huynh đệ ta tịch thu cái quả này, ngươi còn gì muốn nói không?

- Được lắm, ta nhớ mặt ngươi rồi, ngươi đợi đây cho ta. – Hoàng Phú Quý tức đến mặt tái mét. Nhưng hắn biết mình nói không lại đối phương, mà nếu động thủ sợ sẽ gây nên ảnh hưởng không tốt.

Nhưng việc này hắn sẽ không để yên.

Sau đó hắn hất ống tay áo, thở phì phò rời đi.

Thế nhưng còn chưa đi bao xa đã nghe Lâm Phàm nói vậy, tức giận đến mức muốn quay đầu giết chết tên ghê tởm này.

Hắn cũng không biết hôm nay rốt cuộc gặp phải cái loại người gì, lão tử không phải chỉ là nhỏ một cái hột hay sao, làm sao lại đối đầu với hắn.

Đáng giận, thù này chúng ta nhớ kỹ, mẹ nó đừng để bị ta tìm được cơ hội, nhất định sẽ phải khiến ngươi đẹp mặt.

- Thôi vậy, không xin lỗi thì thôi. Hy vọng hắn có thể kiểm điểm lại hành vi của mình. Đồng thời các sư huynh đệ có mặt tuyệt đối phải lấy đó mà làm gương, đừng học tập theo hắn.

Chúng đệ tử gật đầu, cảm thấy sư huynh này nói quá có lý.

Đồng thời trong lòng cũng cảm thán, ngàn vạn lần không được học tập Hoàng sư huynh.

- Tốt, tiếp tục thu sắt vụn. Còn sư huynh đệ nào có sắt vụn không, mua lại với giá cao đây.

Lâm Phàm thấy tình hình cũng ổn rồi thì hét to, sau đó cầm một quả bỏ vào miệng nhóp nhép thưởng thức.

Hai mắt hắn lập tức tỏa sáng.

WOW!

Ngon phết!

Trong lòng thì hí hửng.

Oắt con!

Dám chọc ông, xem ông có nói chết mi không.

Lúc này, hiện trường lại náo nhiệt lên, các đệ tử có sắt vụn trong lòng như nở hoa, cảm giác lại có thể kiếm một khoản lời.

Mà các đệ tử đã từng vứt sắt vụn đi lại hối tiếc không thôi. Khó khăn lắm mới có một kẻ ngu ngốc dùng tiền mua sắt vụn, vậy mà mình lại không nắm được cơ hội.

Có điều, nếu để cho Lâm Phàm biết có người nói hắn ngu ngốc, hắn nhất định sẽ chém chết đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Vũ khí sát sinh cực khủng bố ra đời

Nhóm dịch: Ân Môn

Trải qua một ngày nỗ lực, tuy sắt vụn thu được không là bao nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy tốt đẹp, cảm giác con đường thẳng lợi đã hiển hiện ngay trước mắt.

Nghĩ đến mấy tên đạo tặc xảo quyệt kia hắn liền tức không thể chịu được.

Đề tiện, vô sỉ, ý nhiều hiếp ít.

Đợi ông đây nghiên cứu chế tạo ra lựu đạn, nhất định sẽ cho bọn mi đẹp mặt.

Cắt đồng sắt vụn thu được vào trong nhẫn trữ vật, hẩn tính ngày mai thu mua thêm một đợt nữa thì có thể chế tạo lựu đạn rồi.

Đương nhiên sắt vụn giờ cũng đã đủ, nhưng nhiều chút nữa cũng không chết ai. Nên như thế, càng nhiều càng tốt.

Chỉ cần chế tạo thành công, mấy tên đạo tặc kia còn chẳng đủ cho hẩn đánh.

Ở một gian phòng khác.

Hoàng Phú Quý cả ngày nay mặt xanh như tàu lá.

- Khốn kiếp, cái tên khốn kiếp kia thật đáng hận. - Hẩn chưa từng bị mất mặt như vậy, lần đầu tiên mất mặt lại ở ngay trước nhiều đệ tử như vậy.

Tên sai vật vội vàng chạy tới:

- Hoàng sư huynh, ta đã hỏi thăm rõ rồi. Tên khốn kia là Lâm Phàm, nhờ lập được công lao trên chiến trường mà được tông môn thăng lên thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm. Căn cứ theo lời đệ tử đến đưa phần thưởng cho hẩn, tên khốn đó rất keo kiệt, nhân phẩm cực kỳ kém.

Đầu óc Hoàng Phú Quý không đủ khôn khéo, tuy rằng rất bức nhưng cũng không nghĩ ra được biện pháp gì hay:

- Ngươi nói thử xem chuyện này nên xử lý như thế nào?

Tên sai vật cau mày, tỏ vẻ đang suy nghĩ, sau đó mắt sáng lên, trong lòng đã nghĩ ra kế sách:

- Sư huynh, huynh xem cái tên này đi thu mua sắt vụn, chắc chắn sắt vụn đối với hẩn rất quan trọng. Theo đệ thấy, ngày mai chúng ta cũng đi thu sắt vụn, cướp đi mối làm ăn của hẩn, khiến hẩn làm gì cũng bất thành. — Tên sai vật đề xuất.

Hoàng Phú Quý nhíu nhíu mày:

- Thu sắt vụn? Ta thu mua đồng phế phẩm đó làm gì, có thể làm cái mẹ gì?

- Ai da, Hoàng sư huynh, huynh nghĩ đi. Hẩn không thu được thứ hẩn cần trong lòng nhất định sẽ rất khó chịu. Đồng thời còn có thể khiến hẩn hiểu được Hoàng sư huynh lắm tài nhiều của. Cho hẩn biết đừng nên lấy trứng chọi đá, người như chúng ta hẩn đừng hòng đắc tội vào. Biện pháp này quả là một công đôi việc. — Tên sai vật dương dương tự đắc nói, vì biện pháp này do hẩn tự nghĩ ra liền không tránh khỏi muốn tự like một cái.

Hoàng Phú Quý nghĩ ngợi đôi chút, cảm giác đúng là có thể làm như vậy thật, không khỏi cười cười vỗ bả vai tên sai vật:

- Không tồi, không tồi, đầu óc ngươi cũng thông minh đó, không uổng công ta thu ngươi làm thủ hạ. Đi, mau đi thu xếp, ngày mai chúng ta sẽ cho hẩn đẹp mặt.

- Được, Hoàng sư huynh, huynh chờ mà xem, ta tuyệt đối sẽ không khiến huynh thất vọng.- Tên sai vật tràn đầy tự tin, hẩn bị trí thông minh của chính mình cảm phục.

Biết đâu nhờ chuyện này có thể khiến Hoàng sư huynh ưu ái mình.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm vẫn đẩy xe nhỏ như trước, đến chỗ đông người ở nhất mà thét:

- Thu mua sắt vụn đây, một đồng một cân, giá cả vừa phải. Ai đi ngang qua đây xin đừng bỏ tui, giờ mà bỏ tui là phải đợi lần sau đó.

Đệ tử trên con đường này hiện tại đều biết được cái tên đệ tử có chỉ số thông minh không quá cao kia đang mua sắt vụn. Thế nên có không ít người hôm qua chuyện gì cũng không làm chỉ đi tìm kiếm sắt vụn. Giờ đây nghe được âm thanh quen thuộc kia tất cả mọi người đều chạy đến.

Lâm Phàm nhìn thấy thứ trong tay mấy tên đệ tử này, ngay lập tức cười rục rờ. Xem ra chuyện lần này thế là đã ổn rồi.

Đúng lúc hẩn đang tưởng lần này bội thu thì xảy ra một chuyện hẩn không thể nào tưởng tượng được.

Đình đình!

Một cái chiêng vang tiếng, kêu còn to hơn cái chuông của hẩn.

Tên sai vật của Hoàng Phú Quý hô to:

- Các sư huynh mau đến xem, thu mua sắt vụn đây, hai đồng một cân. Hoàng sư huynh cùng tài sản mười vạn đang chờ các huynh đệ tới lấy.

Vài tên đệ tử đang chuẩn bị đem đồ bán cho Lâm Phàm vừa nghe thấy những lời liền sững người.

- Cái địch, Hoàng sư huynh bên kia hai đồng một cân, nhanh bán cho Hoàng sư huynh.

- Bà mẹ, đồng sắt vụn này từ khi nào lại đáng giá đến vậy?

- Ai biết, dù sao ai giá cao thì bán cho người đẩy thôi.

Lâm Phàm tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, chuyện đéo gì, sao lại chui ra cái trò đoạt mối làm ăn này?

Lúc nhìn về bên Hoàng Phú Quý, chỉ thấy đối phương đang khoanh tay, vênh mặt đắc ý nhìn mình.

Trong ánh mắt kia phảng phất muốn nói: thằng nghèo loz, loại mày mà dám cứng với tao.

- Đệt mẹ! - Lâm Phàm khó chịu, cực kỳ khó chịu. Con mẹ nó thế này đéo được rồi, đồng sắt vụn không đáng giá này mua cái con mẹ nhà mi chứ mua.

Lại còn tăng giá lên gấp đôi, tưởng ông mày ngu à.

Trời đất ơi, mẹ ơi, đúng là đồ súc sinh.

Tình hình bên này thu hút sự chú ý của rất nhiều đệ tử. Một vài đệ tử nghe chuyện liền vắt chân lên chạy đi tìm đồ mà bán lấy bán để.

Xem ra sắt vụn đối với bọn họ lại đáng giá đến thế, đúng là chuyện không dám nghĩ tới.

Lâm Phàm chỉ đứng nhìn, sau một hồi đối phương đã thu đầy một đồng.

Hoàng Phú Quý hiện tại ngoài mặt đang sáng khoái lắm, nhưng trong lòng lại đau như cắt. Toàn bộ chỗ này đều là vàng là bạc mua cả đó, vất vả tích trữ bao nhiêu lâu chỉ vì bảo thủ tên khốn kia mà xả như nước, bảo sao tỳm anh không đau.

Nhưng khi thấy tên kia chật vật nhìn mình, Hoàng Phú Quý liền cảm thấy vui vẻ lắm.

Hắn đoán, lát nữa tên kia chắc chắn sẽ đến tìm mình tranh luận, khi đó mình chắc phải nhân cơ hội vũ nhục hắn.

Ví dụ một câu như này.

“Thấy chưa?”

“Có tiền chính là muốn làm gì thì làm, còn mi thì không làm được gì cả.”

Nhưng mà hiện thực lại khác với suy nghĩ, tên kia thế mà lại thẳng tay đẩy xe nhỏ rời đi.

Tên sai vật thu mua hết sắt vụn của các đệ tử đem tới, sau đó vui vẻ đến trước mặt Hoàng Phú Quý:

- Sư huynh, đã xử lý xong rồi, đảm bảo không để tên kia xơ mủi được tí nào.

Hoàng Phú Quý thuận miệng hỏi một câu:

- Mua được bao nhiêu rồi?

Tên sai vật cười cười:

- Sư huynh, tổng cộng hơn hai vạn bốn Viêm Hoa tệ.

- Gì? - Nghe được con số này, con tỳm của Hoàng Phú Quý như muốn ngừng đập, nhiều như vậy sao?

Khi nhìn đến đồng sắt vụn chất thành núi, hắn liền cảm giác có gì đó không ổn lắm.

...

Lâm Phàm về đến nhà, lăm bằm chửi rủa.

Loz mẹ nó, chó chết thật. Quên đi quên đi, không cần chấp nhặt với hắn, sắt vụn cũng không thiếu, có thể chế tạo không ít lựu đạn.

- Được rồi, mấy ngày tiếp theo cần phát huy trí thông minh. Phải để cho tất cả mọi người biết, Lâm Phàm ta sắp sáng tạo ra loại vũ khí giết người khủng bố đến thế nào.

Lâm Phàm mười phần tự tin, về phần tên Hoàng Phú Quý thích thu mua sắt vụn thì cứ để kệ cho hắn mua, giờ này chỉ có mà khóc.

Còn định hại ông, mà không nhìn mặt Lâm Phàm bố là người ngầu lòi thế nào.

Mấy ngày liền sau đó.

Hắn một mực bận rộn chế tạo lựu đạn, giải quyết hết tất cả vấn đề căn bản.

Mà trong khoảng thời gian này, lại có một chuyện lớn phát sinh.

Các đệ tử Luyện Khí Đường đi tìm sắt vụn để về luyện tập. Ngay khi tìm thấy có vài đệ tử bán thì lại phát hiện ra, đồng sắt vụn trước kia không cần tiền mua bây giờ lại tăng giá rồi.

Hai đồng một cân?

Mà lại chẳng đảm bảo còn bao nhiêu mà mua?

Đệ tử Luyện Khí Đường biết chuyện này liền ù ồ cạc cạc. Sắt vụn trước kia không mất tiền mua từ lúc nào lại đáng tiền rồi?

Ban đầu bọn họ còn nghĩ gặp phải người lòng dạ hẹp hòi mới vậy, nhưng liên tục hỏi rất nhiều người đều hỏi ra một kết quả giống nhau.

- Các sư đệ, sắt vụn bây giờ không miễn phí nữa đâu. Hiện tại giá trên thị trường đều là hai đồng một cân. Người nếu cần, có thể bán cho người. Nếu không cần, ta phải đưa đến cho Hoàng sư huynh.

Luyện Khí đường đệ tử:

-???

E là Lâm Phàm cũng không nghĩ đến, chỉ bởi một hành động nhỏ của mình thế mà sắt vụn cả tông môn bị đảo lộn hết cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đê tiện! Vô sỉ!

Nhóm dịch: Ân Môn

Đệt, cuối cùng cũng giải quyết xong hết cả rồi.

Nhìn chỗ lựu đạn chất đống trên mặt bàn, hắn tạm thờ phào một hơi nhẹ nhàng.

Trải qua mấy ngày cố gắng, cuối cùng cũng thành công chế tạo ra loại lựu đạn này.

Lựu đạn hình trứng 82-2, lực sát thương không nhỏ.

Đếm sơ qua trên bàn có tổng cộng ba mươi hai quả, dùng để đối mặt với đám cướp kia cũng đủ rồi.

Giờ hắn chỉ hận không thể khiến đám cướp đường kia được mở mang tầm mắt, cho bọn chúng biết uy lực của lựu đạn mãnh liệt biết nhường nào.

Mình khổ sở vất vả mấy ngày nay chỉ để chế tạo ra toàn bộ chỗ lựu đạn này, đến việc tu luyện cũng không ngó ngang đến. Nhất định hắn phải thu lại thành quả xứng đáng mới cam lòng.

Hắn đẩy cửa, bước ra ngoài.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, mặt đầy nghi hoặc:

- Lâm sư đệ, tại sao mấy ngày nay không nhìn thấy bóng dáng đệ đâu vậy?

Lâm Phàm cười:

- Lã sư huynh, ta chỉ là bận tu luyện mà thôi. Hiện tại đã hoàn thành tu luyện rồi, nên chuẩn bị ra ngoài một chuyến.

Lã Khải Minh thăm đoán Lâm sư đệ hẳn là đã tu luyện có kết quả, nên mới định ra ngoài tiếp tục làm nhiệm vụ, lập tức không dây dưa nữa:

- Lâm sư đệ, cố lên!

...

Cắt ba mươi quả lựu đạn vào nhẵn lựu trữ, hấn thập phần tự tin.

Ngay lúc vừa đặt chân đến chân núi dưới tông môn, hấn liền thấy được một bóng dáng quen thuộc. Người kia không ngờ lại là Hoàng Phú Quý.

Đứng đối diện với Hoàng Phú Quý lúc này còn có hai người, nhìn qua hình như quan hệ rất thân thiết, có lẽ đều là người thân của Hoàng Phú Quý.

- Mẹ à, tiền này mẹ cứ cầm lấy, mười mười nếu muốn gả qua nhà người ta tất nhiên không thể để người khác xem thường. Thử nên mua tất phải mua. - Hoàng Phú Quý lấy hết chỗ Viêm Hoa tệ chẳng còn bao nhiêu ra, nhét toàn bộ vào tay của bác gái trước mặt.

Nhưng chỗ đấy ít cũng phải đến mấy vạn.

Một bên là một cô gái trẻ, thân hình đầy đặn, khuôn mặt có vài điểm tương tự với Hoàng Phú Quý. Không thể không nói, giống với anh trai của mình cũng là cái tội.

- Huynh, huynh có bao nhiêu cũng đem cho chúng ta hết cả, vậy thì huynh dùng cái gì? -

Hoàng Thanh Hoa nhìn anh trai của mình, lo lắng hỏi.

Đối mặt với người nhà, Hoàng Phú Quý không còn kiêu ngạo giống như lúc ở tông môn, hấn đưa tay vỗ nhẹ đầu của mười mười:

- Được rồi, huynh là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, làm sao có thể bị đối chết được. Ở nhà thay huynh chăm sóc mẹ cho tốt, có biết không?

- Vâng, mười biết rồi. - Hoàng Thanh Hoa gật đầu.

Hoàng Phú Quý cũng có chút lưu luyến:

- Mẹ, hai người đi đường cẩn thận. Ngày mười mười kết hôn, con nhất định sẽ trở về tham dự.

- Phú Quý à, ở tông môn con nhất định phải chú ý an toàn. Bên ngoài lúc này loạn lạc không yên, mặc kệ chuyện gì xảy ra, tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Mẹ và em ở nhà chờ con. - Thân làm cha mẹ tuy rất lo lắng nhưng cũng không thể nề hà, con cái trưởng thành tự có tính toán cho riêng bản thân mình.

- Con biết rồi ạ, nhất định sẽ chú ý. - Hoàng Phú Quý gật gật đầu, sau đó tiễn hai người bước lên xe ngựa. Sau khi dặn dò phu xe cẩn thận nhiều lần, hấn mới yên tâm để họ rời đi.

Lâm Phàm vẫn luôn trốn ở trong góc tối nghe lén. Hoàng Phú Quý này cũng thật là ngoan ngoãn, đối xử với người nhà thảo góm.

Vừa rời cho sạch chỗ tiền kia sợ là bây giờ hấn rỗng túi rồi.

Hoàng Phú Quý nhìn người nhà mình rời đi liền chuẩn bị trở về. mấy bạn nay hấn ngày nào cũng không được thoải mái, thân là sư huynh, mấy đệ tử kia ngày nào cũng đem sát vận đến, hấn lại eo biết từ con mẹ nó chối thế nào. Tất cả nguyên nhân đều từ tên chết tiệt kia mà ra. Nếu không có hấn, mình cũng không phải mua cái đồng phước vật kia về, chả biết làm được cái trò trống gì nữa?

- Ê, đây không phải là Hoàng sư huynh sao? Sắc mặt không tệ, phát tài rồi sao - Lâm Phàm cười tươi rói rói, cất bước tiến tới - Không ngờ Hoàng sư huynh có cô em gái xinh đẹp như vậy, không tệ, không tệ.

Hoàng Phú Quý không ngờ đến lại bắt gặp Lâm Phàm, nhất thời trừng mắt một cái:

- Liên quan eo gì đến mi? - Sau đó hấn lại dừng bước - Lại có nhiệm vụ đi ra ngoài? Ta nói cho mi biết, ra ngoài đừng có để người ta chém chết đấy.

Lâm Phàm đáp bừa:

- Việc này không cần Hoàng sư huynh phải bận tâm. Người có thể chém chết ta vẫn còn chưa sinh ra đâu.

- Hơ hơ. - Hoàng Phú Quý cười lạnh hai tiếng, cũng không muốn phí nước bọt với Lâm Phàm, nguầy ỉt bỏ đi.

Lâm Phàm cũng không chĩa mũi vào chuyện người khác nữa, lòng đầy háo hức xuất phát đi làm nhiệm vụ.

Mấy ngày sau.

Trên một triền núi nhỏ nào đó.

Một đám đạo tặc đang tụ tập một chỗ.

- Tam đương gia, đã nhiều ngày chúng ta chưa mở hàng, các huynh đệ đều nôn nóng cả rồi. - Một tên đạo tặc mở miệng.

- Gấp cái gì? Đại đương gia với nhị đương gia đều không vội, người sốt ruột cái gì? Quan sát mọi chuyện kỹ càng một chút, có chuyện xảy ra phải nhanh

chóng quay về bẩm báo. – Tam đương gia gào vào mặt tên đàn em, sau đó cắn nhả. - Mẹ nó, Viêm Hoa tông có chịu phái đệ tử đến đây nữa không? Lão tử ngồi ở đây đéo biết bao nhiêu ngày rồi, cái tên khốn nhận nhiệm vụ kia vẫn chưa quay lại, còn bắt ta chờ con mẹ nó đến bao giờ?

Lâm Phàm nhìn cảnh đấy nhìn không được chữ thề. Cái đám khốn này chó thật đấy, lúc nào cũng đứng mười thẳng, quyết tâm không để dư ra thêm một tên.

- Khụ khụ!- Đúng lúc này Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, khiêng Cửu Hoàn Đại Dao, ánh mắt nghiêm túc, mở miệng ra liền toàn là chân lý – Ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa mà đám đạo tặc bọn này cũng dám quang minh chính đại xuất hiện ở nơi này. Hôm nay đệ tử ngoại môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông ta, Lâm Phàm, xử tội chết cho bọn mi. Lũ chúng bây có phục hay không?

Lũ đạo tặc đang phờ phạc rã rượi vừa nghe thấy tiếng người liền nhanh chóng quay đầu nhìn.

- Tam đương gia, thẳng góc ngày hôm đó lại đến nữa rồi. - Một tên đạo tặc hô lên.

Lâm Phàm vừa nghe có người xúc phạm đến mình tức thời nổi giận:

- Thằng mẹ nào dám sỉ nhục bố?

- Là ta nói đó, có vấn đề gì? – Tên đạo tặc kia vênh vác đứng dậy, chỉ vào Lâm Phàm - Thằng nhóc, hôm nay mi chết chắc rồi.

Lâm Phàm nhìn đối phương bằng nửa con mắt, lấy ra một quả lựu đạn từ trong nhẫn lưu trữ, gạt chốt, lại chờ thêm vài giây, rồi dùng một tư thế cực kỳ ưu nhã ném quả lựu đạn qua. Đợi lát nữa “bùm” một phát là bọn này tha hồ thăng thiên.

Lựu đạn cứ lẩn cứ lẩn, lẩn đến dưới chân tên đạo tặc kia.

- Í, cái này là gì?- Tên đạo tặc lấy làm kỳ lạ, chẳng hiểu mô tê gì.

Vài tên đạo tặc chung quanh cũng vây lại sẫm soi.

- Hình như là một quả bóng.

- Cơ mà bề ngoài kỳ kỳ thế nào í, nhỏ thế này thì làm được gì?

- Bên trong hẳn là có thứ gì đó hay ho.

Lũ đạo tặc vắt hết cả óc ra suy nghĩ, ai cũng hiểu kỳ dò xét.

Và tên đạo tặc thích tranh công kia lập tức nhặt lựu đạn lên tay:

- Tam đương gia, có cái này hay lắm. Vừa rồi tên kia ném cái món này qua, ngài xem tạo hình của nó kỳ quặc biết bao.

Tên đạo tặc hứng thú ra mặt, mà Tam đương gia đứng ở tí xa, nên cũng chẳng thấy rõ vật thể này đến tột cùng là thứ gì.

Lâm Phàm thầm cầu nguyện trong lòng.

4!

5!

Tam đương gia gạt đầu:

- Mang đến đây, để lão tử xem thằng nhóc này muốn chơi cái gì?

7!

Ngay lúc tên đạo tặc kia sắp đến gần Tam đương gia, lựu đạn lập tức nổ tung.

Bùm!

Tiếng nổ khổng lồ vang lên.

Mấy tên đạo tặc chung quanh bị nổ trong nháy mắt, bay thẳng cẳng ra ngoài.

Tam đương gia vốn dĩ còn đang rất hiếu kỳ, nhìn thấy tình huống này tức thời ngáy ra. Hẳn bị tiếng nổ này làm cho sợ đến ngồi bệt xuống đất, hai mắt nhìn chăm chăm, xem chừng hoàn toàn không dám tin.

- Cái quần què gì vậy? - Giọng Tam đương gia tràn ngập hoảng sợ.

“Điểm tích lũy +30.

Điểm tích lũy +20.

Điểm tích lũy +10.

Điểm tích lũy +30.

...”

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, mỉm cười đầy bình tĩnh. Không tệ, không tệ, lần này lời những hai trăm điểm tích lũy.

Buôn bán không hề lỗ vốn luôn.

Tiếp đó hắn nhìn mấy tên đạo tặc đang sợ chết khiếp kia, lập tức vác Cửu Hoàn Đại Dao, chạy như điên xông đến phía chúng.

- Đám cặn bã, ông chúng mày tới rồi đây.

Tam đương gia nhìn thấy cảnh đó lập tức hét lên:

- Ra hết cho ta, giết chết tên khốn kia.

Mà lúc này ý chí chiến đấu của Lâm Phàm đã sôi trào:

- Hôm nay ta nhất định phải vì dân trừ hại.

Sau đó hắn tiếp tục lấy ra một quả lựu đạn từ trong nhẫn lưu trữ, dùng răng kéo ngòi nổ. Cầm trong tay một lát chờ đến thời điểm thích hợp rồi ném mạnh vào trong đám người.

Ầm!

Ầm!

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt.

Tam đương gia thấy cảnh đó, mặt đỏ bừng, giận dữ hét:

- Có giỏi thì đừng sử dụng ám khí.

- Ngon thì tới đây, đánh nhau một trận ra trò đê, ông mày sẽ không sử dụng ám khí. Để xem hôm nay tao có chém mi thành mấy khúc không.

Tam đương gia lửa giận ngút trời, vác vũ khí lên xông về phía Lâm Phàm ra chiêu:

- Chết đi!

- Chết con mẹ mày thì có. - Đúng lúc này, Lâm Phàm lại kéo chốt một quả lựu đạn, ném về phía Tam đương gia.

Tam đương gia nhìn thấy vật thể hình tròn kia tức thời sợ đến mức hồn phi phách tán:

- Vô sỉ, dê tiện, đã bảo là không sử dụng ám khí.

- A, Tam đương gia, cứu mạng~

- Chân của ta.

Tiếng kêu thảm thiết, thê lương vô cùng.

Mà Tam đương gia nhìn thấy cảnh đó, trong lòng cũng đang nhỏ máu.

Nhưng chính hắn cũng bất lực, bởi vì uy lực của ám khí này quá lớn. Chính hắn còn cảm thấy quá sức khủng bố.

Chết người thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trở về ông mày phải tu luyện công pháp

Nhóm dịch: Ân Môn

Lâm Phàm quan sát hết thấy, trước tiên mỉm cười hài lòng, trở mặt nhìn Tam đương gia cười thật bí ối, cầm quả lựu đạn trong tay từng bước từng bước tiến về phía đối phương.

Trong mắt hắn, chỗ này toàn là điểm tích lũy, sao có thể bỏ qua bọn chúng.

- Đừng có qua đây, nguoi rớt cuộc là ai? - Tam đương gia kinh hoàng hét lên, hắn đã bị tên trước mặt dọa chết khiếp. Mỗi phát lựu đạn tên đó ném ra là một nhóm thủ hạ của hắn bị nổ banh xác, chết ngắc ngoài.

Đồng thời trong lòng hắn kinh hãi: “Từ lúc nào mà Viêm Hoa tông có cái thứ này, thật không hợp lý.”

Lâm Phàm cười, vỗ vỗ lệnh bài treo bên hông:

- Nhìn rõ đi, đệ tử ngoại môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông, biết chưa. Nhưng mi cũng không cần nghĩ nhiều nữa, ông mày sẽ tiến mi về châu trời ngay bây giờ.

- Không, không, ta... - Tam đương gia nghe xong câu này vô cùng kinh hãi, hắn cảm thấy trong ánh mắt của tên này tràn đầy tà ác.

Mà Lâm Phàm lấy lựu đạn ra rồi, vừa lúc chuẩn bị kéo chốt thì đột nhiên dừng lại, cắt quả lựu đạn trong tay đi. Lâm Tam đương gia cứ tưởng giữ được mạng nhỏ, còn chưa vui mừng được bao lâu liền nghe thấy lời nói khiến hắn còn sợ hãi hơn.

- Chỉ bằng chút tu vi của nguoi, còn không đáng để ta sử dụng thứ này. - Lâm Phàm lắc đầu, có chút không nỡ, cuối cùng lấy Cửu Hoàn đại đao chém thẳng về phía Tam đương gia.

Tam đương gia thấy vậy, hoảng sợ vô cùng, phần nộ hết lên:

- Ta liều mạng với nguoi.

Lâm Phàm nhìn đối phương một cách khinh thường, tỏ ý rất rõ ràng không phải ta coi thường mi, mà mi đích thực đang nằm mơ.

Hai tay hắn vung Cửu Hoàn Đại Dao lên, chém mạnh một nhát về phía Tam đương gia. Có điều Lâm Phàm thấy nếu có cơ hội thì phải học thêm vài môn công pháp mới được, nếu không mỗi lần đi chém người cứ dùng mãi một chiêu đơn điệu rất thiếu phong cách.

Sức mạnh kinh hoàng ập đến, Tam đương gia vừa không cẩn thận một cái liền bị chém thành hai nửa.

“Điểm tích lũy +70”

- Đã! - Lâm Phàm cười nói, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía trước.

Mấy tên cướp đã sồn ra quần từ lâu, Tam đương gia còn bị người ta chém chết, bọn chúng còn đánh cái rắm gì nữa. Nhất là đối phương còn có một thứ có thể phát nổ, điều này càng cực kỳ khủng bố.

- Chạy mau, tên kia giết Tam đương gia rồi.

- Hu hu, đừng giết ta, ta biết sai rồi.

Nhìn bọn cướp liều mạng chạy tứ phía hắn cũng thấy bó tay. Bọn bây chạy tán loạn như vậy tao chém kiểu gì?

Nhưng không sao, ông đây là người có lựu đạn trong tay, sao có thể để bọn bây chạy thoát được.

Hắn lấy một quả lựu đạn ra, thẳng tay kéo chốt, nghiêng người ném mạnh ra xa.

Vài tên cướp đang chạy trốn thấy trên trời có một vật màu đen rơi xuống lập tức hét lên:

-Đừng mà, cứu mạng.

Đoàng!

Bây giờ Lâm Phàm thấy rất sáng khoái, ném đi từng quả lựu đạn trong tay, những tên cướp đang chạy tứ phía chẳng còn chỗ nào để thoát.

Tiếng nổ mạnh vang lên liên tục, nhưng điểm tích lũy đang tăng mạnh khiến Lâm Phàm một lần nữa vô cùng khoái chí.

Sau khi xử lý toàn bộ đám cướp, hắn kiểm tra lại điểm tích lũy, đã có những 4200 điểm rồi.

Nhiều điểm tích lũy như vậy, lại có thể tiêu xài thoải mái rồi.

Có điều, lựu đạn chỉ còn lại có 6 quả.

Sau khi xong việc, thì phải đi thu thập chiến lợi phẩm.

Mấy tên cướp nhỏ thì khỏi phải lục soát, chắc chắn rất nghèo, có mò cũng phải mò tên Tam đương gia. Thấy tên Tam đương gia này bị mình chém thành hai nửa, hắn không đành lòng nhìn thẳng, mình thô bạo quá đi mất.

Thu vết xong, quả thực lấy được một vụn Viêm Hoa tệ và một lọ đan dược, còn những thứ khác đều không đáng giá.

-Ờ, con mẹ nó nghèo hết cỡ! - Lâm Phàm đập vài cước, tâm trạng nào nề.

Đột nhiên!

Lâm Phàm cảm giác được một sức chiến đấu cực mạnh từ phía xa, cùng với tiếng thét phẫn nộ:

- Đồ khốn, nguoi dám giết nguoi của ta!

Nhìn về phía giọng nói ấy, Lâm Phàm thấy một tên đại hán thân người to lớn, sắc mặt hung tàn, trong tay cầm một thanh Lang Nha Bổng vĩ đại. Trên Lang Nha Bổng có những gai nhọn sắc bén vô cùng, nhìn mà thấy gớm.

Lý Hùng Hạc là Nhị đương gia của nhóm cướp, nghe thấy âm thanh vọng từ phía bên này đã thấy không ổn, liền nhanh chóng đi tới.

Đến hiện trường, hắn không chỉ phát hiện mặt đất mấp mô, lại còn thấy rất nhiều mảnh thi thể. Hắn vừa nhìn liền nhận ra, đây đều là thủ hạ của mình.

Thủ hạ của mình chết thảm như vậy, thân là lão Nhị sao hắn có thể khoanh tay đứng nhìn. Tức khắc hắn giận dữ, lập tức tìm kiếm hung thủ. Khi nhìn đến Lâm Phàm, hắn liền biết nhất định là do tên này gây ra.

-Mi là ai? - Lâm Phàm nhìn đối phương, nháy mắt liền so sánh thấy chênh lệch giữa hình thể hai người, bản thân chỉ được tối đa 1m78, mà chiều cao của đối phương ít nhất là 2m2.

Mà tu vi của mình là Tội Thể tầng 7, tu vi của đối phương thì... What the fuck, không hợp lý tí nào.

Tình hình trước mắt khiến hắn dờ ra.

Lý Hùng Hạc căm tức nhìn Lâm Phàm:

- Được lắm, giết người của ta mà còn dám hỏi ta là ai, đúng là muốn chết. - Sau đó hắn không nhiều lời nữa. Mặt đất bỗng nứt ra như mạng nhện, thân thể tuy to lớn, nhưng tốc độ lại không chậm, hắn hóa thành tàn ảnh đánh về phía Lâm Phàm – Đi chết đi.

Lâm Phàm không khỏi tập trung. Thực lực của đối phương hẳn là mạnh hơn mình, ít nhất cũng là Tội Thể tầng 9.

Mẹ nhà nó, chênh nhau hai cấp thể này thì đánh cái rắm gì.

Nhưng mà ai sống ai chết thì còn chưa xác định đâu.

Lý Hùng Hạc chợt quát một tiếng, hai bắp tay căng lên, tràn ngập lực bạo phát, Lang Nha Bổng từ trên trời đánh xuống, cùng tiếng gió rít nện tới phía Lâm Phàm.

-Ồi ệt. - Lâm Phàm dồn sức tránh khỏi Lang Nha Bổng. Mà mặt đất chịu một kích này, nháy mắt bị đập thành một cái hố sâu, đá vụn hất bay lên trên mặt làm Lâm Phàm ngứa ngứa.

May mắn mình không có cảm giác đau, nếu không thì chỉ có đau chết thôi.

- Thăng nhóc, hôm nay không ai có thể cứu được mày. - Lý Hùng Hạc hai con ngươi sắc lạnh, sát khí sôi trào, nhưng trong lòng cũng kinh ngạc. Tu vi của tên nhóc này chỉ có Tội Thể tầng 7, sao có thể giết sạch toàn bộ thủ hạ của mình. Hơn nữa tu vi của Tam đệ cũng là Tội Thể tầng 7, hoàn toàn không hợp lý.

Có Đại đương gia là đệ tử Viêm Hoa tông, bọn chúng vẫn luôn nội ứng ngoại hợp. Nếu như đệ tử có tu vi bình thường tiếp nhận nhiệm vụ, bọn chúng hoàn toàn không cần sợ hãi. Nếu là đệ tử có tu vi cao hoặc là nhiều người nhận nhiệm vụ, mà bọn chúng không địch lại được, thì sẽ tránh đi.

Nhưng lần này lại gặp hạn rồi, thể lực khổ sở bồi dưỡng nên lại bị tên này giết sạch, sao có thể nhịn được.

-Mạnh thật. - Lâm Phàm không thể không thừa nhận tên cao to đen hôi này lợi hại thật, sau đó vội vàng lấy "Phong Hành đan" lần trước rút thưởng trúng ra nuốt một ngụm.

Tốc độ tăng lên rõ ràng.

Nhưng hấn không phải định chạy trốn, mà nhất định phải nói chuyện nhân sinh với tên này.

Có nhất thiết đầu tiên gặp mặt đã phải thô bạo thế này không.

Sau vài hiệp.

Lâm Phàm cứ né hoài. Đánh nhau với tốc độ cao, đúng là không dễ dùng lựu đạn.

Lý Hùng Hạc bạo phát, chọt quát một tiếng:

- Lang Nha bạo.

Thế công nhảy mất tăng lên, so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều.

Uỳnh!

Lâm Phàm vừa không chú ý một cái liền chịu thẳng một kích, nhảy mất bị chùy đánh bay, hộc máu tươi, trong lòng hoảng hốt:

- Đệt mịa nó, không khoa học! Đéo gì vào cái mạnh lên dữ vậy.

Mẹ kíp, nguyên nhân nhất định là do công pháp, trở về rồi ông mày nhất định phải tu luyện công pháp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cả thế giới im phẳng fuck

Nhóm dịch: Ân Môn

Không xong, không xong rồi, nhất định là gãy xương rồi, sắp chết bó nó rồi. - Lâm Phàm nằm đó, nôn từng ngụm máu tươi. Nhưng một chút cảm giác đau đớn cũng không có, hấn cũng không biết nên hét lên như thế nào mới có thể thể hiện rằng mình sắp không xong rồi.

Lý Hùng Hạc đắc ý, đối phương vừa bị một chùy của hấn phang cho đo đất không dậy nổi.

Lúc đầu do mãi vẫn không bắt được đối phương, Lý Hùng Hạc không khỏi then quá hóa giận. Hấn có tu vi Tội Thể tăng chín, đáng lẽ trong vòng năm chiêu có thể lấy mạng đối phương. Nhưng trước đó tên nhóc kia dùng đan được có công hiệu tăng tốc độ, khiến hấn rất phiền não. Vì vậy hấn dùng thủ đoạn át chủ bài, trực tiếp ra một kích lôi đình. Tuy hậu quả là cánh tay bây giờ vô cùng đau nhức, nhưng tất cả đều đáng giá.

Lý Hùng Hạc từ xa nhìn lại, nhún hai đầu gối xuống, cách mấy chục mét nhảy thẳng đến trước mặt Lâm Phàm, nhìn xuống:

- Thằng oắt, nhớ kỹ, hôm nay chính là ngày giỗ của mi.

Sau khi đánh gục Lâm Phàm, con tức trong lòng hấn dần dần nguôi bớt, nhưng hấn vẫn rất tức giận. Thế lực mình khổ sở xây dựng nay đã tan rã, sau này muốn gây dựng lại e là lại phải tốn một ít thời gian.

Quan trọng nhất là không biết ăn nói thế nào với Đại đương gia.

Tài nguyên mà bọn chúng đoạt được đa số đều cống nạp cho Đại đương gia, bởi vì địa vị của đại đương gia trong tông môn càng cao thì bọn chúng càng có lợi.

Kẻ mạnh là cao nhất, thực lực là tất cả, mà muốn tăng thực lực, ngoại trừ khắc khổ tu luyện, thì cũng không khỏi liên can tới tiền tài.

Đan dược, công pháp,... có thứ gì không cần tới tiền chứ.

Lâm Phàm nằm đó nhìn đối phương, chậm rãi cất tiếng:

- Ông anh, có thể cho ta một cơ hội nói chuyện hòa giải được không?

Hấn đã nghĩ xong, chỉ cần đối phương đồng ý tiếp lời, hấn tuyệt đối có thể lấy mạng đối phương.

- Hừ, nói chuyện? Mi cũng xứng sao? - Lý Hùng Hạc lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, tiếp đó cầm Lang Nha Bổng nện một kích xuống mặt đất, tạo thành một cái hố sâu - Khi mi động tay động chân giết thủ hạ của ta, thì tính mạng mi đã không còn thuộc về bản thân nữa rồi.

Lâm Phàm chớp mắt nhìn Lang Nha Bổng, cảm thấy loại vũ khí này thật bá con mẹ nó đạo. Nhìn lại Cửu Hoàn Đại Dao của mình đúng kiểu hết hạn sử dụng, phải đoạt được Lang Nha Bổng kia mới được.

Nhưng điều kiện tiên quyết là mình phải giải quyết được thằng mắc dịch này.

Lúc này, Lý Hùng Hạc hiển nhiên đã không định lăm lờ nữa, vung cao Lang Nha Bổng, trong mắt lóe lên sắc thái điên cuồng, chuẩn bị đập nát đầu Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm thấy thế nào còn do dự, lập tức ôm đầu Lý Hùng Hạc khóc lóc:

- Đại ca, đừng mà, có thể cho ta một cơ hội, hoặc là nghe ta kể một câu chuyện thôi, chờ ta nói xong hẵng giết ta được không?

Nói xong lại nôn máu ồ ạt.

Lý Hùng Hạc thấy tên này cũng sắp tuyệt đường sống rồi, dù hắn không ra tay thì trọng thương như vậy cũng chỉ còn đường chết mà thôi.

- Hừ, nói đi, chuyện gì? - Lý Hùng Hạc nhìn Lâm Phàm cân nhắc, chuẩn bị dốc sức tra tấn đối phương.

Lâm Phàm vừa lau nước mắt vừa nói:

- Đại ca, ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, lại còn có cô vợ vừa mới cưới, nếu ta chết thì chẳng phải nàng sẽ ở vậy cả đời ư.

- Ngươi nói cái này với ta làm gì? - Lý Hùng Hạc lạnh lùng nói.

- Không phải, vợ ta tuổi trẻ xinh đẹp, năm nay tuổi trăng tròn, vóc người cuốn hút, khuôn mặt thiên sứ, thân hình cần lồi có lồi, cần lõm có lõm, eo nhỏ vừa bàn tay uyển chuyển điệu đà, bờ mông thì... - Lâm Phàm bắt đầu nói hươu nói vượn, lòi hết toàn bộ những thuật ngữ miêu tả trong truyện khiêu dâm đọc được ở kiếp trước đem ra thuật lại.

Ực ực!

Lý Hùng Hạc nuốt nước miếng, cậu nhỏ trong quần cũng từ từ ngóc đầu nhô lên.

Chỉ tại cái tên Lâm Phàm đọc truyện khiêu dâm đến thuộc lòng, miêu tả sống động quá đời.

- Thực sự như ngươi nói sao? - Lý Hùng Hạc lạnh lùng nói.

- Đúng, đúng, chỉ hơn không kém. - Lâm Phàm trả lời.

- Được, nếu ngươi đã nói ra, vậy chỉ cho ta biết, nàng ở nơi nào. Chờ lão tử đập chết ngươi xong sẽ thay ngươi thu nhận nàng. Ngươi yên tâm, ta sẽ cho ngươi toàn thân. - Lý Hùng Hạc đã không còn cảnh giác với Lâm Phàm.

Hắn rất tự tin, trúng một chùy của hắn mà có thể sống đến bây giờ cũng đã là kỳ tích.

Nhưng lúc này, ánh mắt Lý Hùng Hạc bỗng chốc thay đổi, hắn thấy tên nhóc kia đang cầm cái gì đó hình như còn kéo chốt lòi ra được, hắn không khỏi nghi hoặc:

- Ngươi đang làm gì vậy?

Lâm Phàm ôm đầu Lý Hùng Hạc, vẻ mặt tuyệt vọng mà lại bình tĩnh:

- Không làm gì cả, ta chỉ kéo chốt lựu đạn thôi, chuẩn bị đưa tiễn chính mình ấy mà.

- Lựu đạn? Đó là thứ gì? - Lý Hùng Hạc tự cảm thấy bản thân kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng nghe qua lựu đạn.

Lâm Phàm ôm khư khư đầu Lý Hùng Hạc, bắt đầu chậm rãi phân tích:

- Lựu đạn có rất nhiều loại hình, lựu đạn của ta là lựu đạn Hoa Hạ 82-2 dạng trứng. Đặc điểm chủ yếu chính là kết cấu đơn giản, lại kinh tế, thể tích nhỏ, trọng lượng nhẹ. Bên trong có một lượng TNT, có thể sinh ra 330 mảnh nhỏ, nổ trong bán kính 6m. Đồng thời trải qua cải tiến của ta, bên trong cất chứa hơn 200 viên bi thép nhỏ, bởi vì là thủ công, nên bi thép có đường kính là 10mm..

Mấy lời lảm bảm này Lý Hùng Hạc nghe không hiểu.

Sau đó hắn dùng một chân định đá văng Lâm Phàm, nhưng Lâm Phàm sống chết bám chặt lấy đầu hắn, đá cũng không đá ra.

- Ngươi đang nói cái gì? - Lý Hùng hạc căm tức hỏi.

Mà lúc này, Lâm Phàm lặng lẽ ngẩng đầu, khuôn mặt lộ vẻ tiếc nuối, sau đó lắc đầu nói:

- Không còn kịp rồi.

- Cái gì không kịp, người rót cuộc đang nói cái gì vậy? - Lý Hùng Hạc nhìn sắc mặt Lâm Phàm, tức thời có cảm giác không ổn, nhưng lại không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Lúc này, Lâm Phàm thở dài:

- Thôi, nói thật với mi, kỳ thật chính là thứ này đưa toàn bộ thủ hạ của mi về châu trời. Khỏi phải hoảng, hiện tại đã qua sáu giây, trốn không thoát nữa đâu. Đề ta giúp mi suy đoán trước nhé, với khoảng cách nỗ gần phía dưới thế này, cái chân này của mi coi như hết xài, của quý e rằng cũng không xong, nhưng...

Lý Hùng Hạc càng nghe càng cảm thấy không ổn, nhưng khi hắn vừa chuẩn bị động thủ thì...

Uỳnh!

Tất cả đều đã muộn.

Uy lực to lớn nổ ra, hai bóng người nháy mắt bay lên trời, còn giống như đã bị phân thân.

Lâm Phàm bị nổ đến chia năm xẻ bảy.

“Điểm khổ tu +10.”

- A!

Tu vi của Lý Hùng Hạc đã đạt tới Tội Thế tầng chín, da thịt, gân cốt, nội tạng đều cứng rắn vô cùng. Nhưng khi nỗ gần như vậy, dù cứng rắn đến đâu cũng không chống đỡ được.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hắn nhìn bản thân máu chảy đầm đìa, hai chân đã biến mất, toàn thân sụp đổ, nhất là thứ nơi đựng quân, cứ như đã mất tích không còn bóng dáng.

- Sao lại thế, sao lại thế.... - Lý Hùng Hạc trọng thương thâm, nồn máu tươi ồng ộc, sắc mặt trắng bệch, do tu vi thâm hậu mới có thể bảo trụ tính mạng.

- Tôm lợm, không ngờ đến chết cũng phải hại ta bằng được. Ta nhất định phải hung hăng tra tấn vợ mi đến chết. - Lý Hùng Hạc tức giận gào thét, phần nộ trong lòng triệt để bạo phát.

Nhưng tình huống hiện tại, hắn cũng sắp ngất đi.

10 giây sau.

Lâm Phàm mở mắt, sau đó đứng lên, vỗ vỗ trán, cảm giác không có vấn đề gì, tinh thần rất tốt, hơn nữa vết thương lúc trước cũng khỏi luôn.

Lúc này, hắn thấy được Lý Hùng Hạc ở phía xa, nhất thời vui vẻ:

- Ê cao to đen hôi, ta ở đây nè.

Lý Hùng Hạc nghe thấy giọng nói này liền đảo mắt qua, khi nhìn thấy mục tiêu, tức thời trợn mắt há hốc mồm:

- Sao có thể thế.

Lâm Phàm đi đến bên cạnh Lý Hùng Hạc, cười dần dần:

- Thế nào, uy lực lựu đạn của ta cũng không tệ lắm nhỉ.

- Sao mi lại không xây xước tí nào? - Lý Hùng Hạc gầm lên, hắn không thể tin được tất cả mọi chuyện.

Lâm Phàm nhìn thấy Lang Nha Bồng nằm bên cạnh, tiện tay cầm lên xoa xoa, cảm giác cũng không tệ lắm, dễ dùng hơn nhiều so với Cửu Hoàn Đại Dao trước kia, rồi lại nhìn Lý Hùng Hạc cười hề hề:

- Vấn đề này ừ nói cho mi biết đâu. Thôi nhé, tạm biệt, ta sẽ nhớ kỹ mi.

- A, đúng rồi, cô vợ ta kẻ ban nãy chỉ do ta tưởng tượng ra thôi. Bây giờ ta còn là FA.

Phụt!

Lý Hùng Hạc tức đến phọt máu, hắn không ngờ mình thế mà lại bị lừa, tại sao lại ngu ngốc đến vậy.

Lâm Phàm không lời thôi nữa, giờ cao Lang Nha Bồng, nện một chưởng vào Lý Hùng Hạc.

- Chết đi cho ông

- Không...

“Điểm tích lũy +90.”

Quá đã!

Cả thế giới trở nên tươi đẹp biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trên đời này thật lắm người tốt

Nhóm dịch: Ân Môn

Tất cả đã xong, hiện trường ngoài thi thể ra thì chỉ còn những cái hố sâu hoắm

Lục xoát thi thể!

Lâm Phàm sờ tới sờ lui trên người Lý Hùng Hạc, sờ soạng một lúc lâu, mới lấy ra được một ít đồ.

- Mẹ nó, có mỗi cái quần què này?

Sờ soạng lâu như vậy cũng chỉ lấy ra được một quyển công pháp, hơn nữa nhìn cái tên công pháp quê mùa hết chỗ nói.

“Lang Nha Bồng mạnh mẽ”

...

- Thôi vậy, có còn hơn không, giờ Lang Nha Bồng này chính là vũ khí thuộc về mình, đợi sau này gặp được cái xịn hơn sẽ đổi lại sau. - Lâm Phàm nhìn cây Lang Nha Bồng trong tay mình, gật gật đầu hài lòng.

Thoạt nhìn, nó thập phần khí thế, không hề tầm thường, lấy ra ưỡn nhau với người ta hẵn là rất có khí khái.

Nhưng công pháp này mình phải tự mình tu luyện, thật là mua dây buộc bụng.

Đột nhiên!

Một tình huống khác lạ xảy ra.

“Bạn có muốn sử dụng 10 điểm tích lũy để kích hoạt “Lang Nha Bồng mạnh mẽ” không?”

Lâm Phàm ngây người, hắn cảm thấy thật con mẹ nó méo tin được, cái này sao có thể dùng điểm tích lũy tu luyện được? Vậy sao cái “Ngao Cốt Luyện Thể Quyết” lại không thể?

Chỉ là, hắn không nghĩ nhiều nữa, đương nhiên phải sử dụng chứ. Vấn đề có thể dùng điểm tích lũy để giải quyết thì không gọi là vấn đề.

“Tiêu hao 10 điểm tích lũy.”

“Lang Nha Bồng mạnh mẽ (Tầng 1).”

“Đề gia tăng sức mạnh, cần 100 điểm tích lũy tiến giai đến tầng 2.”

Lâm Phàm suy nghĩ cẩn thận một chút, rồi như ngộ ra vấn đề, “Ngao Cốt Luyện Thể Quyết” được coi là công pháp thăng cấp tu vi, chắc chắn là không thể dùng điểm tích lũy để thăng cấp được.

Nhưng cái “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” này lại là công pháp tấn công, dù nâng cấp bằng cách nào tu vi của bản thân cũng sẽ không tăng cao, nhưng thực lực sẽ mạnh hơn.

Nắm được bản chất rồi, hấn không do dự nữa, tiếp tục nâng cấp “Lang Nha Bổng mạnh mẽ”.

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy.”

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ (Tầng 2).”

“Đề gia tăng sức mạnh, cần 200 điểm tích lũy tiến giai đến tầng 3.”

Hấn cảm thấy hai cánh tay mình thay đổi rõ ràng, sức lực càng thêm khỏe, đồng thời vừa nắm lấy Lang Nha Bổng liền có cảm giác quen thuộc như đã tu luyện từ rất lâu.

Cùng lúc đó khí huyết trong cơ thể hấn sôi trào, cứ như đã được mài giũa rất lâu, tràn trề sức mạnh.

Thật vi diệu!

Xoẹt xoẹt!

Tiếng gió vang lên.

Lâm Phàm múa Lang Nha Bổng trong tay hết như đã dày công tôi luyện bao nhiêu năm rồi ấy.

- Ha ha, moẹ, cứ tưởng rằng bản tay vàng của mình chỉ có mỗi tác dụng rút thương chứ, hoá ra còn có công dụng khác. Xem ra mình vẫn còn phải khám phá nó nhiều hơn mới được.

Rất nhiều thứ ngoài sức tưởng tượng của hấn, e rằng còn có nhiều công dụng mà hấn không biết đang chờ đợi hấn ở phía sau.

Đề nâng cấp cái này tuy không tốn điểm tích lũy lắm, nhưng kỳ thực cũng đã tiêu hao không ít. Giết được tên Tội Thủ tầng chín hấn mới kiếm được có 90 điểm tích lũy, vậy mà bây giờ đã mất 200 điểm tích lũy để nâng cấp, cái này cũng thật là đắt quá đi.

Nhưng so với rút thương thì còn hợp tình hợp lý chán.

Ngay sau đó hấn tiếp tục nâng cấp.

Tầng 3.

Tầng 4.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” xảy ra biến hoá.

Lang Nha Bổng mạnh mẽ (Tầng 4).

“Đề gia tăng sức mạnh, có thể nổ trong không khí, cần 800 điểm tích lũy tiến giai đến tầng 5.”

Mới tăng tới tầng 4 đã tiêu hao 710 điểm tích lũy.

Tuy có thể xem là không nhiều nhưng Lâm Phàm thấy e là càng về sau sẽ phải dùng càng nhiều điểm tích lũy, kinh khủng phết chứ méo đùa đâu.

Nhưng cho dù như vậy, hấn cảm thấy sức mạnh của mình so với trước kia dũng mãnh hơn rất nhiều.

Nổ trong không khí?

Đây là cái trò gì vậy?

Hấn không hề do dự, ngay lập tức thi triển hết chín chiêu của “Lang Nha Bổng mạnh mẽ”.

Lâm Phàm cảm thấy khí huyết toàn thân sôi lên sùng sục.

Hự!

Một kích nổ ra, hấn nhìn thấy rõ xung quanh thân Lang Nha Bổng có một loại sức mạnh bạo phát ra, tiếng nổ vang lên, bùn đất dưới chân bay tứ tung.

- Đuýt, mạnh gớm.

Lâm Phàm hai mắt sáng quắc, có cảm giác hưng phấn không nói nên lời.

Về tông môn, nhất định phải về tông môn một chuyến.

Trở nên dũng mãnh thế này mà không về thể hiện một phen thì thật có lỗi với bản thân.

Còn ý tưởng ngao du thiên hạ, tạm thời để sau tính, chúng ta cũng chưa vội lắm.

Lâm Phàm ngẫu nhiên bỏ đi, để lại sau lưng những cái hố sâu thẳm, nhìn mà sợ.

Tông môn!

Vừa về đến tông môn thì chạm mặt hai vị sư huynh.

- Âm sư huynh, Cao sư huynh hai người đi đâu vậy? - Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng trên vai, hớn hờ tiến lên chào hỏi.

Âm Tiểu Thiên đang trò chuyện gì đó với Cao Đại Tráng, nhìn thấy Lâm Phàm vô cùng sửng sốt:

- Lâm sư đệ, Lang Nha Bổng ở đâu ra vậy?

Lâm Phàm cười hề hề:

- Còn ở đâu ra nữa, thành quả tu luyện của sư đệ đó. Đệ mới ra ngoài làm xong nhiệm vụ, gặp được cái thằng Nhị đương gia gì đó của bọn đạo tặc dùng cây vũ khí này, thấy thích quá bèn thắng tay cướp về luôn.

Hai người lộ ra vẻ mặt thán phục:

- Sư đệ siêu thật.

Lâm Phàm đắc ý cười:

- Sư huynh, các huynh đang làm gì đấy?

- Cái tên Trương Long kia mời bọn ta cùng làm một nhiệm vụ. Ta và Đại Tráng đang suy xét có nên tham gia hay không. - Âm Tiểu Thiên cứ nhắc tới Trương Long kia là không vừa lòng lắm, nhưng cũng không phải kiểu ghét bỏ.

Hơn nữa lần này tổ đội hành sự, hẳn có chút xao động. Ít nhất tên Trương Long kia có thể coi là một người đáng tin cậy, cũng có thể bảo đảm an toàn.

Nếu là người xa lạ bọn họ sẽ cần suy nghĩ, không thể để trong lúc hành động bị bán đứng.

Chuyện đó rất thường xảy ra, gặp được bảo vật, tình huống đồng môn hạ độc thủ thường xuyên phát sinh.

Lâm Phàm vừa nghe liền lập tức vui vẻ:

- Sư huynh, hai người nhất định phải tham gia, đệ còn tham gia mà hai huynh không tham gia sao?

Cao Đại Tráng đứng bên cạnh vỗ đầu:

- Bọn ta cũng vì nghe nói Lâm sư đệ và Lã sư huynh đều tham gia rồi nên mới muốn tham gia. Âm sư huynh của đệ cũng đã đồng ý rồi, chỉ có hơi học hặc tí thôi.

Âm Tiểu Thiên liếc xéo Cao Đại Tráng:

- Đại Tráng, hơi bị nhiều chuyện rồi đấy. Từ sau có mặt ta thì đừng có mở mồm nữa, người chỉ cần tập trung đánh nhau là được.

- Được. - Cao Đại Tráng cười.

Lâm Phàm nhìn hai người cứ cảm giác gei gei thế íu nào, nên cũng không nán lại nữa:

- Hai vị sư huynh, đệ phải đi bàn giao nhiệm vụ rồi, chúng ta nói chuyện sau nhé.

Cáo biệt hai vị sư huynh xong, hắn đến thẳng nơi bàn giao để trả nhiệm vụ.

Tiền thưởng cũng không nhiều lắm, chỉ có một nghìn mà thôi, ngoài ra còn có một viên đan dược dạng tu luyện cấp trung phẩm Nhân Giai.

Có mỗi từng đó đối với Lâm Phàm thật chẳng bỏ bèn gì, còn chẳng nhiều bằng kiểm chác từ đồng thi thế. Được cái lần này thu hoạch cũng khá khá, chủ yếu là Lang Nha Bổng nhìn thích mắt đáo để.

Còn có một môn công pháp cũng không tồi, tạm thời có thể bổ sung khuyết điểm của bản thân về sự thiếu hụt thủ pháp công kích.

Đúng lúc Lâm Phàm chuẩn bị rời khỏi nơi bàn giao nhiệm vụ thì một nam tử bỗng xuất hiện ngay trước mặt:

- Xin chào huynh đệ, tại hạ là Liễu Phong.

Lâm Phàm quan sát người trước mắt, thoáng có chút nghi hoặc:

- Liễu sư huynh, huynh có chuyện gì sao?

Sư huynh kia thoạt nhìn sáng sủa gọn gàng, tuy mắt hơi nhỏ nhưng ánh mắt lão练.

Lâm Phàm cảm thấy, những kẻ giống vậy đều rất âm hiểm.

Liễu Phong cười nói:

- Vị sư đệ này, ta thấy Lang Nha Bồng này của đệ uy vũ bất phàm liền yêu thích hết sức, không biết là lấy được từ đâu.

Lâm Phàm nhất thời nở nụ cười:

- Liễu sư huynh, huynh thật có mắt nhìn. Lang Nha Bồng này thật ra không phải của đệ, có người tặng cho đệ thôi.

- Tặng ư? - Liễu Phong sùng sốt, có chút không dám tin, quan sát cẩn thận thì thấy đúng là Lang Nha Bồng mà hắn biết.

Lâm Phàm thấy đối phương không tin, quen mồm chém gió luôn:

- Có người tặng đệ thật mà. Người đó cũng kì quái, gặp được đệ bèn giống như là nhìn thấy gì đó, cứ quần lấy đệ, đòi tặng vũ khí của mình cho đệ bằng được. Huynh nói xem, đệ dễ mềm lòng, chịu không nổi người khác những nhẽo nài nỉ, cuối cùng đành phải đồng ý nhận lễ vật của hắn. Ày, sư huynh à, không nói thì thôi, chứ trên đời này lắm người tốt thật đấy.

- Sư huynh, thôi không nói nữa, đệ phải về rồi, gặp lại sau.

Liễu Phong đứng ở đó, nhìn bóng Lâm Phàm xa dần, chau mày, cảm thấy phần nộ khó có thể nói nên lời. Hắn cảm giác mình như bị coi thành con khi mà đùa giỡn.

Đồng thời trong lòng hắn chùng xuống, đành nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Xuất phát làm nhiệm vụ

Nhóm dịch: Ân Môn

Trong phòng,

Lâm Phàm đặt Lang Nha Bồng sang một bên, bắt đầu tiến hành tu luyện.

Nhìn đan dược trước mắt, hắn không hứng thú lắm. Nhưng dù nói thế nào thì cũng có thể dùng để tu luyện, hắn bèn bỏ hết vào miệng, bắt đầu chuyển hoá dược lực.

Những đan dược này đều là đan dược cấp Nhân Giai, chẳng có viên nào cấp Huyền Giai trở lên cả, điều này hơi đáng tiếc.

Nhưng hắn biết, đan dược cấp Huyền Giai trở lên e là rất đắt.

Một viên Kim Cang Đan đan dược tu luyện cấp Hạ phẩm Nhân Giai đã mất hơn ba nghìn, càng khỏi phải nói đến Huyền Giai.

Lúc lâu sau, hắn mở mắt ra, điểm khổ tu đã tăng lên, dù không nhiều nhưng cũng đột phá cự ly, vẫn còn thiếu chút đỉnh nữa.

Bấy giờ, Lâm Phàm bắt đầu suy nghĩ đến một chuyện, đó là với số điểm tích lũy hiện giờ rốt cục có nên rút thưởng không? Hay là đi nâng cấp “Lang Nha Bồng mạnh mẽ” đã.

Suy đi tính lại, hắn cảm thấy trước hết vẫn nên nâng cấp “Lang Nha Bồng mạnh mẽ”.

Cái trò rút thưởng quần què kia thật chẳng có gì để nói, toàn dựa vào may rủi cả. Hơn nữa gần đây tay hần hơi đen, nếu như để lãng phí hết vào trò này thì đúng là chẳng còn chỗ mà khóc.

- Tăng lên tầng 5. – Hần lẩm nhẩm.

“Tiêu hao 800 điểm tích lũy.”

Tăng lên tầng 6.

Tiêu hao 1000 điểm tích lũy.

Tăng lên tầng 7.

Tiêu hao 1400.

“Lang Nha Bồng mạnh mẽ” (Tầng 7).

“Đề gia tăng sức mạnh, có thể nổ trong không khí, thêm hiệu quả cấp tốc, cần 1800 điểm tích lũy tiến giai đến tầng 8.”

Lâm Phàm chỉ cảm thấy sức mạnh của bản thân được gia tăng một cách khủng khiếp, so với lúc trước ít nhất đã tăng gấp đôi, mà cảm giác không chế đối với Lang Nha Bồng càng thêm mạnh mẽ.

- Ghê gớm thật, hơn nữa còn tiện lợi. Nếu như có điểm tích lũy vô hạn để tăng công pháp đến tầng cao nhất, e rằng chỉ cần dựa vào thực lực Tội Thể tầng bảy cũng có thể đánh bại Tội Thể tầng chín.

Đây là cảm giác hiện tại của hần, giờ có đối đầu với Địa Cương cảnh hần cũng muốn liều ăn nhiều luôn.

Chả biết có phải là mình ảo tưởng sức mạnh quá không, hay là có loại thực lực này thật.

Hần không khỏi có chút kích động, thật muốn thử đi liều với Tội Thể tầng chín một phen.

Cái thằng Lý Hùng Hạc đấy chắc cũng mới chỉ tu luyện “Lang Nha Bồng mạnh mẽ” đến khoảng tầng 3, 4 thôi nhè.

Bởi vì hần mới tăng lên đến tầng 7 đã có cảm giác sức mạnh của mình đã tăng vọt đến mức khó tin. Nếu như Lý Hùng Hạc kia cũng tăng lên đến tầng 7, tuy chưa chắc đã tăng ghê gớm như mình nhưng tuyệt đối không thể coi thường.

Đến giờ, vẫn còn dư 640 điểm tích lũy.

Giữ lại cũng lãng phí, chi bằng rút thưởng.

Lâm Phàm có chút cố chấp khác thường đối với việc rút thưởng, hần không tin vận may của mình tệ thế, làm gì mà đen hoài đen mãi được.

- Tới luôn, rút thưởng hai lần cấp Bạch Ngân, freestyle đi.

Hần lẩm nhẩm cầu nguyện trong lòng, tuy không áp ụ quá nhiều hi vọng, nhưng dù nói thế nào, kết quả cũng phải khiến người ta vui một chút.

Tiêu hao 600 điểm tích lũy.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Đuýt!

Hần thở dài, cảm thấy bó tay chấm com, đeo gì xui như chó. Lần thứ nhất đã tay trắng, lần thứ hai còn hi vọng cái rắm.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút trúng đan dược tu luyện cấp Trung phẩm Huyền Giai, Thanh Nguyên đan.”

- Vẫn còn may, vẫn còn may. - Lâm Phàm vui như mở cờ trong bụng, quả nhiên khá lắm, không làm người ta thất vọng. 600 điểm tích lũy đổi lấy một viên đan dược Trung phẩm Huyền Giai, đúng là lời to.

Hần nuốt luôn vào miệng, tiến hành tu luyện.

Điểm khổ tu được farm lên như gió.

Cứ theo đà này, dựa vào bản tay may mắn của bản thân, muốn trở thành cường giả ắt cũng chẳng tốn quá nhiều thời gian.

Đương nhiên, điểm tích lũy cũng rất quan trọng, xem ra phải cố gắng kiếm chác thêm mới được.

Luyện hoá xong đan dược, hần ngồi xếp bằng tu luyện “Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết”.

Nhưng tốc độ tăng điểm khổ tu này không đủ để khiến hắn hài lòng.

Mỗi lần tăng có 2 điểm, mắt mặt không cơ chứ.

Không được, phải sáng tạo công pháp tiếp.

Lấy cuốn vở nhỏ ghi chép lộ trình tu luyện ra, hắn chuẩn bị thử lại lần nữa, ít nhất cũng phải nâng cao được nền tảng.

Qua một đêm.

Lâm Phàm cũng không biết đã tự sát bao nhiêu lần, điểm khổ tu cũng cộp nhặt được không ít, nhưng mãi vẫn chưa tạo ra được công pháp.

Ai dà, đầu óc thông minh lanh lợi như mệnh còn mãi chưa sáng tạo ra công pháp, có thể thấy con đường này có bao nhiêu khó khăn vất vả.

Chuyện này mà để người khác biết, e là một đao cho hắn lên Tây thiên từ lâu.

Người ta tu luyện hai ba năm, có lẽ mới có thể đến Tội Thế tầng 6 tầng 7. Hắn thì giỏi rồi, mới vài ngày đã đạt được cảnh giới tầng 7.

Hơn nữa “Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết” này chỉ là công pháp Trung phẩm Nhân Giai mà đã mang theo hiệu quả tăng mạnh. Nếu như để người khác biết, e là sẽ kinh sợ đến trợn mắt há mồm.

Bởi vì cái này không hề hợp lý, vốn dĩ chỉ có công pháp cấp Huyền Giai mới có thể có được hiệu quả ấy.

Hôm sau!

Lâm Phàm đang tu luyện thì tình người, hắn cảm giác có người đến.

- Lâm sư đệ, đệ tỉnh chưa? - Bên ngoài truyền đến giọng nói của Lã Khải Minh.

- Tỉnh rồi, tỉnh rồi.- Một đêm thực nghiệm sáng tạo công pháp, chẳng thu được cái rắm gì. Được cái điểm khổ tu tăng lên cũng kha khá, coi như có chút an ủi bản thân.

Đẩy cửa ra.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc:

- Í, các vị sư huynh, sao lại đến cả thế này? Có phải hôm nay xảy ra chuyện gì rồi không?

Lã Khải Minh, Âm Tiểu Thiên, Cao Đại Tráng, Trương Long đều đến cả. Hơn nữa nhìn bộ dạng họ có vẻ đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, đây là cái kiểu sắp đi xa.

Trương Long sừng sốt, đánh mắt nhìn Lã Khải Minh:

- Ngươi chưa nói cho Lâm sư đệ là hôm nay chúng ta sẽ xuất phát sao?

Lã Khải Minh có chút xấu hổ:

- Cái này, là ta sai sót, ta quên mất không nhắc.

Lâm Phàm nhìn mọi người:

- Làm sao vậy? Có phải là sắp ra ngoài làm nhiệm vụ?

- Lâm sư đệ, xin lỗi, sư huynh quên không nói với đệ thời gian xuất phát rồi.- Lã Khải Minh lúng túng nói, hắn quên nói với Lâm sư đệ là hôm nay. Giờ thì chẳng còn chút thời gian nào để chuẩn bị nữa.

- Không sao, đệ đã chuẩn bị xong từ lâu rồi. - Lâm Phàm sao lại không nhìn ra được tình hình này. Hắn thì phải chuẩn bị cái gì, cứ thế vác theo Lang Nha Bông lên đường là được rồi.

Lã Khải Minh cảm kích nhìn thoáng Lâm Phàm, vẫn là sư đệ tốt với mình.

Trương Long:

- Lâm sư đệ, nếu đệ cần chuẩn bị, bọn ta có thể đợi một chút.

Lâm Phàm phẩy tay cái reo:

- Không cần chuẩn bị gì nữa, bây giờ chúng ta xuất phát đi.
- Chờ một chút, Hoàng sư đệ vẫn chưa tới. - Trương Long nói.

Không lâu sau.

Một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

- Trương sư huynh, đệ tới rồi.- Hoàng Phú Quý vội vã chạy tới, trên mặt lại nở nụ cười.

Quan hệ giữa hắn và Trương Long khá tốt. Mà lần làm việc này hắn vô cùng coi trọng, bởi vì phần thưởng nhiều, gần đây hắn lại sống hơi khó khăn. Khó lắm mới tiết kiệm được một khoản thì bị đồng sắt vụn làm cho tan hoang hết.

Muốn xử lý, nhưng tạm thời không tìm ra cách nào.

Những đệ tử của Luyện Khí đường đã chịu vụ sắt vụn đang free bỗng biến thành mất tiền mua. Nhưng hàng tồn của hắn khá nhiều, bán đi được một ít cũng chẳng đáng là bao.

Đã thế còn lỗ vốn.

Lâm Phàm nghe thấy tiếng nói liền có biểu cảm khá quái dị, đến khi gặp được người tới thì không nhịn được cười:

- Xin chào Hoàng sư huynh.

Hoàng Phú Quý trông thấy đối phương lập tức kinh ngạc:

- Sao lại là mi, mi sao có thể...

Đám Trương Long nhìn Lâm Phàm và Hoàng Phú Quý, không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

- Lâm sư đệ, giữa đệ và Hoàng sư đệ có mâu thuẫn sao?- Trương Long nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm cười, tiến đến ôm vai Hoàng Phú Quý:

- Không mâu thuẫn, chỉ là một chút hiểu lầm. Nhưng Hoàng sư huynh chắc chắn sẽ không để bụng đâu, có đúng không.

Hoàng Phú Quý gạt phát tay Lâm Phàm ra, rõ ràng là không muốn ở chung với Lâm Phàm.

- Trương sư huynh, đệ và hắn có chút mâu thuẫn. Nhưng huynh yên tâm, đệ sẽ không mang cảm xúc riêng tư vào nhiệm vụ này đâu.- Hoàng Phú Quý nói.

Lâm Phàm vai run run, liếc Hoàng Phú Quý:

- Con người huynh sao lại nhỏ nhen vậy chứ, chả khoan dung tẹo nào.

Hoàng Phú Quý vừa nghe vậy, suýt chút bùng nổ tại chỗ.

Nhỏ nhen?

Khoan dung?

Đã bị người hại đến phá sản, còn con mẹ nó bảo ta nhỏ nhen.

Chưa đánh người tại chỗ là may lắm rồi.

Tuy nhiên nếu để Lâm Phàm mà biết nhất định sẽ gây đánh đập lên: Ai bảo người lừa lăm với ta trước, cho chết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Xem ra ta phải giả chết mới được

Nhóm dịch: Ân Môn

Chuẩn bị sẵn sàng, xuất phát

Trong lúc đám Lâm Phàm đang rời khỏi tông môn, thì xuất hiện một người đàn ông nhìn theo hướng bọn họ khuất dần, biểu cảm hằm hè dữ tợn.

Dọc đường đi.

Lâm Phàm vác theo Lang Nha Bồng, nhìn trước nhìn sau chỉ thấy cây cối um tùm, chim muông ríu rít nhưng tuyệt nhiên không có lấy một bóng người. Sau đó hắn nhàm chán, nở nụ cười giảo hoạt chạy lại bên cạnh Hoàng Phú Quý:

- Hoàng sư huynh, đệ hỏi huynh một chuyện.

Hoàng Phú Quý liếc nhìn Lâm Phàm, hừ một cái rồi ngoảnh mặt quay đi không thèm bắt chuyện.

- Đừng bỡn đệ thế chứ, dù gì chúng ta cũng là đồng môn, giờ lại còn là đồng đội. Đệ có chuyện muốn thương lượng với huynh, huynh đưa cái đồng sắt vụn của huynh cho đệ đi. -

Bây giờ trên người hắn chỉ còn có năm quả lựu đạn, ra ngoài chảnh chó cũng chẳng có cảm giác yên tâm.

Nếu giờ có mấy trăm nghìn quả, có khi hắn cho nổ thùng trời luôn ý chứ.

- Hơ hơ. - Hoàng Phú Quý cười nhạo giễu cợt, thật không ngờ thằng oắt này câu đấy cũng nói ra được.

Bị thằng quỷ này hại đến đéo còn gì để nói, thế mà hắn còn vác mặt mũi đến đòi. Nếu như đưa cho hắn thật thì mình éo làm con mẹ nó người nữa.

- Ai ya, Hoàng sư huynh thật lạnh lùng nha, rất đáng danh nam thần. - Lâm Phàm tiếc rẻ nói, ghét ghê! Sau đó hắn quay sang phía Trương Long: - Trương sư huynh, nhiệm vụ lần này là gì vậy?

- À, ta sẽ nói qua nhiệm vụ lần này. Lần này chúng ta là đi đàm lầy Khô Linh ở phía Nam để tiêu diệt tà tu Thanh Manh. Ta đã điều tra rồi, tu vi của Thanh Manh hiện nay là Tội Thế tầng tám, nếu mấy người chúng ta cùng hợp sức, phối hợp hài hòa nhất định sẽ tiêu diệt được nó, hắn là không có vấn đề gì. - Trương Long nói.

- Tầng tám. - Lâm Phàm sững sốt - Trương sư huynh, việc này chắc không thành vấn đề, chúng ta mấy người cơ mà?

Hoàng Phú Quý đứng bên kia khinh bỉ lên tiếng:

- Đương nhiên là không vấn đề gì, hay là ngươi sợ rồi?

Lâm Phàm vừa nghe xong thì đột nhiên cười ha ha:

- Nói đùa thôi, tại sao đệ phải sợ nó chứ? Đợi lúc nữa gặp được thằng lồn kia, đệ sẽ cho huynh thấy thực lực của đệ.

Hoàng Phú Quý vẻ mặt đầy nghi ngờ, theo như hắn thấy, tên ba hoa này chỉ giỏi làm vương chân người khác.

Nhóm người gấp rút lên đường, mặt trời từ từ ngả về tây.

Bây giờ trước mắt nhóm người Lâm Phàm là cánh rừng rậm rạp, tuy chỉ đứng ngoài thôi đã nghe thấy âm thanh rợn người của dã thú bên trong.

Lã Khải Minh lên tiếng cảnh báo:

- Chúng ta phải hết sức cẩn thận, yêu thú bên trong rất nhiều. Trời cũng đã tối rồi, chúng ta chỉ có thể chờ đến sáng mai băng qua khu rừng này, buổi tối hành động sẽ vô cùng nguy hiểm.

Lâm Phàm thì lại thấy nơi này thì nguy hiểm cái rắm gì. Nếu có phải nằm chết thì ông mày cũng nằm được đến cùng luôn. Có điều mấy vị sư huynh kia thì không thể, nếu đầu lia khỏi cổ rồi thì chắc chắn sống không nổi rồi.

Nếu chỉ có một mình hắn đã khiêng Lang Nha Bồng xông vào từ lâu rồi, cho dù bên trong có như thế nào cũng coi trời bằng vung, gặp sóng chắn sóng, gặp gió chắn gió.

Dừng xong mấy cái lều trại đơn giản bình thường, Lâm Phàm thấy chỉ sợ sáng mai tỉnh dậy cơ thể mất đi vài bộ phận không chừng.

Được cái nhìn các sư huynh có vẻ rất tự tin, phải chăng đã tìm ra cách giải quyết gì rồi. Thôi bỏ đi, nghĩ nhiều làm gì, lần này đi thực hiện nhiệm vụ nhất định phải biểu hiện cho ra trò mới được.

Về phần tà tu Tội Thế tầng tám quần què gì đấy, ăn một chùy của ông mày là đảm bảo tử ọ.

Trong lúc nhóm người Lã Khải Minh nhóm lửa, Lâm Phàm lại đang đắm chiều suy nghĩ một vấn đề vô cùng quan trọng. Đó chính là trong rừng rậm kia có vô vàn yêu thú, nếu chém chết cái đám yêu thú đấy thì có được điểm tích lũy hay không?

Vấn đề này phải đi thực hiện mới có thể xác nhận chính xác được, nếu không hấn cứ bứt rứt không yên.

- Thôi, mọi người cứ ở đây xử lý, ta ra chỗ bìa rừng bắt vài con thú về làm thức ăn tối nay. - Lã Khải Minh lên tiếng.

Lâm Phàm nghe được câu này như mở cờ trong bụng, không chần chừ vội vàng lên tiếng:

- Lã sư huynh, việc nhỏ này cứ giao cho đệ.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, để ta đi cùng đệ đi?

Lâm Phàm vội vàng phát tay, nếu có người đi cùng thì làm sao hấn có thể thực hiện được kế hoạch cơ chứ:

- Lã huynh không cần đâu, một mình đệ đi là được rồi. Huynh yên tâm, để đảm bảo đệ sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

- Thôi được, vậy Lâm sư đệ phải chú ý cẩn thận. - Lã Khải Minh biết thực lực của Lâm Phàm cũng không kém cỏi, nếu chỉ ở bên ngoài bìa rừng chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

- Tuân lệnh sư huynh. - Lâm Phàm vẫy tay, hung dũng vác theo Lang Nha Bổng trên vai tiến vào trong. Bóng huynh đệ vừa khuất, hấn liền cười ầm lên sung sướng.

- Ta tới rồi nè... - Hấn không chút do dự hùng dũng xông thẳng vào, trên đường đi không ngừng quan sát tình hình. Cây cối dày đặc hết vòng ngoài lại đến vòng trong, rậm rạp um tùm, ngẩng đầu lên không thấy mây trời. Sắc trời ngày một tối dần, tầm mắt cũng dần trở nên mờ hồ mờ ảo.

Nơi này không biết đã có từ đời nào, cây cối khổng lồ phát khiếp, có khi chúng đến mấy trăm năm tuổi cũng nên.

- Yêu thú, chúng mày ở đâu. - Lâm Phàm vác cây chùy, nhìn trước ngó sau nhưng lại chẳng thấy một bóng yêu thú nào xuất hiện. Điều này làm hấn có chút nản chí, chả lẽ trời đã tối, bọn chúng đi ngủ mẹ nó hết rồi?

Đột nhiên...

Có sát khí!

Lâm Phàm dừng bước, cảm giác xung quanh có động tĩnh. Hấn tỉ mỉ lắng nghe, nhận ra âm thanh từ phía sau lưng vọng lại. Có điều đối phương dường như chưa muốn hành động, có vẻ nó cũng đang chờ đợi giống mình.

- Ta nhìn thấy mi rồi, mau ra đây. - Trong chớp mắt, Lâm Phàm quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy rào rào vài tiếng, hình như nó chạy mất tiêu rồi.

- Con mẹ nó chứ. - Lâm Phàm trợn mắt há mồm, con quỷ này cần con mẹ nó thận trọng.

Theo lẽ thường, ông đã giao cả tấm lưng cho mày, mày phải hung dữ lao vào cắn ông mày một miếng chứ, thế bây giờ là thế nào đây?

Hầy.

Xem ra còn hơi bị thẹn thùng xấu hổ.

Lâm Phàm xoay người lại, nếu mày đã xấu hổ vậy thì coi như ông chưa nhìn thấy mày.

Quả nhiên Lâm Phàm vừa quay về phía trước, sau lưng đã có âm thanh xào xạc vang lên.

Có đôi mắt xanh lè sáng quắc xuyên thấu từng cành cây bụi cỏ đang nhìn chằm chằm về phía Lâm Phàm.

Tỉ tách!

Đó là một yêu thú đầu sói dài rớt rờn rờn, nó đã để ý con mồi này rất lâu rồi, từ lúc hấn tiến vào nó đã đánh hơi được thấy.

Tuy nhiên nó phát hiện tính cảnh giác của con mồi vẫn còn rất cao, nếu đã vậy thì nó cứ tạm thời trốn ở phía sau.

Thân là một yêu thú, nó sẽ không bao giờ trực diện đối đầu với kẻ địch, phải rình rập thời cơ, chớp cơ hội đánh lên mới chiếm được thế thượng phong.

Trong giờ khắc này nó cảm nhận được có vẻ con người này đã không còn chú ý đến nó. Tuy nhiên nó vẫn muốn chờ đợi thêm, xem con người này có thật sự là không còn chú ý đến nó nữa không.

Lâm Phàm đứng đó, có chút mất kiên nhẫn. Đờ mờ con yêu thú này hèn hạ quá thể, chả nhẽ phải đợi ông mày nằm chết luôn mới chịu đi ra?

Được rồi, được rồi, đã thế thành toàn cho mi.

Ngay sau đó, Lâm Phàm nằm dài xuống đất, thở dài một hơi:

- Ấy da, mệt quá đi, phải ngủ một giấc mới được.

Hắn cũng không thèm quan tâm con yêu thú kia có nghe hiểu hay không, dù sao cũng không thể thiếu được khúc nhạc dạo.

Con yêu thú đang rình núp xa xa đột nhiên thấy con mồi trước mắt nằm xuống liền không khỏi ngây ngẩn, không hiểu con người kia tự nhiên đo đất làm gì. Rồi nó ngẩng đầu lên trời, trời đã tối thui, nó chợt hiểu ra một điều, nhất định là trời tối rồi và con người kia muốn đi ngủ.

Có điều dám ngang nhiên đến địa bàn của yêu thú chúng nó ngủ ngon lành, thật không coi ai ra gì.

Phải nuốt hẳn vào trong bụng mới được.

Ào ào!

Yêu thú không hề do dự, ầm ầm như vũ bão lao tới, cái miệng khổng lồ ban ra, nhắm chuẩn đầu thẳng nhóc kia lao vào.

Lâm Phàm nằm dài trên mặt đất, cười hơ hơ trong bụng, thật con mẹ nó ngu xuẩn. Được cái ngu xuẩn cũng hay, không lãng phí nhiều thời gian của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bội thu

Nhóm dịch: Ân Môn

Vào khoảnh khắc yêu thú chuẩn bị nhào lên người mình, Lâm Phàm tỉnh táo lại, dùng mãnh bật dậy, ôm chặt chân con yêu thú.

- Ha ha, cuối cùng cũng bắt được người rồi.

Con yêu thú kia vốn tưởng con người này không còn động đậy nữa, chuẩn bị lao vào với tốc độ nhanh nhất để giết chết hẳn. Nào ngờ con người kia đột nhiên bật dậy, túm chặt lấy chân của nó, làm nó trợn tròn hai mắt, lông tơ dựng ngược, nội tâm kinh hãi.

Phù phù. . .

Yêu thú nằm thẳng cẳng trên đất, không động đậy chút nào.

Lâm Phàm chứng kiến tất cả, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tình hình này là thế nào, ta còn chưa ra tay, sao mà nó đã ngất đi rồi.

Lúc này, nhìn con yêu thú Thương Lang không chút động đậy, Lâm Phàm không khỏi hơi nảy sinh nghi ngờ, người có thể hù chết người, vậy người dọa yêu thú cũng có thể hù chết nó sao?

Thật là khiến người ta có chút xấu hổ mà.

- Đây, tỉnh lại đi. - Lâm Phàm vỗ vỗ vào mặt Thương Lang, muốn làm cho nó tỉnh lại, nếu không thì làm sao hắn có thể giết chết con yêu thú này.

Nó vẫn nằm im không nhúc nhích, có lẽ vẫn đang hôn mê chưa tỉnh.

Trải qua một loạt những hành động dày vò tra tấn của Lâm Phàm cuối cùng Thương Lang cũng tỉnh lại, chớp mũi đánh hơi thấy mùi của con người, nó không hiểu chuyện gì đã xảy ra, tại sao nó lại ngất xỉu như vậy, à đúng rồi, là mình bị con người kia dọa cho ngất.

Nghĩ đến bị một con người nhỏ bé dọa cho đến ngất nó cảm thấy nhục nhã hết sức, tiếng gầm gừ vang lên.

Thương Lang tức giận bùng bùng, mồm miệng mở rộng hết cỡ, nó muốn ngấu nghiến cắn nuốt Lâm Phàm ngay lập tức.

Một con Thương Lang thôi thể tăng ba, nếu như nó dốc toàn lực cắn, sức mạnh cũng sẽ rất ghê gớm. Tuy nhiên, trong mắt Lâm Phàm nó cũng chỉ là con vật nhỏ bé yếu đuối mà thôi.

Lâm Phàm vui sướng tột độ, cuối cùng nó cũng đã tỉnh lại, ngay sau đó hắn cầm lang nha bổng trên tay, nện về phía Thương Lang.

Chỉ liếc thấy có thứ gì đó đang dần dần biến lớn đến trước mắt, Thương Lang lại sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Bùm---

Lang nha bông vung lên, nhằm về phía hướng mục tiêu.

Lâm Phàm hơi chờ mong.

“Điểm tích lũy +30”

Nghe được tiếng thông báo, hân hưng phấn tột độ.

Woa, thật sự có điểm tích lũy.

Vốn đang đau đầu chuyện tăng điểm tích lũy, vì điểm tích lũy đâu dễ kiếm, lấy đâu ra nhiều điểm tích lũy cho hân lấy như vậy, nhưng bây giờ thì khác rồi, hân đã tìm được cách kiếm điểm rồi, vậy sau này không phải lo lắng tìm điểm tích lũy nữa rồi.

Tuy nhiên nhìn lại bộ dáng vô cùng thê thảm, máu thịt nhor nhóp tanh hôi của con Thương Lang, Lâm Phàm lại có chút động lòng thương hại, haiz thôi bỏ đi, số phận đã định, nếu thân đã làm yêu thú thì phải chuẩn bị trước tư tưởng sẽ có ngày hôm nay.

Giây phút này Lâm Phàm đang hùng hực ý chí chiến đấu, không một ai có thể ngăn cản hân trên con đường thu thập điểm tích lũy.

Bây giờ hân vẫn còn rất đam mê với cái trò rút thưởng, hơn nữa “Bạo lực lang nha bông” của hân cũng phải cần một lượng điểm tích lũy rất lớn mới có thể đạt được tầng chín.

- Grào!

Đúng lúc này, Lâm Phàm nghe thấy một đạo âm thanh vô cùng bá đạo vọng lại từ xa.

- Địch, xem ra hiện tại tạm thời ta vẫn chưa đi được rồi. - Lâm Phàm trực tiếp đem con Thương Lang mặt mũi biến dạng ném vào trong nhẫn trữ vật, rồi chạy như bay đến thẳng chỗ âm thanh vừa vọng lại.

Bên ngoài

Nhóm người Lã Khải Minh đợi bên ngoài có chút sốt ruột lo lắng.

- Lâm sư đệ chắc không có việc gì đi.

Âm Tiểu Thiên cũng bồn chồn lo lắng:

- Nếu Lâm sư đệ không đi sâu vào lãnh địa bọn chúng thì chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Lúc này, cảnh tượng trước mắt khiến ánh mắt Lâm Phàm sáng ngời lên.

Một đám Thương Lang đang tụ tập ở một chỗ, một con Thương Lang đầu đàn to lớn đang đưa hai móng vuốt di chuyển trên thân một con Thương Lang cái, cái móng không ngừng động đập rung lắc, hình như bọn chúng đang thực hiện nghi lễ nào đó.

Những con Thương Lang xung quanh vây thành một vòng tròn, có con thì không ngừng quay đầu lại nhìn, trong con mắt lộ ra sự ngưỡng mộ, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo bọn chúng không là Lang Vương.

Bọn chúng chỉ còn biết tro mắt nhìn những con lang cái khả ái đáng yêu trở thành tình nhân của lão đại.

- Địch, nơi này ít nhất cũng phải có đến mấy chục con Thương Lang, nếu đem tiêu diệt hết bọn chúng há chẳng phải mình phát tài rồi sao. - Lâm Phàm thì thầm vui sướng trong lòng, nếu so sánh với con người, thì số lượng yêu thú còn khổng lồ hơn mấy lần, hơn nữa tiêu diệt bọn chúng chẳng phải lo lắng phụ trách bất cứ gánh nặng nào.

Bởi vì quá sung sướng kích động, chân chẳng may dẫm phải cành cây khô, âm thanh vỡ vụn vang lên, thu hút toàn bộ ánh nhìn của bọn Thương Lang, bọn chúng kích động, đôi mắt xanh lè găm gù, hung dữ nhìn chăm chăm vào nơi phát ra tiếng động.

- Hey... Không ngờ mình lại bị phát hiện. - Lâm Phàm vác theo lang nha bông hiên ngang đi ra, nhìn lũ Thương Lang trước mắt, khuôn mặt bọn chúng dữ tợn, điên cuồng, tuy vậy trong mắt hân, tất cả thứ này chẳng qua chỉ là điểm tích lũy mà thôi.

Lang vương nhìn về phía con người vừa quấy rầy gây phút vui vẻ của nó, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, bọn Thương Lang vây quanh cũng rú lên gầm theo, tất cả đều găm gù xung quanh Lâm Phàm.

- Đến cả đây đi. - Lâm Phàm cười lớn một tiếng, mãnh mẽ vung lên lang nha bông trong tay, huyết quản sôi trào, “Lang Nha Bông mạnh mẽ” đã tu luyện đến tầng thứ bảy, mỗi kích tung ra đều ẩn chứa sức mạnh khổng lồ.

Phanh!

Bọn Thương Lang từng con từng con bị đánh gục, máu me chảy lan tràn mặt đất, trong không khí nồng nặc sát khí. Muốn giữ thì thể toàn thầy cũng coi như nằm mơ giữa ban ngày đi.

Điểm tích lũy không ngừng tăng lên, có điều thực lực của bọn Thương Lang này vẫn chưa đủ mạnh, mỗi lần giết một con chỉ đạt được có hai mươi, ba mươi điểm mà thôi.

Mùi máu tanh tươi tràn ngập tứ phía, bản chất hung ác của đàn Thương Lang đã bị khơi dậy, nếu thêm một đội Thương Lang nữa công kích, e rằng trên người Lâm Phàm cũng sẽ có vô số vết thương, tuy nhiên đối với Lâm Phàm, hấn lại không bị ảnh hưởng chút nào, không đau không ngứa, không có cảm giác gì cả.

Thương Lang ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, nó thật không ngờ con người kia lại lợi hại đến vậy, hấn sắp đem toàn bộ thủ hạ của nó tiêu diệt sạch sẽ rồi.

Có điều nó cảm nhận được khí tức của con người kia đang suy nhược dần rồi, rồi xem ngươi cuối cùng cũng sẽ phải chết trong tay ta mà thôi.

Khi giải quyết con Thương Lang cuối cùng, hiện trường lúc này chỉ còn lại Lang vương và một con lang cái duy nhất.

Lâm Phàm hít thở phì phò, vết thương trên người dày đặc, máu chảy không ngừng, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hấn vẫn chống chọi ngang ngạnh như vậy thật không phải là đơn giản, nếu không cũng không thể hạ gục bầy Thương Lang nhanh như vậy.

- Tốt rồi, bây giờ chỉ còn sót lại hai chúng bay thôi. - Lâm Phàm đứng rất gần Lang vương, tuy nhiên lại có cảm giác hành động không được linh hoạt cho lắm, xem ra thương thể cũng không nhẹ.

Hai con người Lang vương đồ ửng như máu, con người kia đã giết tất tần tật thủ hạ của nó làm nó vô cùng phẫn nộ tức giận, nhưng đúng lúc nó chuẩn bị giải quyết con người đứng trước mắt này...

Chợt xảy ra một việc ngoài dự đoán.

Lâm Phàm cảm lấy lang nha bổng, hơi xoay người, rồi đập mạnh lên đầu mình.

Phanh!

Trong nháy mắt, Lang Vương cùng con lang cái kia trợn mắt há mồm, không hiểu tình huống gì đang diễn ra trước mắt, chúng không thể hiểu được, con người kia rốt cuộc là muốn làm gì.

Tuy nhiên sau đó, Lang vương lại hướng sang phía lang cái ra oai.

- Nàng thấy không, khí thế của bản vương đã bức bách con người kia hổ thẹn mà tự sát.

Nó hiện tại vô cùng đắc ý, theo nó, con người kia nhất định là không thể chịu đựng được khí thế bá đạo bức người của nó nên mới tự tử.

Mười giây sau

Lâm Phàm mở trừng trừng hai mắt, tinh thần sáng khoái cực điểm, toàn thân vô cùng thoải mái, không có một chút vấn đề gì.

Quả nhiên, bất tử thật là tốt quá đi, thời điểm một môi chỉ cần quyết đoán tự sát, mười giây sau lại quay về làm một hảo hán.

Mà lúc này hấn phát hiện con Lang vương trước mặt vẫn còn khoa trương phết lác, ngay lúc đó, không chần chừ do dự, nhảy bật dậy, tư thế lôi đình, nhấc lên lang nha bổng đứng mãnh lao về phía Lang vương.

Con Lang vương đang trong con khoái lạc, đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu có một cổ cực đại sắp ập đến, trong lúc định phản ứng lại thì bốp một kích vào đầu.

Phanh

“Điểm tích lũy +30”

“Điểm tích lũy +30”

Lâm Phàm sáng khoái thở phào một hơi, thật là sáng khoái sung sướng quá đi, lần này điểm tích lũy lại ổn định rồi.

Xem xét một chút.

Điểm tích lũy đã được 3850 điểm.

Thử hỏi trên đời này, còn có ai có thể trở thành đối thủ của ta.

Nếu tiếp tục có điểm tích lũy như thế này thì ông đây sẽ là vô địch thiên hạ.

Có điều tình hình lúc này có gì đó không thích hợp cho lắm, chắc do máu me dính nhem nhép trên người, cũng may lần này đi làm nhiệm vụ mang theo không ít quần áo để mỗi lần chém giết xong còn có quần áo sạch sẽ để thay.

Lâm Phàm thay một bộ quần áo khác, sau đó nhìn những thi thể chồng chất trên mặt đất, trực tiếp chọn mấy con thú mang về, vậy là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nếu còn không về, e rằng các vị sư huynh sẽ nóng lòng chờ đợi.

Doanh địa.

Khi Lâm Phàm mang theo Thương Lang không còn nhận ra hình hài mặt mũi trở về, tất cả mọi người có mặt đều há hốc mồm kinh ngạc.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, ruột cục đã xảy ra chuyện gì, tại sao bọn Thương Lang lại biến thành như thế này?

Lâm Phàm bắt đầu dĩ thờ dài một hơi:

- Không còn cách nào khác, đệ vừa gõ một chùy xuống thì bọn nó đã biến thành như này đây.

Mọi người không lời nào để nói, bây giờ đã như vậy rồi, bọn họ còn biết nói gì nữa. Có còn hơn không.

Sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, Lâm Phàm quay trở lại lều trại, bắt đầu tu luyện.

Bây giờ có điểm tích lũy rồi, ta phải vận dụng triệt để mới được, cái gì mà tà tu Thanh Manh, ở đây chờ ông đây một bữa đập chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lầy lội theo ta nào

Nhóm dịch: Ân Môn

- Định mệnh nó, thật là may mắn, về sau chỉ cần dựa vào yêu thú đã có thể phát tài rồi. - Một mình ngồi trong lều, nụ cười trên mặt Lâm Phàm mở rộng tới tận mang tai, rực rỡ lấp lánh như hoa cúc nở rộ, chỉ nghĩ đến việc dựa vào yêu thú mà có thể đứng trên đỉnh cao thiên hạ, thật là sung con mẹ nó sướng.

Đối với yêu thú mà nói, cái ý tưởng biến thái này có thể sẽ gây ra thảm họa, tai ương ngập đầu với chúng.

Bây giờ hắn có hai việc để làm, một là rút thương, còn nếu không thì dùng điểm tích lũy tăng cấp "Lang Nha Bổng mạnh mẽ".

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói trò chơi rút thương này thật con mẹ nó hại thận, vận may của hắn như muốn kháng cự hắn, tránh như tránh tà, trừ khi ngay lần đầu tiên hắn rút được giải thưởng vĩnh hằng, nếu không với vận khí bậc này của hắn chắc sẽ sớm phá sản mà thôi.

- Tăng lên tầng tám - Hắn mặc niệm trong lòng.

“Tiêu hao 1800 điểm tích lũy.”

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ (tầng tám)”

Giới hạn sức mạnh tăng lên, nổ trong không khí, tăng tốc. Cần 2600 điểm tích lũy để tăng lên tầng chín.

Hắn cảm giác được sức mạnh của bản thân lần nữa tăng vọt, nhất là phương diện tăng cấp vừa này đã xuất hiện sự gia tăng của lực lượng cực hạn, xem ra sắp đạt được đến giới hạn cực điểm của môn công pháp này rồi.

Chỉ còn lại tầng cuối cùng, đến lúc đó, có lẽ nó sẽ trở thành thời khắc viên mãn nhất.

Còn dư 2050 điểm tích lũy, Lâm Phàm suy nghĩ một chút, cảm giác mình nên thử rút thương thêm lần nữa, mặc dù tay mình tương đối đen nhưng ai mà chẳng nằm mơ mình sẽ phát tài cơ chứ.

Xe đạp biến thành ô tô cũng chỉ là một ý tưởng mà thôi.

Tuy nhiên cũng không loại trừ khả năng xe đạp trở thành xe tang.

- Rút thưởng Bạch Ngân, sáu lần liên tiếp, bắt đầu.

- Con lạy Phật Tổ Như Lai, con lạy Ngọc Hoàng Thượng đế, con lạy Tam Thanh trên cao phù hộ cho con đánh cược lần này.

Tiêu hao 1800 điểm tích lũy.

Kéo rút thưởng Bạch Ngân ra: Xin chúc mừng bạn đã trúng một viên đan dược thăng cấp Tội Thể tăng tám không có đẳng cấp.

- Cái gì?

Lâm Phạm vội bật dậy, vẻ mặt hoàn toàn không dám tin, bà nội cha nó! Thật méo tin nổi.

Vận may đến rồi.

Giờ phút này, hân hưng phấn đến mức muốn nhảy cẫng lên luôn, thật không ngờ lần này tay của hắn lại may mắn đến thế, trông vậy mà vớ được bảo bối đan dược.

Nếu uống thứ này vào thì có thể nâng cấp từ Tội Thể tăng bảy lên Tội Thể tăng tám.

- Tam Thanh trên cao đa tạ các vị, đệ tử Lâm Phạm yêu các người muốn chết, đúng là cầu được ước thấy nha. - Lâm Phạm cũng vui sướng muốn khóc, hắn vốn nghĩ mình là một người có bản tay xui xẻo, đâu thể ngờ rằng hôm nay mình lại may mắn đến vậy, lần đầu rút đã được ngay bảo bối, thật cảm động muốn khóc rồi.

Tiếp tục rút thưởng.

Rút trúng rút thưởng Bạch Ngân: cảm ơn chiếu cố, chúc bạn may mắn lần sau.

Liên tiếp vài cái cũng đều là chúc bạn may mắn lần sau, nếu như không có viên đan dược tăng cấp kia thì chỉ sợ hắn đã sớm cảm Lang Nha Bồng nên bản thân mình một trận rồi.

Bây giờ hắn cũng đã hiểu, cái trò rút thưởng này cũng có tỉ lệ nhất định, ở một thời điểm nhất định sẽ rút được đồ tốt.

Coi như mấy lần sau đều trắng tay, hắn cũng không để tâm, ít nhất thì vẫn còn có lần rút đầu tiên không khiến cho hắn thất vọng.

Giờ còn có 250 điểm tích lũy, số điểm này làm cho hắn không vui vẻ tí nào, phải tiếp tục rút thôi, hôm nay tâm tình vui vẻ, hắn phải chơi đến cùng mới được.

Hai lần rút liên tiếp.

Tiêu hao 200 điểm tích lũy

Kéo ra rút thưởng Thanh Đồng: Chúc bạn may mắn lần sau.

Kéo ra rút thưởng Thanh Đồng: Xin chúc mừng bạn đã rút được Thần Đèn Aladdin loại ảo tưởng.

Đối với lần rút thưởng này hắn không ôm chút hy vọng nào, nhưng kết quả lại khiến hắn ngỡ ngàng.

Hoàn toàn không dám tin.

- Mẹ ơi, chẳng lẽ hôm nay mình đã cứu vớt cả thế giới sao...

Hắn thật không thể tin được lần trước mình rút được đan dược thăng cấp đã xem như đủ may mắn rồi, nhưng bây giờ dùng rút thưởng Thanh Đồng thế mà lại rút được đồ, lần này định mệnh thật sự gặp quý.

Thần Đèn Aladdin: Có thể sử dụng hai lần, có thể biến hóa thành hồn đèn, thực hiện mọi ước nguyện.

"Đây là đồ chơi đặc biệt gì đây" – Nhìn hướng dẫn công dụng hắn có chút ngỡ ngàng, đầu xanh có thể dùng được vào việc gì chứ?

Thôi kệ nó, trước hết mình phải nhanh chóng uống đan dược thăng cấp đã rồi tính tiếp.

Hắn không do dự chút nào, lập tức nuốt viên đan dược xuống.

Đan dược vào miệng.

Chỉ trong nháy mắt thôi, hắn đã cảm nhận được bản thân có biến hóa rất lớn, sự thay đổi này thật sự không biết dùng từ ngữ nào để hình dung, chỉ có thể

nói rằng giờ đây bản thân hần tràn ngập sức mạnh.

Tu vi: Tội Thể tăng tám (+)

Thay đổi rồi, tu vi tăng lên rồi.

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm quả thật rất vui vẻ, tối hôm qua may mắn khiến hần rất sáng khoái, mà tối hôm qua cũng chẳng tu luyện được tí nào. Không bằng bây giờ ra ngoài đi dạo, duy trì tâm trạng vui vẻ.

Mọi người chuẩn bị một chút rồi lập tức xuất phát.

Lúc tiến vào rừng rậm, Lâm Phàm phát hiện mọi người bắt đầu đề cao cảnh giác.

Trương Long nhìn khắp bốn phía, nói:

- Yêu thú nơi này rất nhiều vì vậy chúng ta nên cố gắng tránh đi, lỡ như có yêu thú kết thành bầy thì thật không dễ đối phó, nếu mà dây dưa với chúng lâu chi e rằng đến lúc muốn thoát thân sẽ khó mà thoát được.

- Chờ một chút, các ngươi có ngửi thấy mùi máu tươi không?

Lã Khải Minh gật đầu:

- Ừm, ta có thể ngửi được, có lẽ nó ở phía trước.

Lâm Phàm phát hiện phương hướng đây không phải là nơi mình tiêu diệt đàn Thương Lang hay sao?

- Cần thận một chút.

Trương Long nói.

- Nơi này là địa bàn của đàn Thương Lang, chỉ sợ rằng đã xảy ra chuyện gì đó.

Thương Lang thuộc về yêu thú cấp thấp, tu vi bình thường đều ở mức Tội Thể tăng ba mà thôi, coi như có là Lang vương đi nữa thì cũng chỉ là tăng sáu, nhưng nơi này tồn tại một mùi máu tươi nồng đậm, không khỏi làm bọn họ cảnh giác.

Lâm Phàm đặc ý trong lòng, đàn Thương Lang khiến bọn họ khẩn trương thế mà một mình mình cùng Lang Nha Bổng tiêu diệt sạch.

Nhưng khi nhìn đến hiện trường thì hần tròn tròn mắt.

Xác Thương Lang đàn bị đập chết hôm qua đến hôm nay chỉ còn lại xương trắng.

- Mẹ nó tình huống này là sao?

Lâm Phàm tròn tròn mắt, hần cảm thấy chuyện này rất vô lý, rốt cuộc là cái thứ gì, ăn hết đồng xác của đàn Thương Lang này cũng sạch sẽ quá đi.

Trương Long thấy vậy, sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

- Chúng ta cần thận một chút, chỉ sợ rằng đã có thứ gì cực kỳ khủng bố đi qua nơi này.

Đối với bọn họ mà nói, hiện trường này quá mức khủng bố, xương cốt chất đầy thể này có lẽ chỉ có yêu thú cấp cao tài năng mới làm được, hơn nữa con này tiêu diệt hoàn toàn đàn Thương Lang.

Cơ mà đối với Lâm Phàm mà nói, hần chỉ nghĩ đến một việc đó là không biết ai đùa giỡn đem găm đồng xương cốt này mà lại không nghĩ đến mùi máu tươi quá nặng sẽ dẫn bọn chúng tới.

Tính đi tính lại vẫn nên đề dịp khác rồi quay lại xem.

Mấy ngày sau.

Đám người Lâm Phàm ở bên ngoài nhìn hoàn cảnh âm trầm khủng bố kia thì không khỏi đề cao cảnh giác.

- Nơi này chính là đầm Khô Linh? – Lâm Phàm hỏi, cảm giác nơi này có chút thê lương, khắp nơi đều là cây cối héo úa, mà ở phía dưới mấy rế cây kia có mấy miệng đầm đang tỏa hơi nóng, bốc lên một mùi có chút khó ngửi.

- Phải cần thận đấy, căn cứ vào điều tra của tông môn thì tà tu Thanh Manh này, tu luyện tà công có thể ăn mòn cơ thể con người, rất lợi hại, các ngươi nhất định không thể đánh một mình. - Trương Long nói.

Lần này, độ khó khăn của nhiệm vụ càng tăng thêm, nhưng bọn họ có nhiều người như vậy chỉ cần liên thủ cùng nhau thì tuyệt đối sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng chiến đấu, hơn nữa hình như rất kịch liệt.

Trương Long biến sắc.

- Xem ra có người đến trước chúng ta một bước, từ từ tiến lại gần xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm nghiêm túc gật đầu:

- Các sư huynh hãy theo sát bước chân của đệ, đệ dẫn các huynh cùng lầy.

- Sư đệ, "lầy" là cái gì? – Mọi người nghi hoặc hỏi.

- Ấy da, chính là đi theo ta cẩn thận một chút, ta cam đoan các huynh sẽ không có việc gì đâu.

Ở phương diện lầy lội tạm thời chưa ai có thể vượt qua được hắn.

Nhưng mà trong lòng hắn cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc là vị đại lão nào đi trước một bước mạo phạm đối phương?

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đồ Cặn bã, người muốn chết như thế nào?

Nhóm dịch: Ân Môn

Đứng trước, một nam tử trong trang phục hắc bào, khắp người đều tản ra một khí tức hắc ám, trước mặt hắn có thêm ba người, hai nam một nữ.

- Thanh Manh, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi.

Một tên đàn ông vóc dáng cao gầy, trong tay cầm trường kiếm, khí thế bất phàm, đối mặt với Thanh Manh không một chút sợ hãi.

- Tộc huynh à, tiếp chuyện với tên tà tu này làm gì, chỉ bằng chúng ta thẳng tay chém chết hắn rồi mang xác về gia tộc sẽ được thưởng công lớn đó.

Một nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp, ánh mắt sắc bén, cả người toát lên một thần thái vô cùng kiêu ngạo.

- Ha ha.

Thanh Manh nhìn ba người trước mặt đột nhiên nở nụ cười.

- Chỉ bằng ba người các ngươi mà cũng dám chọc tới ta, xem ra các ngươi không biết sợ là gì, hôm nay chính là ngày giỗ của các ngươi, ta sẽ để hai người các ngươi biết thế nào là mùi vị bị ăn mòn, về phần tiểu quỷ này, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, cảm thụ cảm giác tuyệt vời nhất thế gian.

- Hừ, hỗn xược.

Ba người lập tức nổi giận, nháy mắt bao vây Thanh Manh rồi công kích trực tiếp, không có chút do dự.

Nơi nào đó sau tầng đá lớn.

Lâm Phàm lặng lẽ xem tình cảnh chiến đấu trước mặt, không khỏi sờ cằm một cái:

- Sư huynh, bây giờ chúng ta làm sao đây, có người đến giành ăn kìa, nếu không thì chúng ta bắt bọn họ lại đi, các huynh thấy thế nào?

Nếu như chỉ có một mình hắn, thì hắn sẽ ngồi quan sát hồ đấu, rồi đến thời điểm thích hợp sẽ ngư ông đắc lợi ra tay, loại cảm giác này thật là kích thích.

Nhưng mà hiện tại còn có các sư huynh ở đây, mình không thể phóng đảng như vậy, nhất định phải chừng mực một chút.

- Không đúng, ba người này hình như là đệ tử thế gia, nhìn quần áo thì có lẽ địa vị cũng không thấp, hắn phải là xuất thân không tồi, chỉ là không thể nhìn ra rốt cuộc là gia tộc nào.

Lã Khải Minh lẩm bẩm.

Viêm Hoa tông phía dưới các trán cũng có không ít thế gia. Tông môn cùng bọn họ mặc dù khác nhau nhưng cũng là thế lực không thể coi thường.

Âm Tiểu Thiên quan sát cẩn thận.

- Hình như là Vương gia Vân Lạc thành, trước kia Vương gia chủ đã tới tông môn một lần, nhìn xa xa ta thấy quần áo trang sức của bọn họ rất giống.
- Nếu như là phủ Vương gia chỉ sợ chúng ta không thể làm lơ rồi.

Trương Long nói.

Lúc mọi người còn đang thảo luận, thì bên kia xảy ra biến hóa rất lớn, ba người kia căn bản không phải là đối thủ của Thanh Manh, bọn họ trực tiếp bị đánh ngã đến hộc máu.

- Không thể nào, tin tức trong dòng họ có sai sót, tu vi của tên kia đã đạt tới Tội Thể tầng chín chứ không còn là tầng tám nữa.

Nam tử dáng người thon dài bị đánh ngã xuống đất, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

- Haha, Tội Thể tầng tám? Tin tức nội bộ của các người rốt cuộc là từ khi nào vậy? Ông đây đã sớm thăng lên Tội Thể tầng chín rồi, chỉ còn nửa bước nữa là bước vào Địa Cung Cảnh, nhóm người các người chính là phế vật Tội Thể tầng bảy mà cũng dám chạy tới đây gây chuyện, thật là đi tìm đường chết.

Nét hung ác lộ ra trong mắt Thanh Manh, sau đó nhìn về nữ tử bị té ngã bên kia.

- Đệ tử gia tộc lớn thật đúng là không tệ, làm thành đồ chơi nhất định rất kích thích, tạm thời ta sẽ không giết hai người các người, ta sẽ để các người xem nữ tử nhà các người bị ta chơi đùa như thế nào.

Sắc mặt Vương Thư Phong tái nhợt, hét lên dữ tợn:

- Thanh Manh, nếu như người dám đụng tới nàng thì nhất định người sẽ chết không có chỗ chôn!
- Khả khả...

Thanh Manh cười lạnh, bước từng bước một về phía nữ tử, không đem chút uy hiếp ấy để trong lòng.

Vương Tử Yên kinh hoàng nhìn Thanh Manh đang bước về phía mình, sắc mặt trắng bệch, trong lòng thấp thỏm, nàng rất sợ hãi, lần này nàng tới đây chỉ để trải nghiệm cuộc sống là gì và rèn luyện một chút, đâu ngờ rằng tà tu Thanh Manh là trở thành cường giả Tội Thể tầng chín.

Lấy thực lực bọn họ bây giờ hoàn toàn không phải là đối thủ.

Vừa nghĩ đến tất cả mọi tình huống có thể xảy ra, nàng lập tức tuyệt vọng.

Thiên kim tiểu thư Vương gia từ nhỏ đã được nuông chiều, nếu bị tà tu xấu xí này làm bẩn thì về sau biết sống như thế nào?

- Ôi trời, mấy người này cũng yếu quá đi.

Lâm Phàm thật không ngờ mấy người này thế mà lại bại nhanh như vậy, giống như chưa kịp đánh đấm gì đã bị người ta quật ngã hết rồi.

Hắn còn tưởng rằng sẽ được xem một cuộc chiến kịch liệt chứ, thế mà không nghĩ đến ngay cả một cộng lõng cũng chưa kịp nhìn thấy thì đã liệt hết rồi.

Lúc này, Trương Long vỗ bả vai Lâm Phàm.

- Lâm sư đệ, đội tí nữa chúng ta dây dưa với Thanh Manh, người hãy mau chóng đưa bọn họ rời khỏi đây.

Âm Tiểu Thiên gật đầu.

- Ừ, cũng chỉ có thể làm như vậy, chúng ta xác thực không thể thấy chết không cứu được, Lâm đệ à, người nhất định phải mang họ đi, đến đó chúng ta sẽ tụ họp.

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị mở miệng nói thì Trương Phong vung tay lên rồi lao ra ngoài.

- Mẹ nó, các người đây là tình huống gì, ông đây chính là người chủ lực đó có biết hay không?

Lâm Phàm có chút cạn lời, chẳng lẽ thoát nhìn thì mình không giống cường giả sao?

- Lâm sư đệ, hành động đi!

Lã Khải Minh hô lớn một tiếng.

Lâm Phàm nhìn bọn họ, gương mặt bất đắc dĩ, bây giờ cũng không xấu hổ nữa, hẳn không do dự trực tiếp vọt ra ngoài kéo ba người kia sang một bên để tránh ngộ thương.

- Đồ kiến hôi, một đám phế vật Tồi Thê tăng bảy mà cũng dám cảm rõ.

Hiện trường bây giờ đã lao vào đánh loạn xạ.

Ba người đệ tử Vương gia kia thấy có người đi ra cứu bọn họ, trong lòng chợt thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi thấy đối phương chỉ là Tồi Thê tăng bảy thì bọn họ lập tức lộ vẻ thất vọng.

Tu vi Vương Thư Phong là Tồi Thê tăng tám, nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn, vậy những người này là Tồi Thê tăng bảy thì làm được gì chứ.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua hiện trường rồi đi thẳng đến cạnh nữ tử, lúc muội tử muốn mở miệng hắn đành bắt lực, trực tiếp dốc ngược nữ tử vác trên vai.

- Ngươi làm gì, buông ta ra.

Sắc mặt Vương Tử Yên đỏ hồng, nàng cảm giác được bàn tay của người này đang chạm vào nơi cấm kỵ.

- Đừng nhiều lời, ta đang cứu mạng các ngươi đấy.

Lâm Phàm không quan tâm mấy thứ này, trong mắt hắn thì đây không phải là một muội tử mà đó chỉ là một miếng da mà thôi, chạm vào cũng không chết huống hồ trong tình thế cấp bách này.

Và lại đối với loại đàn ông không ham mê nữ sắc như hắn thì còn cần phải ngược ngược cái gì.

Tiếp đó xách hai người kia kẹp ngay hông.

- Vị huynh đệ này, ngươi tranh thủ thời gian bảo bọn họ rút lui đi, Thanh Manh lúc này thật sự quá mạnh mẽ, bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Vương Thư Phong sắc mặt nhợt nhạt nói.

- Thôi xong, chúng ta căn bản không thể chạy thoát, tin tình báo có sai lầm, Thanh Manh là cường giả Tồi Thê tăng chín, chúng ta không tài nào chạy trốn được.

Một nam tử mặt đầy bi thảm, tuyệt vọng.

Lâm Phàm cảm thấy ba tên này nói nhiều quá đi.

Chợt.

Tình huống chiến đấu phát sinh biến hóa.

- Lâm sư đệ, ngươi chạy trước đi.

Lã Khải Minh có tu vi thấp nhất trực tiếp bị đá bay.

Lúc này Trương Long chống đỡ càng lúc càng khó khăn, khoảng cách chênh lệch tu vi không thể nào bù lại, nếu như đối phương chỉ là Tồi Thê tăng chín thì bọn họ chắc chắn sẽ đánh bại đối phương, nhưng tình huống hiện tại là không có khả năng.

Giờ phút này, Trương Long muốn kéo Lã Khải Minh thoát khỏi vòng đấu.

Nhưng Thanh Manh làm sao để cho bọn họ có cơ hội này được, nhìn đám kiến hôi trước mặt mà không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Muốn chạy ư, các ngươi nằm mơ đi, hôm nay ta sẽ khiến toàn bộ các ngươi ở lại nơi này.

Lâm Phàm không nghĩ đến tình huống hiện trường lại chuyển biến nhanh như vậy, vốn dĩ hắn nghĩ mấy vị sư huynh có thể đẩy đưa với người này được một lúc nhưng không ngờ rằng hoàn cảnh trong nháy mắt đã hóa xấu.

Vương Tử Yên không nghĩ rằng sẽ chết ở chỗ này liền thao bả vai Lâm Phàm:

- Chạy mau, mau mang ta đi khỏi đây đi, ta xin ngươi đấy!

Mẹ, thế mà dám ăn hiếp bằng hữu của ta, tên khốn kiếp nhà ngươi.

Lâm Phàm không chút do dự ném Vương Tử Yên trên vai xuống, không có một tí gì gọi là thương hoa tiếc ngọc cả, tiếp đó lại thô lỗ ném hai người bên

cánh tay xuống đất.

Mặt Vương Tử Yên lộ vẻ đau đớn, cảm tức nhìn Lâm Phàm, nàng không nghĩ rằng tên này lại thô lỗ như vậy.

- Sư huynh, các người tránh ra đi, để ta...

Lâm Phàm nhắc Lang Nha Bồng lên, hung hổ phóng về hướng Thanh Manh.

- Xong đời.

Vương Tử Yên nhìn hết thấy, mấy người này chính là muốn tìm đường chết mà, rõ ràng có cơ hội mang các nàng chạy trốn thế mà lại bị hấn lãng phí mất.

Àm!

Trong nhất thời vô ý mà Trương Phong đánh một chưởng, mặt bắt đầu sưng huyết rồi không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Lâm Phàm lập tức vọt tới, đỡ lấy Trương Long.

- Sư huynh mau đi nghỉ ngơi đi, hãy xem ta đây.

Hắn vốn nghĩ rằng để cho bọn Trương Long đấu với đối phương một trận, không ngờ lại bại nhanh như vậy.

Nhìn các vị sư huynh bị đánh thành bộ dạng này, tâm tình hắn rất khó chịu, trực tiếp chặn Thanh Manh lại, vung Lang Nha Bồng trong tay lên chỉ vào Thanh Manh, khí phách ngút trời:

- Đồ cặn bã dám bắt nạt bằng hữu của Lâm Phàm ta, ta cho người một cơ hội đấy, người muốn chết như thế nào?

Trương Long nhìn thấy một màn trước mắt thì nhất thời nóng nảy.

- Lâm sư đệ ơi, tại sao đệ không mau chạy đi chứ.

Lâm Phàm hất bàn tay, ngữ khí bình tĩnh nói:

- Lâm Phàm ta trước giờ chưa bao giờ vứt bỏ bằng hữu, các huynh nghỉ ngơi đi, hôm nay ta sẽ cho các người xem thực lực của ta khủng bố như thế nào, nhớ kỹ này, ta chính là sức mạnh chủ lực đấy biết không?

Hoàng Phú Quý ngã xuống nghe nói như vậy thì sùng sốt chốc lát, hắn cảm thấy người hèn hạ vô sỉ trước mặt này thế mà cũng có lúc ngẩng khí như vậy.

Có phải mình hiểu lầm gì không?

Thanh Manh nhìn Lâm Phàm, hắn không ngờ lại có thêm một tên rác rưởi nữa chạy đến, không khỏi nghiêng ngàm cười nói:

- Chỉ bằng các người sao? Chắc là các người không biết chữ "Chết" viết như thế nào rồi.

Vương Tử Yên nghĩ đầu óc người này chắc chắn có bệnh, chỉ bằng tu vi của hắn thì làm sao có thể là đối thủ của Thanh Manh được.

Lúc này nàng cực kỳ hối hận, đáng lẽ nàng không nên đi trải nghiệm lần này.

Chỉ là, bây giờ đã quá muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Người bị đánh đầu mất tiêu rồi?

Nhóm dịch: Ân Môn

Lâm Phàm khiêng Lang Nha Bồng ngang đầu ưỡn ngực, khí thế không giống người thường. Trên người hắn có một loại cảm giác, ta đây là đệ nhất thiên hạ.

- Ta đây cũng thành thật nói với người, đúng là ta không hề biết viết chữ "Chết" là như thế nào. Bây giờ ta cho người thêm một cơ hội nữa, mau chóng quỳ xuống gọi ta một tiếng cha, ta sẽ cho người chết toàn thân. — Lâm Phàm kêu gào.

Vương Tử Yên nhìn Vương Thư Phong đang dựa vào bên kia, trên mặt lộ ra sắc thái hoảng sợ.

- Người này chắc chắn là điên rồi, Thanh Manh là Tôi Thể tầng chín, thực lực mạnh mẽ vô cùng. Chỉ sợ tên này còn không biết mình đang đắc tội với ai đâu?

Vương Thư Phong sớm đã hết hi vọng rồi, hắn không ngờ rằng thực lực của Thanh Manh đã đạt tới mức này. Nếu sớm biết mọi chuyện sẽ trở nên như thế này, hắn nhất định sẽ không tự tìm đường chết.

Nhưng giờ nói cái gì thì cũng đã trễ rồi.

Lã Khải Minh cắn chặt răng, hàm răng trắng như tuyết bị nhuộm đỏ bởi máu tươi. Hai tròng mắt phần nộ nhím chăm chăm Thanh Manh, rít gào nói:

- Thanh Manh, có giỏi thì đánh với bọn ta...

Thanh Manh cười ha ha:

- Thật là tình nghĩa thâm thiết quá, nhưng mà yên tâm đi, sẽ cho các ngươi đoàn tụ sớm thôi.

Hắn hoàn toàn không để tên này vào mắt. Tên rác rưởi này xem ra cũng chỉ dừng ở ngưỡng Tôi Thể tầng tám mà thôi, không tốn bao nhiêu công sức cũng có thể đánh bại được.

Lâm Phàm hiện tại cũng đang phân tích, xung quanh nhiều người như vậy mình không thể mất mặt được. Sức chiến đấu của đối phương là 9, mà mình chỉ có 8 thôi, bất quá cộng thêm tài trí nhạy bén bùng nổ, đánh bại đối phương xem ra cũng không khó khăn lắm.

Lúc này, hai tròng mắt Lâm Phàm đột nhiên sững sốt, gắt gao nhìn chăm chăm vào phía sau Thanh Manh.

Thanh Manh phát hiện ánh mắt đối phương đột nhiên thay đổi. Ánh mắt lúc trước vẫn đang nghiền ngẫm, đột nhiên lại trở nên ngưng trọng, trong lòng cũng nhất thời suy nghĩ. Chẳng lẽ lại phát sinh chuyện gì không hay rồi sao?

- Đâu má! Có một nữ nhân không mặc quần áo, đang giạng hai chân ở bên kia kia.

Lâm Phàm đột nhiên kinh hô một tiếng, mặt không dám tin, biểu tình giống như việc xảy ra 100% ngay trước mặt.

Dựa vào lý luận kiếp trước, đối với nam nhân mà nói nữ nhân không mặc quần áo có lực hấp dẫn đến 70%, nhưng nếu tăng thêm tính dụ hoặc cho câu nói, thì tỉ lệ có thể đạt đến 100%.

- Nữ nhân không mặc quần áo?

Thanh Manh không khỏi ngây ngẩn cả người, xoay đầu thật mạnh. Không có gì hết, đột nhiên hắn cảm giác được nguy hiểm.

- Fuck, háo sắc, đi chết đi.

Lâm Phàm nhân cơ hội này vùng Lang Nha Bổng đánh tới Thanh Manh.

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ” đã đạt đến tầng tám, uy lực cũng không thể đùa được. Một phát chém ra có thể gây sát thương diện rộng.

- Thử vô liêm sỉ.

Thanh Manh nổi giận gầm lên một tiếng, hắn không nghĩ tên này lại hèn hạ như thế. Vừa mới di chuyển cơ thể, đột nhiên thoáng cái hai má liền nóng rất đau đớn. Có chất lỏng chảy xuống, là máu.

Ầm!

Lang Nha Bổng oanh kích trên mặt đất, lực công phá cực lớn đập ra một cái hố sâu.

Lâm Phàm cười khà khà đắc tiện nhìn Thanh Manh:

- Tiếp theo, chính là đập ngươi thành bánh thịt.

Mở màn đã gặp may mắn, xem ra chiến thắng một nửa đã nằm trong tầm tay.

Bọn Lã Khải Minh trợn mắt, lộ rõ vẻ không dám tin. Bọn họ không nghĩ Lâm sư đệ lại mạnh đến vậy, một chiêu vừa rồi nhìn như vô cùng bình thường, nhưng sức mạnh lại đáng sợ kinh hồn.

- Mạnh thật, thực lực Lâm sư đệ lại mạnh như thế.

Trương Long kinh hãi nói, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn nào dám tin.

Thanh Manh sờ mặt, thấy máu trên ngón tay, dừ tợn rít gào

- Đáng giận, ta muốn giết chết ngươi.

Hai bàn tay đánh ra mang theo khí tức mạnh mẽ, cả người hần đột nhiên âm trầm, hướng Lâm Phàm chém giết mạnh mẽ.

- Ha ha, muốn ta chết, còn phải đợi xem ngươi có bản lĩnh này hay không? Xem ta đánh vỡ đầu ngươi đây.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, cầm Lang Nha Bổng trong tay như cá gặp nước, sau đó bay thẳng đến nện vào Thanh Manh:

- Cẩn thận cái đầu của ngươi.

Khải Minh vô cùng khản trương:

- Lâm sư đệ vẫn sơ suất quá, cao thủ đấu với cao thủ, sao lại nói cho đối phương biết chỗ mình muốn tấn công?

Hần vừa nói câu này, chữ cuối cùng lại bị kẹt trong cổ họng.

Hần mới nhìn thấy gì vậy.

Hần thể mà lại nhìn thấy Lâm sư đệ đập xuống một kích, đối phương lấy hai tay chống đỡ. Mà Lâm sư đệ lúc này xông đến như thần long bá vũ, một cước thẳng vào chính giữa đũng quần đối phương. Động tác mây bay nước chảy không có một tia ngập ngừng, giống như đã tu luyện chiêu thức này mất bao nhiêu năm rồi.

- A!

Sắc mặt Thanh Manh lúc xanh lè, lúc trắng bệch, ôm lấy hai chân. Sắc mặt âm trầm đáng sợ, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Phàm:

- Đáng giận, đệ tiện, vô sỉ, ngươi mà cũng dám làm như vậy với ta?

Lâm Phàm hít sâu một hơi, bắt đầu dĩ lực đầu:

- Với ý thức chiến đấu như thế này của ngươi, có thể sống đến bây giờ cũng là kỳ tích rồi đó. Nhưng đừng nghĩ rằng ta sẽ châm dứt dễ dàng như vậy, chịu thêm một chiêu nữa của ta đi.

Âm Tiểu Thiên tròn mắt há hốc mồm nhìn, hần là không nghĩ Lâm sư đệ đối mặt với tên này lại có thể chiếm được ưu thế. Xem ra bọn họ, quả thực không thể làm được rồi.

Chỉ có điều bọn họ không dám nhìn tiếp. Lâm sư đệ ra chiêu cũng quá cay độc rồi, độc đến nỗi người ta hơi hãi.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm phát hiện Thanh Manh hai chân khép lại, trên trán mồ hôi nhỏ giọt. Hiển nhiên, một cú đá kia khiến hần khó có thể nhẫn nại.

Thế nên, hần dừng bước, mà Thanh Manh sau đó cũng ngừng đầu nhìn đối phương, trong lòng dấy lên cảnh giác. Hần không biết đối phương lại muốn làm gì.

Lâm Phàm buông Lang Nha Bổng ra, nhìn Thanh Manh, trên mặt toàn là thần thái chính phái:

- Lâm Phàm ta, chưa bao giờ lợi dụng lúc người khác đang khó khăn. Ta nhìn ngươi có vẻ đang thống khổ lắm. Cho ngươi nghỉ một chút, ta không di chuyển.

- Lâm sư đệ, không được. - Trương Long nhìn tình huống này thì nóng nảy - Đối phó loại người tà tu này ngàn vạn lần không thể nương tay, nhất định phải giết hần đi.

Lâm Phàm vung tay, lời lẽ chính nghĩa nói:

- Trương sư huynh, đừng nói nữa, lòng ta đã quyết. Thanh Manh, ta xem ngươi là một đại hán tử, cho ngươi dừng lại một chút.

Thanh Manh không mở miệng mà lại cảnh giác nhìn Lâm Phàm. Hần cũng không tin đối phương sẽ cho hần cơ hội chậm lại. Nhưng một lúc trôi qua, hần đột nhiên phát hiện, tên này dường như thật sự không di chuyển.

Bọn Trương Long đều mồ hôi đầy đầu, bọn họ không biết Lâm Phàm rốt cuộc nghĩ như thế nào nữa. Sao lại có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Lúc này Thanh Manh lại không nhện được nữa, hai tay che đũng quần, sắc mặt thay đổi cực kỳ quái dị, vẫn đang cố giảm bớt đau đớn.

Hần không nghĩ tên này lại ngu đến thế, hoàn toàn cho hần thời gian hoãn binh, trong lòng cũng là cười lạnh liên tục. Nhưng đột nhiên, hần phát hiện ra có điểm không đúng, sau đó tức giận rít gào đứng lên.

- Người như ngươi sao có thể hèn hạ như thế. - Hắn không nghĩ đến tên khốn kiếp này lại thừa dịp hắn đang hòa hoãn mà bay thẳng đến đây chuẩn bị ra tay giết hại.

- Đối phó loại tà ma như ngươi, Lâm Phàm ta chưa bao giờ thất lòng đối đãi. Chỉ có đem ngươi chém giết, mới là biện pháp duy nhất cứu sống mọi người. Chết đi!

- Lang Nha Nổ Tung.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay căng phồng lên. Tốc độ vung tay thay đổi trong nháy mắt, tiếng gầm gừ phát ra từ không khí.

- Đáng chết. - Thanh Manh nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay biến thành rắn chắc trong nháy mắt, đón đỡ trực diện với Lang Nha Bổng.

Rầm!

Thanh Manh biến sắc, trong nháy mắt gương mặt đã đầy máu.

- Fuck! - Lâm Phàm sùng sốt: – Thế mà ngươi còn có thể chống đỡ được, ta cũng không tin.

Lâm Phàm một tay vung Lang Nha Bổng lên, một lần lại một lần trực tiếp đập xuống

Sức mạnh to lớn, trực tiếp khiến Thanh Manh quỳ một gối xuống. Hắn không nghĩ sức mạnh của tên rác rưởi này lại cường đại như thế, vừa va chạm một lúc, đã cảm giác được một luồng sức mạnh không thuộc về năng lực của Tội Thể tăng tám nhằm vào hắn mà tấn công.

Mà cánh tay được khí huyết cường hóa cũng có cảm giác tê dại, đồng thời sưng lớn lên.

- Ta thấy ngươi là bị thiếu năng mẹ rồi, vậy mà lại dám dùng dùng thân thể bằng xương bằng thịt chống lại Lang Nha Bổng của ông đây. Đây là tự ngươi tìm đường chết rồi.

Lúc này, Lâm Phàm một lần lại một lần nện xuống.

Thanh Manh trong lòng đã sớm chửi thề, đầu má, ngươi ra tay âm hiểm như vậy còn đéo cho người ta cơ hội phản ứng. Không ngăn cản bằng hai tay thì còn có thể ngăn bằng cái mẹ gì?

Rầm!

Rầm!

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều mờ mịt nhìn cảnh tượng này.

Trương Long triệt để tròn mắt, tình huống hiện tại là như thế nào vậy? Thanh Manh thế mà lại bị Lâm sư đệ áp chế hoàn toàn?!

Lâm Phàm vung Lang Nha Bổng lên, nện sung sướng không thôi. Thanh Manh thì chỉ có thể nâng hai tay ngăn cản, hắn đã bị chùy nện đau đến có chút mơ hồ. Trên cánh tay đều là máu tươi của hắn, hắn không ngờ rằng mình có thể lâm vào tình cảnh nguy hiểm này.

Hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào để xoay chuyển tình thế.

- Có mạnh hay không, ta liền hỏi ngươi, Lâm Phàm ta mạnh hay không? - Lâm Phàm nện đến nghiện, nội tâm rất nhanh liền cảm thấy thỏa mãn.

Lang Nha Bổng mạnh mẽ tăng tám, bùng nổ cấp tốc, ở trong mắt mọi người Lang Nha Bổng này mang đến một ấn tượng chính là hung tàn.

Nện rồi lại nện, Lâm Phàm phát hiện có chỗ không đúng lắm.

- Mẹ nó! Người đâu rồi...

Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng, nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy bóng người đâu, sau đó nhìn về phía mọi người.

- Các sư huynh, tên kia đâu rồi.

Ực!

Tất cả mọi người nuốt nước miếng.

Lã Khải Minh kinh hãi nâng tay lên, lắp bắp nói:

- Sư... Sư đệ, hắn ở chỗ ngươi kia.

- Chỗ ta? - Lâm Phàm nhìn nhìn. - Đâu?

Mọi người nhìn thấy tình cảnh đấy không khỏi cảm thán, cũng quá tàn bạo rồi.

Lúc này Thanh Manh đã bị Lang Nha Bổng chọc thủng rồi, vất ngang trên chùy, hấp hối chỉ còn lại có một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hu hu! Nước mắt tuôn trào!

Nhóm dịch: Ân Môn

Lâm Phàm thở phì phò, vừa rồi dùng lực có hơi quá mức, bây giờ bắt đầu thấy mệt mỏi rồi.

Vác Lang Nha Bổng trên vai, nhìn trước nhìn sau Lâm Phàm cũng không thể tìm ra được bóng dáng của tên này:

- Ta chịu hấn rồi, rốt cuộc là đi đâu vậy. Ta đang tấn công như bão táp vậy mà cũng có thể lạng lè chuồn mất, xem ra là cũng có chút bản lĩnh. Dù nói ta thua, ta cũng không thấy oan ức.

Mọi người nghe thấy một người như Lâm sư đệ này lại lằm bằm lâu bàu, không biết vì lý do gì mà đột nhiên cảm thấy hình ảnh này có chút không thích hợp.

Không phải người này vẫn đang bị Lang Nha Bổng của người đặt trên mặt sao, tại sao người lại không nhìn thấy?

Tỉ tách!

Lúc này Lâm Phàm cảm thấy hình như có thứ gì rơi xuống trên mặt mình, vừa sờ lên thì thấy một giọt máu tươi. Sau đó hấn lập tức ngẩng đầu, trong phút chốc bị dọa đến tròn tròn mắt.

- Mẹ nó, tên chó kia vì sao lại có mặt ở chỗ này.

Hắn có chút khó hiểu, cái tên tu luyện tà đạo Thanh Manh này thế mà lại bị Lang Nha Bổng đánh cho gục, lồng ngực sớm đã đổ máu, thoát nhìn liền không thể nhận ra.

Trong ánh mắt vô hồn của tên Thanh Manh, lóe ra tia tuyệt vọng, hắn không nghĩ mình lại sẽ có kết cục như vậy

Tôi Thế tăng tám

Chỉ là một tên Tôi Thế tăng tám rác rưởi vậy mà có thể đánh bại được hắn.

Chẳng lẽ bản thân mình đến cả rác rưởi cũng không bằng?

Lâm Phàm trực tiếp kéo Lang Nha Bổng lên, vung một cái thật mạnh, trực tiếp quất Thanh Manh sang một bên, sau đó kêu gào nói:

- Thấy chưa, ta đã nói với người, đừng khi dễ bằng hữu ta. Nhưng người vẫn không nghe, hiện tại biết kết cục rồi chứ.

Thanh Manh cũng là Tôi Thế tăng chín thôi, chịu trọng thương như thế đầu thế nào chống đỡ được. Lúc này hắn dùng hết khí lực cuối cùng, nhìn thoáng qua Lâm Phàm, cuối cùng mất nhắm lại, ngòm củ tỏi.

“Điểm tích lũy +90.”

Nghe được âm thanh nhắc nhở kia cũng có thể xác định được, tên khốn này chết rồi.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ lắc đầu. Cứ nhất định phải so đấu với hắn, hắn đã nói không ít hơn một lần, đừng so. Nhưng là không ai nghe lời hắn.

Lúc này, hắn chợt nghĩ đến các sư huynh bị đả thương rất nặng kia, liền nhanh chóng chạy đến:

- Lã sư huynh, người không sao chứ?

- Ta không sao cả, chỉ là, sư đệ, người trở nên mạnh như vậy từ lúc nào?

Lã Khai Minh kinh ngạc hỏi, hắn tất nhiên không thể tin được sư đệ thế nhưng có thể đạt được đến cảnh giới này. Có thể chém giết không ghê tay như vậy, thực lực này thật sự làm cho người ta quá sức hoảng sợ rồi.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Sư huynh, không phải sư đệ chém gió. Thứ vũ khí này dùng một tay cũng có thể đánh chết cả một đám người. Huynh tin hay không?

Lã Khải Minh há hốc miệng, hẳn cảm giác có chút không theo kịp năng lực của sư đệ mình.

Chuyện này...

Lâm Phàm nhìn ánh mắt khiếp sợ kia của mọi người liền không nhìn được nở nụ cười. Xem ra bọn họ đều đã bị rung động bởi khí thế của mình.

Đôi khi, giấu tài thật đúng là không được rồi, cảm giác bị người khác xem thường đúng là không dễ chịu gì.

- Sư đệ, đệ mau đem đan dược đưa đến cho bọn họ đi. - Lã Khải Minh đem chỗ đan dược trị thương mua được từ tông môn ra.

Tuy rằng không thể đem vết thương dưỡng tốt triệt để, nhưng ít ra có thể tạm thời ổn định thương thế.

- Được.

Lâm Phàm đem đan dược phân phát dần dần. Về phần tên Hoàng Quý kia, liền đưa cho hắn cuối cùng. Ai bảo hắn trước kia đắc tội với mình, trước hết phải chọc cho hắn tức chết đã.

Bọn người Vương Tử Yên lúc này đã sớm tròn mắt, nhìn tên đệ tử khủng bố kia khiêng Lang Nha Bồng bước về phía các nàng, khiến các nàng ai nấy đều có chút sợ hãi.

Cây Lang Nha Bồng dính đầy vết máu kia, đối với nàng hoàn toàn tràn ngập sát ý.

Tên vô dụng bị các nàng xem nhẹ kia, thế nhưng lại quá sức khủng bố như thế. Quả thực dọa chết người ta.

Lúc Lâm Phàm đứng trước mặt Vương Tử Yên, nàng cảm giác được khí tức bức người, phả vào mặt, đây là khí tức cường giả tài năng mới có được đó.

Giờ khắc này ánh mắt nàng nhìn Lâm Phàm đều đã đổi khác hoàn toàn.

- Cho người.

Lâm Phàm đem đan dược ném qua.

Vương Tử Yên gật đầu.

- Cảm ơn.

Vương Thụ Phong cũng không khác gì, hắn cũng bị kinh sợ bởi người trước mắt này. Thật không ngờ rằng thực lực của tên này lại mạnh mẽ đến như vậy.

Thanh Manh là Tội Thủ tăng chín, đối với bọn họ đã là cực kỳ khủng bố. Nhưng có lẽ trong mắt tên này, hoàn toàn không cần hắn tốn sức động tay động chân.

Nhất là Lang Nha Bồng kia, cái đầu siêu to, nếu như bị gõ trúng, e rằng chỉ có một con đường chết.

Thi thể Thanh Manh vẫn còn đang ở đó, quay lại nhìn thêm một lần nữa, phát hiện ra đã sớm biến dạng hoàn toàn rồi.

Thật là!

Nuốt nuốt nước miếng, tỏ vẻ kính sợ.

Đối với ánh mắt mấy người này nhìn mình, Lâm Phàm cảm thấy hết sức vừa lòng. Thân là cường giả như hắn, phải tận hưởng ánh mắt sùng bái này một chút mới được.

Sau đó, hắn liền đi đến bên cạnh Hoàng Phú Quý.

Hoàng Phú Quý vẫn đang trong cơn khiếp sợ, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Hắn đã bị bộ dáng cuồng bạo kia của Lâm Phàm thuyết phục. Nhớ đến lần đó ở tông môn, nếu cũng phát sinh xung đột tương tự, có phải mình cũng bị gõ chết như thế hay không?

Nghĩ đến tình huống này, hắn liền cảm thấy may mà lần đó bản thân mình bình tĩnh, nếu không hậu quả thực sự không dám tưởng tượng.

- Hoàng sư huynh, huynh không sao chứ?

Lâm Phàm tươi cười, đối với bậc tiền bối hắn vẫn có đầy đủ sự tôn trọng. Người trước mắt này tuy là hoàng tử đồng nát, chính hắn vẫn còn để bụng đó.

- Không sao, Lâm sư đệ, đệ thật sự quá lợi hại. - Hoàng Phú Quý vội vàng nói.

- Hê hê, bình thường thôi.

Lâm Phàm khiêm tốn nói, sau đó đi về phía Lã Khải Minh.

Đột nhiên!

Một cổ sát ý từ phía sau ập đến.

Tâm tình Lã Khải Minh vừa được buông lỏng, nay nhất thời cả kinh:

- Cẩn thận..

Một cổ khí lạnh từ không trung nhanh chóng ập đến, trong tuyết còn phảng phất ánh kiếm quang. Người đến này không phải là người bình thường.

Chỉ có điều một kiếm này cũng không phải hướng đến tấn công Lâm Phàm, mà từ đầu tới cuối chỉ nhằm vào Hoàng Phú Quý.

Hoàng Phú Quý cảm nhận được cổ sát ý này là tập trung vào mình, lập tức sợ đến mức mặt tái mét. Đối với hắn mà nói, một kiếm này đã nhanh tới cực hạn rồi, hoàn toàn không cho hắn thời gian để phản ứng lại.

Tiêu đời.

Tiêu đời chắc rồi.

- Muội muội, có lẽ ta không thể đợi được ngày đại hôn của muội.

Hoàng Phú Quý tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Mà bọn Trương Long cũng hết sức vội vàng. Bọn họ không ngờ rằng thế nhưng lại có người sẽ đánh lên đến đây, còn là hết sức đề tiện, vô sỉ, nhằm vào Hoàng sư đệ đang mang trọng thương mà tấn công.

Lúc này Hoàng Phú Quý chỉ còn biết nằm chờ chết.

Hự!

Đột nhiên, ngay lúc ấy, Hoàng Phú Quý cảm nhận có người nắm lấy bả vai mình. Thời điểm hắn mở to mắt nhìn đến, phát hiện Lâm sư đệ vừa rời đi thế mà lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hắn liền cúi đầu xuống không dám tin, nhìn thấy thân thể phủ đầy tuyết trắng của Lâm Phàm giờ đây còn có một thanh kiếm đâm xuyên qua. Máu tươi theo thân kiếm chậm rãi chảy xuống.

- Hoàng sư huynh, ngươi không có chuyện gì chứ?

Lâm Phàm chậm rãi hỏi, mày lại nhăn cả vào nhau, hiển nhiên đang rất thống khổ.

Tên đánh lên thấy một chiêu đã thành, nháy mắt liền rút trường kiếm về, nhanh chóng rút lui.

Hoàng Phú Quý nghe được lời này của Lâm sư đệ, trái tim liền kích động mãnh liệt. Hắn không nghĩ đến Lâm sư đệ có thể thay hắn cầm một kiếm, còn có thể hỏi hắn có xảy ra chuyện gì hay không. Hắn cảm thấy thế giới này thay đổi nhanh quá hắn không theo kịp rồi.

- Lâm sư đệ, ngươi vì cái gì...

Hoàng Phú Quý thực không dám tin.

Lâm Phàm sắc mặt thoáng trắng bệch:

- Hoàng sư huynh, ngươi vẫn còn có người nhà, đại hôn của muội muội ngươi vẫn còn chờ ngươi đến dự, làm sao có thể chết ở chỗ này. Sư đệ từ cổ vô thân, chết cũng sẽ không có ai khóc thương, không cần bận lòng.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hoàng Phú Quý nháy mắt thay đổi mạnh mẽ. Nước mắt ào ào chảy ra, vẻ mặt bi phẫn mà lại thương tâm:

- Lâm sư đệ, ta...

Nghẹn ngào.

Hiện tại hắn cảm thấy hối hận không kịp, hắn như thế nào lại không sớm nhận ra Lâm sư đệ là người như thế nào. Trước kia còn oán hận Lâm sư đệ, bây giờ ngẫm lại, bản thân mình thật sự quá đáng giận.

Lã Khải Minh cũng khiếp sợ vì cảnh tượng này.

Lâm Phàm thần sắc lăm lăm nhìn về bóng dáng tên che mặt ở xa kia, không chút do dự cầm lấy Lang Nha Bổng, hô lớn:

- Các sư huynh, mọi người cứ yên tâm. Có ta ở đây, không ai có thể đã thương mọi người.

Ô ô!

Giờ khắc này, Hoàng Phú Quý nhìn bóng dáng tuy rằng trông nhỏ gầy, nhưng lại như núi cao chắn trước mặt bọn họ. Nước mắt hắn giống như lụt tràn, không nhìn được nữa mà tuôn trào.

Lâm Phàm nhủ thầm trong lòng, tình huống hiện tại hơi có chút không ổn, chỉ sợ thực lực của đối phương mạnh hơn so với Thanh Manh. Vừa rồi chắn giúp Hoàng Phú Quý một kiếm cũng chỉ là chút tính toán riêng trong lòng hắn mà thôi.

Bất quá hiệu quả không tồi, một kiếm này đỡ thay không hề uổng phí.

Hơn nữa hắn phát hiện sát khí của tên đánh lén vừa rồi là tập trung ở trên người mình. Xem ra người mà hắn muốn đâm chết là chính mình.

Lâm Phàm vung lên Lang Nha Bổng, quát:

- Có giỏi thì đuổi theo ta.

Sau đó hắn liền hướng đến chỗ vực sâu mà chạy đến, đồng thời hô to:

- Các sư huynh, đừng báo thù cho...

Người bị mặt không nói một câu nào, đuổi theo Lâm Phàm.

- Lâm sư đệ...

Mọi người kinh hô, nhưng thực sự chỉ có bất lực.

Hoàng Phú Quý nhìn Lâm sư đệ mỗi một bước chạy đều vẩy máu ra tuyết trắng, cả người đỏ gục trên mặt đất khóc đến giày xéo tim gan.

Hắn không ngờ được rằng, lại còn có người chắn kiếm thay cho hắn.

Mà lý do kia, hắn càng chưa bao giờ nghĩ đến.

Đều là mình trách lầm Lâm sư đệ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Thần đèn pa pa, mau ra đây

Nhóm dịch: Ân Môn

Sau một thân cây nào đó.

Lâm Phàm lặng lẽ chờ đợi, cảm thấy mình càng ngày càng suy yếu, xem ra nhất kiếm kia khá chí mạng.

Theo phán đoán, đối phương nhất định là một cường giả Địa Cương cảnh, đã tu luyện ra nguyên lực. Và nguyên lực ấy đang dần từ bên ngoài phá hủy cơ thể hắn. May mà hắn đã không còn cảm giác đau, nếu không thì có lẽ đau đến chết mất.

- Tên chết bầm này rốt cục ở đâu ra vậy, hình như mình chưa từng chọc gì đến hắn. - Lâm Phàm có chút ngơ vờ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Hắn cảm nhận được kẻ kia bùng bùng sát khí liên tục nhắm vào mình, rõ ràng là muốn giết chết mình.

- Trời ạ! Kieps trước rốt cục ta đã gây ra chuyện kinh thiên động địa gì mà giờ cứ gặp phải toàn những kẻ quái lạ, thực đáng buồn. - Lâm Phàm có chút bi thương, nhưng không còn cách nào khác, gặp chuyện này đành phải đối mặt, nếu không chỉ có đường chết.

Chỉ là thực lực chiến đấu của đối phương khá cao, e rằng bản thân đấu không lại.

Tuy rằng đã tu luyện “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” đến cấp tám, nhưng chỉ dựa vào một môn công pháp Nhân Giai mà muốn chơi với trời thì đúng là có mà nằm mơ.

Liễu Phong đứng ở đó, cảm nhận mọi thứ xung quanh, hẳn theo đến tận đây chính là để báo thù rửa hận.

Thân là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, tu vi đạt đến Địa Cương cảnh tầng một, ở ngoài môn phái, thực lực thuộc loại hàng đầu. Để có được sức mạnh tâm cơ này hoàn toàn do hẳn tính toán sắp đặt.

Hắn tập hợp tay sai tạo nên một lực lượng hoạt động cách xa môn phái hàng chục dặm, chuyên cướp bóc lượng lớn tài sản các đoàn thương nhân đi qua rồi dùng cho việc tu luyện.

Khi bị môn phái truy bắt chúng cũng không hề sợ hãi. Nếu là một đệ tử thực lực kém nhận nhiệm vụ lập tức sẽ bị chúng giết hại. Nếu gặp phải người có thực lực mạnh thì bọn đạo tặc sẽ tạm thời lẩn trốn, còn lỡ hẳn có mặt thì đương nhiên giết chết luôn.

Cho tới nay vẫn chưa hề gặp phải chuyện gì.

Nhưng hẳn lại không ngờ tới, tên đệ tử Tồi Thê tầng 6 này lại phá tan thế lực mà hẳn cất công gây dựng, thử hỏi hẳn sao có thể nhìn được.

Do đó liền theo dấu đến đây, cuối cùng nhân cơ hội ra tay chớp nhoáng.

Hắn căn bản không hề để tâm đến những người đồng môn đang bị trọng thương, đợi giết xong tên khốn Lâm Phàm này hẳn sẽ quay lại giết sạch toàn bộ bọn họ.

Lúc này, đầu óc Lâm Phàm đột nhiên nhạy bén hẳn lên, nhất định phải tính kế, không tính kế thì chỉ có nước vào nôi. Đối thủ là cường giả Địa Cương cảnh, còn mình chỉ là Tồi Thê tầng tám, chắc chắn là đánh không lại.

- Có cách rồi.

Lâm Phàm nở nụ cười, đối phó với kẻ này, sao có thể không dùng đến trí thông minh cao siêu của mình chứ.

Rắc!

Hắn cố ý dẫm vào một nhánh cây, tiếng động răng rắc ấy lập tức truyền đến tai Liễu Phong.

Liễu Phong mắt lóe lên tia sáng, tập trung hướng về phía trước, nhếch môi cười lạnh. Thì ra là trốn ở đó, lần này xem ngươi chạy kiểu gì.

Nhưng trong tích tắc.

Liễu Phong nhú mày, không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt, tên đệ tử kia hình như vẫn chưa phát hiện ra hẳn, đã thế trong tay còn cầm một cây đèn kì quái.

Lâm Phàm cẩn thận ngó qua ngó lại, lăm bằm

- Đáng ghét, đáng ghét ghê gớm, tên khốn kia đuổi giết mình làm đến gì không biết. Hiện giờ thương tích quá nặng rồi, đành phải dùng Thần Đèn đến thực hiện nguyện vọng thôi.

Liễu Phong vừa chuẩn bị động thủ, nghe thấy thế liền đột ngột dừng lại, trong lòng nghi hoặc:

- Thần Đèn? Nguyện vọng? Cái quái gì thế?

Trong mắt hắn, tên khốn này giờ đã là cá nằm trên thớt, muốn trở mình cũng chẳng có chuyện đấy.

Muốn giết muốn sống, hắn chỉ cần đến một chiêu võ. Lúc này hắn liền ẩn mình xem xét rốt cục thằng nhóc kia muốn làm gì, sau đó liền nghe thấy chuyện khiến hắn kinh ngạc.

- Thần Đèn Aladdin, thần vật duy nhất trong chư thiên vạn giới có thể thực hiện điều ước, huyền diệu vô cùng. Nay bản thân ta bị trọng thương, Thần Đèn hãy khiến ta hồi phục lại. -

Lâm Phàm lăm bằm, tựa như muốn để người khác nghe thấy.

Sau đó dùng ngón tay chà Thần Đèn, miệng lẩm nhẩm

- Thần Đèn pa pa, Thần Đèn pa pa, người mau xuất hiện đáp ứng nguyện vọng của ta.

Liễu Phong chau mày, vẫn chưa hiểu chuyện gì, đột nhiên trợn tròn hai mắt kinh ngạc, sững người không tin được.

Từ trong miệng binh tỏa ra một làn khói trắng, một người đàn ông ngực trần đầu đội mũ xanh, khoanh tay trước ngực chui ra.

- Hồi người phạm kia, hãy nói ra nguyện vọng của ngươi.

- Thần Đèn pa pa, ta muốn hồi phục vết thương.

- Nguyện vọng này của ngươi quá là đơn giản. Hãy cầm vũ khí của ngươi lên mà tự đập mình một nhát, ngươi sẽ hồi phục lại.

Liễu Phong cảm thấy đây là một loại tà vật khiến cho đối phương tự sát, nhưng đột nhiên hắn trợn mắt kinh ngạc. Tên nhóc kia lại dùng Lang Nha Bổng đập vào đầu thật, máu văng tung tóe, ngum củ tỏi ngay tắp lự.

Liễu Phong ngây cả người, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, hắn muốn xông ra nhưng kiềm chế lại được.

Đột nhiên!

Hắn trợn tròn mắt, trước mắt hắn, tên nhóc vừa mới tự sát kia đang đứng dậy, vết thương trên người đã biến mất hoàn toàn.

- Bảo bối, thực sự là bảo bối sao? - Liễu Phong phấn khích tột cùng, dường như hắn đã phát hiện ra một thứ vô cùng lợi hại.

- Ai vậy? - Lâm Phàm đã phát hiện ra Liễu Phong từ lâu, cố ý quay đầu lại.

Mà Liễu Phong thì không chờ được nữa, lập tức bước ra từ chỗ tối, cười tủm tỉm, ánh mắt tham lam nhìn cây Thần Đèn vàng trong tay Lâm Phàm.

Bây giờ hắn chỉ muốn có được Thần Đèn.

Nếu hắn sở hữu được Thần Đèn, Viêm Hoa tông là cái thá gì, Nhật Chiêu tông là cái thá gì, cả thế giới này cũng là cái thá gì, hắn muốn làm thần của cả thế gian.

Trở thành vị thần tối cao.

Lâm Phàm nhìn thấy Liễu Phong, nhất thời lộ vẻ hoảng loạn, vội vàng giấu Thần Đèn vào trong ngực, giọng nói có chút căng thẳng:

- Ngươi... ngươi rốt cục là ai? Chẳng lẽ ngươi đã ở đây từ lâu rồi?

- Khả khả! - Liễu Phong cười lạnh - Đưa Thần Đèn cho ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi.

- Không được, ngươi đừng có nằm mơ, ta nhất quyết không đưa cho ngươi. - Lâm Phàm gào to, biểu cảm vừa nhìn đã biết đúng kiểu không đành lòng giao nộp đồ.

Liễu Phong quả quyết đây chính là thần vật tuyệt thế, nhất định phải có được thần vật vô song này. Sao có thể để thần vật trên tay một kẻ phế vật chứ.

- Vậy thì ngươi đi chết đi. - Liễu Phong không phí lời nữa, thân hình di chuyển trong nháy mắt, tốc độ nhanh đến mức đáng kinh ngạc.

Lâm Phàm trong lòng ngậm ngùi, đây chính là thực lực của người đã đạt tới Địa Cung cảnh, tốc độ siêu việt không gì sánh được, người ở Tội Thể cảnh căn bản không thể ngăn cản.

Nhưng hắn lại không sợ.

- Ai sợ ai, đến đi. - Lâm Phàm vùng Lang Nha Bổng xông lên, hắn muốn xem sự chênh lệch giữa hắn và Địa Cung cảnh rốt cục lớn đến mức nào.

Ầm!

Hai người cùng xông tới một chỗ.

- Không biết tự lượng sức. - Liễu Phong cười lạnh, tay trái giơ lên một chương, bùng nổ nguyên lực tung thẳng tới lồng ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm không ngờ Địa Cung cảnh lại mạnh như vậy, căn bản không có cơ hội phản kháng.

Thôi bỏ đi bỏ đi, không cứng với thẳng này nữa, chết cho mau rồi tiếp tục thực hiện mưu kế của mình vậy.

Một chương giáng xuống, lồng ngực Lâm Phàm lập tức bị đè xẹp lép, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể đều nổ tung, máu văng tung tóe.

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, đôi mắt lóe sáng như thể không dám tin chuyện vừa xảy ra:

- Thì ra... Ngươi lại mạnh như vậy.

- Thật lắm lời. - Liễu Phong không do dự, rút một tiếng thanh trường kiếm trong tay hắn liền đâm xuyên người Lâm Phàm, ghim thẳng xuống mặt đất.

Cây Thần Đèn vàng chói lọi rơi ra từ trong ngực Lâm Phàm.

Liễu Phong nhìn thấy thần vật liền vô cùng phấn khích, lập tức nhặt lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ hưng phấn điên cuồng.

Thần vật là của ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ta chính là vị thần tối cao

Nhóm dịch: Ân Môn

Mười giây sau.

Lâm Phàm hồi sinh, thấy kẻ kia vẫn đang đứng ở bên cạnh. Nhưng khôn đoán ở chỗ là sao hắn không rút thanh kiếm vẫn đang cắm trên người mình ra chứ. Mi có biết làm như này sẽ dính debuff mất máu, máu chảy không ngừng sẽ tiếp tục chết không.

Thôi kệ, ông đây không thèm chấp vật với thằng đừnh nhãi con như mi, cho người chơi Thần Đèn đây.

Tiếp tục nằm im như một mỹ nam.

Liễu Phong vô cùng hiếu kỳ ngắm nghía Thần Đèn trong tay, rốt cục là thần vật gì, thực khiến người khác khó tin.

Nhưng mà sau khi chứng kiến tên khôn kia ước nguyện hồi phục vết thương xong quả thực là hồi phục lại thật, hắn liền bắt đầu tin tưởng.

Nói cho cùng thì làm gì có ai có thể chết đi sống lại?

Kẻ cả Thiên Cương cảnh trên cả Địa Cương cảnh cũng không thể làm được.

Nhớ lại cách tên nhóc ban nãy triệu hồi Thần Đèn, hắn liền làm theo, chà chà ngón tay lên thân Thần Đèn, rồi cất tiếng:

- Xuất hiện đi.

Không có mây mây động tĩnh.

- O, chuyện gì thế này? - Liễu Phong ngây người, hắn không ngờ rằng lần thử nghiệm đầu tiên lại thất bại.

Lâm Phàm đã đoán ra từ đầu, nhưng nghĩ lại, hắn là tên này niệm chú không đúng, thân là Thần Đèn đương nhiên không thể tùy tiện được.

Có hiểu thế nào là mất giá không.

Lâm Phàm trong lòng điên cuồng chửi rủa, lại còn chuyện gì thế này, ông mày niệm chú lớn tiếng như vậy mi còn không nhớ nổi, chỉ số thông minh như cái rắm vậy.

Liễu Phong suy nghĩ, hồi tưởng lại, mặt đột nhiên biến sắc, giống như đang hạ quyết tâm. Hắn đã nhớ ra câu niệm chú rồi, nhưng câu niệm chú này khiến hắn thực xấu hổ. Cuối cùng nghĩ đến nguyện vọng, hắn đành cắn chặt răng, sắc mặt quái dị hô to:

- Thần Đèn pa pa, Thần Đèn pa pa, người mau xuất hiện đáp ứng nguyện vọng của ta.

Hắn trong lòng vô cùng phẫn uất, Liễu Phong hắn đầu đội trời chân đạp đất, tới đây còn sắp trở thành một vị thần. Vậy mà giờ đây lại phải hô lên một câu như vậy, thù này phải khắc ghi.

Chỉ cần nguyện vọng được thực hiện, nhất định phải ra sức hành hạ Thần Đèn đến chết.

Lâm Phàm nằm đó mất máu quá nhiều, nhất thời trong lòng trở nên thoải mái, dễ chịu.

Một làn khói trắng tỏa ra từ miệng bình, sau đó xuất hiện một bóng người tay khoanh trước ngực, đội chiếc mũ xanh bất mắt, râu cá trê thực quá bá đạo, âm thanh lại vô cùng vang dội.

- Hồi kẻ phạm trần kia, hãy nói ra nguyện vọng của người.

Lúc này, hai tay Liễu Phong run rẩy bần bật, Thần Đền cuối cùng cũng xuất hiện, nguyện vọng đã ở ngay trước mắt rồi. Nhưng có cảm giác Thần Đền này sao trông giống với tên đệ tử bị giết ban nãy ghê. Thôi kệ, có lẽ bị ảo giác thôi.

- Thần Đền, ta muốn trở thành vị thần tối cao nhất thế gian này. - Liễu Phong gào lớn, cả người trở nên điên cuồng.

Lâm Phàm nhìn cái thằng giống như bị thiếu năng ở trước mặt, trong lòng điên cuồng chửi bới, con mẹ nó ngu đéo chịu được, phải đùa giỡn cho bõ.

- Kê phàm trần, ngươi niệm chú sai rồi, Thần Đền pa pa không thể đáp ứng nguyện vọng của ngươi.

Liễu Phong ngây người, sao lại có thể niệm chú sai được?

Đột nhiên, Liễu Phong ngộ ra, sao cứ như đang bị si nhục ế nhẽ. Nhưng để trở thành tối cường, hấn hấn nhục.

- Thần Đền pa pa, ta muốn trở thành vị thần tối cao nhất thế gian này. - Để trở thành tối cường, Liễu Phong đành nhẫn nhịn chịu đựng bất cứ giá nào.

Lâm Phàm biến thành Thần Đền, rất vừa lòng gật gật đầu, một tiếng pa pa này nghe thật êm tai.

- Nguyện vọng này của ngươi quá đơn giản, nhưng đợi đã, ngươi là ai? - Lâm Phàm cao ngạo nhìn xuống Liễu Phong, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

- Ta là người triệu hồi ngươi, ngươi hãy đáp ứng nguyện vọng của ta. - Hấn thực không đợi được nữa, chỉ muốn trở thành tối cường, tối cường nhất thế gian.

- Kê phàm trần, không được lừa gạt Thần Đền pa pa. Mất Thần Đền pa pa không mù, hấn mới là người đã triệu hồi ta.

Liễu Phong sốt ruột, liếc mắt nhìn Lâm Phàm bị mình chém chết, rồi lập tức đáp:

- Hấn bị ta giết chết rồi, ta mới là người triệu hồi ngươi.

Lâm Phàm trầm mặc, Liễu Phong lại càng căng thẳng, hấn không muốn nguyện vọng của mình lại thất bại như vậy.

- Kê phàm trần, Thần Đền pa pa là vị thần chính nghĩa, đã niệm tình cũ lại còn đẹp trai vô đối. Thần Đền pa pa không thể cứ vậy mà đáp ứng nguyện vọng của ngươi được. Nhưng nếu ngươi quỳ xuống cúi đầu lạy hấn ba lạy, Thần Đền pa pa sẽ xem ngươi như người triệu hồi mới. Kê phàm trần, ngươi đồng ý không?

- Ta cúi đầu lạy hấn? - Liễu Phong nổi giận, nhưng ngay sau đó lửa giận liền bị dập tắt. Hấn nghĩ đến một câu nói, muốn trở thành cường giả tuyệt thế bắt buộc phải biết nhẫn nhịn. Nhưng hấn lại nghĩ tới một chuyện, liền hỏi Thần Đền - Nếu như hấn là kẻ triệu hồi ngươi, tại sao hấn không ước nguyện được trở thành tối cường?

Ây đồ, cái củ kẹc nhà mi, tự nhiên khôn ra gớm. Nhưng chỉ chuyện này mà muốn gây khó dễ Thần Đền pa pa thì có mà nằm mơ.

- Kê phàm trần, ngươi thật lắm vấn đề, Thần Đền pa pa không muốn trả lời ngươi. Nhưng Thần Đền pa pa nhìn ngươi cũng hay hay nên đành cho ngươi biết chân tướng vậy. Tại vì hấn thiếu tôn trọng Thần Đền pa pa do đó Thần Đền pa pa không muốn đáp ứng thực hiện nguyện vọng vĩ đại cỡ đấy. Nhưng ngươi lại tôn trọng Thần Đền pa pa, Thần Đền pa pa sẽ nguyện ý giúp đỡ ngươi.

Liễu Phong cúi đầu, nhếch mép cười lạnh. Tôn trọng ư, hơ hơ, được lắm, để đạt được nguyện vọng ta sẽ chịu đựng. Hấn nhìn về phía Lâm Phàm, không do dự chút nào quỳ phịch xuống.

Lâm Phàm trong lòng vô cùng thoải mái, thật phê quá đi mất.

Đồ nhãi con đũy, thực lực của mi mạnh hơn bố thì đã sao, chẳng phải vẫn bị bỏ giỡn cho quay mòng mòng đó sao.

Sướng lắm!

Liễu Phong đã ghi tâm khắc cốt mối hận này. Chỉ cần nguyện vọng được thực hiện, hấn nhất định sẽ phanh thây Lâm Phàm thành vạn mảnh, đồng thời cực lực hủy diệt Thần Đền này.

- Thần Đền, ta cúi lạy xong rồi. - Liễu Phong nói.

Lâm Phàm nói:

- Kê phàm trần, ngươi thiếu tôn trọng Thần Đền pa pa, ngươi không được gọi Thần Đền. Nghĩ kĩ xem, nên gọi ta như nào?

- Đáng hận! - Liễu Phong đè nén phần nộ, sau đánh gằn giọng đáp - Thần Đền pa pa, ta đã cúi lạy xong rồi.

- Kê phàm trần, Thần Đền pa pa rất hài lòng. Hãy nói ra nguyện vọng của ngươi để Thần Đền pa pa đáp ứng. - Chứng kiến chuyện này, hấn suýt nhẹn không được mà cười phá lên, chắc trong lòng thằng khốn này đéo khác gì ăn cứt.

Cuối cùng cũng đợi được đến giây phút này, Liễu Phong gào lớn:

- Ta muốn trở thành vị thần tối cao nhất thế gian này, tối cao nhất!

- Kẻ phàm trần, nguyện vọng của ngươi thật quá đơn giản. - Lâm Phàm lấy ra một quả lựu đạn, đặt trên lòng bàn tay – Ngươi bỏ nó vào miệng, trong tâm mặc niệm bảy lần, ngươi sẽ trở thành vị thần tối cao nhất thế gian, cảm nhận thế gian rộng lớn, âm thanh huyền bí kì diệu, từ nay về sau, ngươi sẽ bắt đầu bất tử, tồn tại vĩnh cửu, trở thành vị thần vĩ đại nhất.

Liều Phong nhìn thứ đồ hình thù quái dị, phần khò hết cả lên:

- Đây là vật gì?

- Đâu má, sao lại lăm lè thế không biết. Nhưng ai bảo ta là Thần Đèn chứ, đành phải đáp ứng đối phương. - Lâm Phàm thâm rùa, sau đó liền đáp - Bên trong thứ này cất giữ thần lực chí tôn vĩ đại nhất trong Chư Thiên vạn giới, sẽ khiến ngươi trở thành vị thần tối cao nhất.

- Kẻ phàm trần, hãy trả lời Thần Đèn pa pa. Ngươi có đồng ý tiếp nhận sự kế thừa này không?

Liều Phong toàn thân run rẩy phần khởi:

- Ta đồng ý.

- Rất tốt, hãy đặt vào miệng ngươi.

Liều Phong không hề do dự, lập tức đặt quả lựu đạn hình trứng loại 82-2 vào trong miệng. Mặc dù thứ này hơi to, nhét một lần không vô hết. Nhưng để trở thành tối cường, nhét không được cũng phải nhét.

- Ó ó! - Liều Phong hiện không nói chuyện được, hần muốn hỏi tiếp sau phải làm gì.

Lâm Phàm nhin không nổi cười phá lên, đáp lại:

- Kẻ phàm trần, để Thần Đèn pa pa giúp ngươi mở phong ấn, chờ đợi sự kế thừa đi.

Không chút do dự, Thần Đèn do bản thân biến hóa thành lập tức đưa ngón tay vào rút chốt lựu đạn.

- Kẻ phàm trần, cứ chờ đi, hãy mặc niệm bảy giây. Nếu ngươi lấy ra thì sự kế thừa sẽ thất bại, từ nay về sau sẽ không còn cơ hội trở thành vị thần tối thượng nữa. Vì Thần Đèn pa pa chỉ có thể được triệu hồi hai lần, mà đây chính là lần thứ hai, ngươi phải biết trân trọng. - Lâm Phàm sợ thẳng này lấy lựu đạn ra, đành phải dọa hần chút, để hần biết cơ hội khó nắm.

Nhét vào miệng rồi mà không nỏ chết mi thì ông mày chồng cây chuối ăn phân luôn.

Liều Phong run rẩy, khuôn mặt ngày càng trở nên dữ tợn, tối cường, sắp trở thành tồn tại vĩ đại nhất thật rồi.

Nhưng mà lại chỉ có thể ước hai điều, điều ước còn lại đã bị thằng nhóc kia lãng phí rồi, thực quá đáng hận.

Lâm Phàm nhìn bộ dạng này của Liều Phong không khỏi thờ dài, trong lòng nhắm đếm.

7!

6!

...

3!

Lâm Phàm:

- Kẻ phàm trần, hãy đón nhận cảm giác tuyệt vời nhất thế gian đi, loại cảm giác tuyệt diệu mà ngươi sẽ không thể quên được!

- Thần Đèn pa pa chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi.

Liều Phong càng lúc càng hưng phấn, trong lòng gào thét:

- Đúng vậy, cảm giác tuyệt diệu nhất, đến đi, cảm giác của sự tối cường.

Ta chính là vị thần tối cao...

Bùm!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Hiểu lầm coi như không có luôn

Nhóm dịch: Ân Môn

Đó là âm thanh tuyệt vời vang vọng khắp Thiên Đường.

Lâm Phàm vốn đang nằm giả chết, trong tích tắc giật mình mở mắt, nhở thẳng trường kiếm đang cắm ở trên người ra, máu tươi lập tức bắn tung tóe. Được cái hấn chả hề hấn gì, đã không còn cảm thấy đau đớn thì còn gì là đáng sợ nữa.

Thương thế quá nặng.

Cây kiếm cứ cắm trên người hoài khiến máu chảy không ngừng được, hấn đành thuận tay một kiếm cắt cổ, nháy mắt liền đi đời.

“Điểm khổ tu +10”

Mười giây sau.

Lâm Phàm tỉnh lại, tinh thần sảng khoái, tâm tình vô cùng khoái trá.

Sau đó là lập tức tìm kiếm bóng dáng của tên khốn kiếp kia.

Phía xa, Liễu Phong đang nằm đó, toàn thân bê bết máu. Hấn vẫn chưa chết nhưng đã không còn cử động được, thậm chí muốn nói cũng không nói nổi.

Trong lòng hận ý ngập trời, hấn đã nhận ra mình bị người khác tính kế.

- Ha ha.

Lâm Phàm đã nhìn rất lâu, giờ thì đã không nhìn nổi nữa mà cười phá lên. Sau đó hấn đi đến bên người đối phương, nhìn thấy cái cảnh ấy, bèn cười đến chói lọi:

- Ấy da, sao lại thế này, chẳng phải trước kia chất chơi lắm sao, sao lại biến thành thế này rồi. Ê, nói gì đi chứ, nỗ như vậy mà còn chưa chết, cái mạng cũng cứng gớm nhỉ.

Mặc kệ thế nào, hấn đã cảm động vì sự thông minh tài trí của mình. Biện pháp như thế cũng nghĩ ra được, thử hỏi có ai làm nổi không?

Có ai làm nổi không!

Liễu Phong tuy là cường giả Địa Cương cảnh tầng 1, nhục thể đại thành, nhưng lưu đạn oanh tạc ngay trong mồm thì chịu thế nào được.

Một cái răng cũng không còn, phần mặt thì chỗ còn chỗ mất, có thể nhìn thấy cả những bộ phận bên trong, đơn giản là thê thảm vô cùng.

Lâm Phàm thì lại dễ mềm lòng, không nhìn được mà quay đầu, không dám nhìn thẳng đối phương.

- Nhớ kỹ, về sau làm người phải quang minh chính đại. Và điều quan trọng nhất là trước khi muốn chém người phải tìm hiểu cho rõ xem đối phương có phải là người mi có thể chém nổi hay không. – Lâm Phàm cảm thấy cần để lại một bài học thật ấn tượng để đối phương phải khắc sâu.

Chỉ có điều bài học lần này phải trả giá bằng chính sinh mệnh.

Liễu Phong cảm thấy muốn cử động cũng nhúc nhích không nổi, tuyệt vọng từ tận đáy lòng, hấn không ngờ kết quả sẽ thành như vậy.

Đường đường là cường giả Địa Cương cảnh tầng 1 mà lại bị người ta lừa gạt thành như thế này.

Không thể nào tha thứ.

Lâm Phàm tìm Lang Nha Bồng về, sau đó lại đi về phía Liễu Phong:

- Nhớ cho kỹ, có thể chết trong tay Lâm Phàm ta là phúc khí tu luyện ba đời của nhà mi, mi có thể an tâm mà ra đi.

Rồi hấn vung Lang Nha Bồng lên mà nện Liễu Phong.

Mà Liễu Phong không biết lấy sức lực ở đâu ra, cảm được lệnh bài bên hông trong tay, run run rẩy rẩy giờ lên.

Lâm Phàm sững sờ:

- Lệnh bài của đệ tử ngoại môn nhất phẩm?

Hắn không muốn chết, chỉ có sống mới có hi vọng. Thời khắc này, hắn chỉ còn có thể lấy ra lệnh bài để khiến đối phương biết ta và người là đồng môn, người không thể giết ta.

Hơn nữa muốn đối phương biết, giết hại đồng môn sẽ phải nhận trừng phạt.

Chỉ là, sự tình làm cho hắn tuyệt vọng đã xảy ra.

- Ấy da, tự nhiên mắt lại bị mù, chả nhìn thấy cái quái gì hết. – Lâm Phàm hoảng sợ hết, lấy tay bưng mắt lại, sau đó vung Lang Nha Bổng lên nện thẳng về phía Liễu Phong.

Liễu Phong thấy cảnh đó chỉ kịp chớp mắt. Rồi phịch một tiếng, thân thể hắn run rẩy, và đi đòi nhà ma.

Điểm tích lũy +200.

- Tường ta là kẻ ngu à? - Lâm Phàm cười hề hề, còn dám cầm lệnh bài ra mong mình tha cho hắn một mạng, có mà nằm mơ.

Được cái điểm tích lũy cũng không tệ, vậy mà được những 200 điểm, lời ghê gớm.

Giờ mới là lúc quan trọng nhất, nhất định phải lục soát thi thể. Thực lực của tên này mạnh như vậy đảm bảo không thiếu đồ xịn.

- Wow wow, tên shipper này giàu có ghê. - Lâm Phàm rút ra một đồng tiền mặt, nhét thẳng vào nhãn trữ vật. Sau đó tiếp tục vơ vét được hai bình đan dược và một môn kiếm pháp cấp Hạ phẩm Huyền Giai.

Bội thu, tốt quá.

Bấy giờ, Lâm Phàm lại bắt đầu suy xét sự đời. Tình huống hiện giờ đã khác biệt rất nhiều so với trước kia.

Thời kỳ chiến tranh, tông môn không cho chạy. Nhưng bây giờ đã khác xưa rồi, chiến tranh đã kết thúc, thích đi đâu cũng được chả có vấn đề gì. Thế thì hắn còn phải lén trốn đi làm cái rắm gì.

- Sư đệ...

Đúng lúc này, có tiếng nói phía xa vọng lại, đó là Lã Khải Minh đang gọi mình.

Ngoài ra còn có một giọng nói, thoáng có chút bi thương:

- Lâm sư đệ đáng thương, vì chúng ta, nhất định đã bị tiêu diệt rồi, hu hu...

Lâm Phàm vừa nghe giọng nói này liền mất hết cả hứng. Ông mày sống sờ sờ thế này, huống hồ cái tên cận bã kia ngu như bò thể làm được gì nổi ông.

Cơ mà, đợi đã, lúc này hình như mình bị thẳng chết bầm kia đâm một kiếm thì phải. Nhưng hiện tại trên người mình lạnh lặn chả còn vết thương nào, tuy rằng chỉ số thông minh của bọn họ không cao lắm, nhưng cũng không thể bắt nạt người ta quá đà vậy.

Ông duy.

Ông đeo có thích tự ngược đâu, bị ép buộc cả đó.

Sau đó hắn cầm lấy trường kiếm, tìm một vị trí thích hợp rồi cho mình một nhát.

Chuẩn bị xong hết thầy, Lâm Phàm lập tức đi đến trước mặt Liễu Phong, bày ra một cái tư thế rất bá đạo.

- Lâm sư đệ.. - Bọn Lã Khải Minh vốn đã tuyệt vọng, đến khi nhìn thấy bóng người đứng ở bên đó liền khắp khời chạy đến.

Lâm Phàm vung ống tay áo, nháy mắt biểu lộ thần thái bá đạo. Đến khi gặp được bọn Lã Khải Minh, khuôn mặt ác liệt kia mới dần dần dịu xuống, tỏ vẻ vui mừng:

- Các sư huynh, mọi người không có chuyện gì chứ?

Lã Khải Minh nhìn thấy vết thương trên người Lâm sư đệ tức thời vô cùng lo lắng:

- Lâm sư đệ, đệ không có việc gì chứ?

- Không có việc gì, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi. - Lâm Phàm mặt không đổi sắc bình tĩnh nói.

Ba người nhà họ Vương nhìn thấy cảnh đó cũng phải giật mình. Miệng vết thương còn phọt cả máu thê kia mà mặt Lâm Phàm không hề có chút thay đổi. Kinh khủng, đúng là kinh con mẹ nó khủng.

Nếu vết thương này ở trên người bọn họ thì chắc là đau đến chết mất.

Hoàng Phú Quý đã cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt, thấy miệng vết thương nhìn mà rợn người kia của Lâm sư đệ, cũng áy náy không thôi:

- Lâm sư đệ, thương thế của đệ quá nghiêm trọng rồi, nhanh chóng đi nghỉ ngơi từ từ đi.
- Yên tâm đi, Hoàng sư huynh, chút thương thế nhỏ này, còn không đủ đánh bại Lâm Phàm ta đâu. - Lâm Phàm thần sắc凛冽 nói.

Nghe xong như vậy, Trương Long đã không còn lời nào để nói, bọn họ có cảm giác đã xem nhẹ Lâm sư đệ. Không hổ danh là Lâm sư đệ từng cả gan đối mặt với cự thủ trên chiến trường.

Sức mạnh ý chí ấy thật khiến bọn họ phục sát đất.

Và rồi, tất cả mọi người cùng nhìn về phía người đang nằm trên mặt đất, là Liễu Phong mặt mũi không còn toàn vẹn kia, họ hiếu kỳ xem đây đến cùng là ai.

Có Lã Khải Minh tỉnh mắt, lập tức thấy được lệnh bài kia, cầm lên xem.

- Liễu Phong.

Nhưng thời điểm nghe thấy hai chữ này, bọn Trương Long bất chợt ngạc nhiên không thôi.

Cái tên này quen thuộc quá rồi, đó chính là đệ tử ngoại môn nhất phẩm thực lực vô cùng cường hãn, Liễu Phong.

Mà Lâm Phàm nghe được cái tên ấy cũng phản ứng lại. Cái tên này nghe được ở đâu rồi ấy, từ từ, chẳng phải chính là cái thằng mẹ nào đấy lần trước chào hỏi với mình sao.

Thôi đừng rồi!

Chuyện quái gì vậy, sao tên này lại muốn giết mình, hình như mình chưa có đắc tội gì với hắn.

Bên trong nhất định là có hiểu lầm, cơ mà giờ đã bị mình chém chết mất tiêu rồi, hiểu lầm đành coi như không có luôn đi.

Lã Khải Minh lặng lẽ nhặt lệnh bài lại, cùng Âm Tiểu Thiên đưa mắt nhìn nhau.

Âm Tiểu Thiên ngẫm hiểu, liền đứng dậy:

- Được rồi, các sư huynh đệ đều không có chuyện gì. Nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, chúng ta về tông môn thôi.
- Nhưng mà, trước hết cứ mang chứng cứ nhiệm vụ về.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Mi gian xảo quá đi mất

Nhóm dịch: Ân Môn

Thi thể Thanh Manh yên tĩnh nằm ở nơi đó.

Những nhiệm vụ tông môn giao đều cần mang được chứng cứ về mới có thể chứng minh nhiệm vụ đã hoàn thành.

Ví dụ như Thanh Manh này, xuất quỷ nhập thần, rất khó truy lùng. Nếu như không mang theo bất cứ chứng cứ gì trở về, tông môn cũng khó xác nhận là đã thực sự hoàn thành nhiệm vụ hay chưa.

Cao Đại Tráng rất là chán ghét tên Thanh Manh này:

- Thằng ôn này tu luyện tà công, tàn sát không ít con dân của tông môn. Hắn là phải đem thi thể hắn về tông môn mới được.

- Ừm, Đại Tráng nói rất đúng. – Âm Tiểu Thiên nói.

Ba người bọn Vương Thụ Phong đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng tiếp nhận nhiệm vụ này do dòng họ giao. Giờ Thanh Manh đã chết, mà lại không phải chết trong tay bọn họ, nếu như họ tay không trở về thì cũng khó mà trả được nhiệm vụ.

Lâm Phàm búng bó đơn giản một chút, dù sao cũng ừ ừ hể hể gì. Lúc trước bị Liễu Phong đâm một kiếm kia đích xác là rất nặng, nhưng sau đó tự mình chế thêm nhát kiếm này, kỳ thật chả có chuyện gì to tát. Hắn chỉ đơn giản chọc cho mình vài phát trước phát sau, giả tạo nên một vết thương xuyên qua người, chứ thật ra chả bị cái rắm gì.

Mặc dù bởi vì thời gian cấp bách, làm không giống thật lắm, nhưng là để lừa bọn Lã sư huynh thế đã đủ rồi.

- Mấy vị huynh đệ, có thể thương lượng với mọi người một việc hay không. - Hai người Vương Thụ Phong và Vương Tử Yên ra hiệu cho nhau xong thì cùng bước lên, chuẩn bị thương lượng để bọn hắn nhường thi thể này cho họ, tiện cho bọn họ có thể trở về bàn giao nhiệm vụ.

- Việc gì? – Lã Khải Minh nghi hoặc hỏi.

- Các vị huynh đệ tông môn, nhà họ Vương chúng ta với Viêm Hoa tông quan hệ vốn mật thiết, mà chúng ta lần này ra ngoài cũng là để làm nhiệm vụ dòng họ giao cho, bây giờ Thanh Manh đã phải đền tội. Các huynh đệ có thể mang tín vật của Thanh Manh về bàn giao nhiệm vụ, còn thi thể có thể nhường cho bọn ta không, để chúng ta trở về còn có cái để ăn nói.

- Thực không dám giấu giếm, nhiệm vụ lần này đối với ba người chúng ta quan trọng không gì bằng. Bởi vì cái này ảnh hưởng đến việc địa vị của chúng ta ở trong gia tộc có thể tiến lên một bậc nữa hay không, cho nên muốn cùng các vị thương lượng một phen, ngày sau tất có hậu tạ.

Vương Thụ Phong nói chuyện rất êm tai, câu nào câu nấy đều huynh huynh đệ đệ nghe thật trơn tru.

Lã Khải Minh bọn họ thì lại cảm thấy cũng không có gì, thi thể này đối với bọn hắn mà nói đích thực chẳng có tác dụng gì, chỉ cần mang chứng cứ về là được. Bây giờ đối đã phương mở miệng, bọn hắn tự nhiên cũng không tính toán.

- Nếu đã vậy, thì cái này...

Ba người Vương Thụ Phong mừng thầm trong lòng, không ngờ lần này lại may mắn như vậy. Chẳng những giữ được mạng mà còn hoàn thành được nhiệm vụ, đây quả thực là được lợi mà không tổn một chút công phu. Đúng lúc ấy, một giọng nói chẳng mấy thỏa hiệp vang lên:

- Chờ một chút... – Lâm Phàm bước lên, hắn cảm thấy tình hình phát triển không đúng lắm.

Nhất là ba tên này cứ mất đi mây lại với nhau, vừa thấy đã biết là có vấn đề.

Khỏi cần nghĩ cũng biết ba tên này muốn trục con mẹ nó lợi, trục lợi của ông mày để trục vậy sao.

- Sư đệ, sao vậy? – Lã Khải Minh hỏi.

- Sư huynh, vấn đề này nhất định phải ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi hãy thương thảo. Nào nào, cứ ngồi xuống đã, để ta nói vài câu. – Lâm Phàm là người đầu tiên ngồi xuống, sau đó Lã Khải Minh bọn hắn cũng ngồi xuống theo. Bọn người Vương Thụ Phong thì liếc nhau, cảm thấy sự tình bắt đầu không ổn.

Bấy giờ, Lâm Phàm rất là hài lòng gật gật đầu, xem ra đều rất phối hợp, như vậy thì có thể bắt đầu trao đổi.

- Đầu tiên, điểm thứ nhất, mạng của các người là chúng ta cứu. Điểm thứ hai, Thanh Manh là do ta giết, cho nên thi thể này các người có thể mang đi hay không còn phải hỏi ta. Đương nhiên các người có thể mang đi, có điều phải để lại một ít cái này. - Lâm Phàm xoa ngón tay, thể hiện rõ quan điểm muốn đòi hỏi chút phúc lợi.

Lã Khải Minh bên cạnh nói:

- Lâm sư đệ, nhiệm vụ của chúng ta cũng đã hoàn thành. Bây giờ Vương huynh đệ bọn hắn nếu cần thì chúng ta có thể...

Lâm Phàm thẳng thừng cắt lời:

- Sư huynh, đừng chen vô, nghe ta.

Hắn cảm thấy Lã Khải Minh sao mà dễ tính đến vậy, việc mua bán lỗ vốn như rửa mà cũng làm nổi.

Chúng ta liều sống liều chết, sao có thể để người khác ngồi ngoài vớ bở chó?

Vương Thụ Phong biết đệ tử Viêm Hoa tông ít ra đường tiếp xúc, tương đối dễ nói chuyện nên hắn là sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Lã Khải Minh vừa mới đồng ý xong, tự nhiên lại mọc ra thẳng nồm này, hắn muốn câm nín luôn. Mà để đoạt không được cái thi thể này lại chẳng phải trả bất cứ giá nào, hắn cũng sẵn sàng may rủi một phen.

- Lâm huynh đệ, chúng ta đều là con dân Viêm Hoa tông, hắn là nên giúp đỡ nhau đúng không. Huống hồ chúng ta có thể quen biết lâu cũng là duyên

phận, ta cho rằng các vị đều là người có nghĩa khí giang hồ, đáng để kết giao. Chờ ngày sau các vị có đến thành Vân Lạc, Vương Thư Phong ta sẽ đích thân tiếp đãi các huynh đệ đây...

Bô lô ba la một tràng, chốt lại thì là muốn có được thi thể miễn phí.

Lâm Phàm không nói hai lời, đứng lên, vỗ vỗ cái mông:

- Các sư huynh, khiêng thi thể về tông môn.

Bây giờ, Hoàng Phú Quý đã bội phục Lâm Phàm vô cùng, lập tức khiêng thi thể về nhà không có một chút do dự. Hắn đã lập nên quyết định về sau tuyệt đối phải đi theo Lâm sư đệ lẫn lộn.

Bởi vì thân thái của Lâm sư đệ đã triệt để làm rung động đến nội tâm trầm tĩnh của hắn.

- Chờ một chút. – Vương Thư Phong gọi, cái xác này nhất định phải đoạt con mẹ nó bằng được, chỉ là không ngờ thằng cha này ác tới như vậy.

Vương Tử Yên trong lòng có chút tức giận, thằng cha này keo kiệt quá thể quá đáng.

Lâm Phàm nhìn Vương Thư Phong:

- Thế ngươi có muốn hay không.

- Muốn. – Vương Thư Phong cắn răng nói, hắn cảm giác hôm nay sợ rằng mình sắp bị bắt chẹt một trận.

- Vậy là tốt rồi, hiện tại có thể bàn bạc giá cả, ngươi ra giá bao nhiêu? – Lâm Phàm hỏi.

Lã Khải Minh ngáy ngẩn cả người, hắn không nghĩ tới Lâm sư đệ lại nói trắng ra như vậy, cái này không được hay cho lắm.

Vương Thư Phong suy nghĩ một lát, cuối cùng đưa ra một cái giá:

- Mười ngàn.

Lâm Phàm nghe xong liền chả buồn nói chuyện nữa luôn:

- Hoàng sư huynh, khiêng thi thể đi về. Cái giá này là đuôi ăn mây sao, biết vậy đã không cứu các ngươi, chẳng có tí thành ý nào. Lần trước ta cũng gặp phải một đệ tử của gia tộc họ, người ta hào phóng như vậy. Ài, đúng là không so sánh được, không thể sánh được.

- Lâm huynh đệ, mời nói giá đi. – Vương Thư Phong sốt sắng, nhiệm vụ lần này với hắn mà nói thật sự rất quan trọng, thuộc về tình thế bất buộc.

Lâm Phàm cười, nhe hàm răng trắng như tuyết ra. Hắn biết rõ những con em gia tộc này tương đối có tiền, bởi vì họ đều sở hữu sản nghiệp của gia tộc.

- Ta thấy ngươi cũng là người sáng khoái, thôi thì không báo giá linh tinh nữa, một trăm ngàn chốt đi. – Lâm Phàm cảm thấy cái giá này rất phải chăng, cũng khá rẻ, chẳng hề phí lý tí nào.

Bọn Lã Khải Minh nghe được lời này, cả đám đều tròn tròn mắt, một cái thi thể mà muốn lấy một trăm ngàn của người ta, mẹ nó gian thương quá thể.

Lâm Phàm nhìn thấy đối phương trầm tư, hắn là cũng đang cân nhắc. Có điều hắn cũng không có thời gian dằng dãi.

- Có mua hay không? Không mua thì thôi.

Ba người Vương Thư Phong nhò giọng bàn bạc, cuối cùng cắn răng, xem như người lợi hại, nếu như không phải vô cùng cần gấp thì chắc chắn sẽ không mua.

- Mua. – Vương Thư Phong nói.

Lâm Phàm vui vẻ ngay lập tức:

- Hoàng sư huynh, mau đưa thi thể qua, tiền trao cháo múc.

Hoàng Phú Quý nghe xong, trong lòng cũng là rất thoải mái:

- Được.

- Chờ một chút. – Lâm Phàm gọi giật lại, sau đó lập tức tiến lên: - Suýt nữa quên mất.

Vương Thư Phong không biết thằng cha này lại muốn làm cái gì. Rồi trong chớp mắt, hắn liền bội phục luôn sự vô sỉ ấy, thằng cha này vậy mà vợ vét hết sạch mọi đồ vật trên thân thể Thanh Manh.

Hắn muốn cầm nín luôn, trên thế gian này sao lại có người xảo trá đến nhường ấy.

Giao dịch hoàn thành.

Lâm Phàm cũng không dây dưa với bọn họ nữa.

Tâm tình ba người Vương Thư Phong rất khó chịu, cũng không muốn nhiều lời nữa, cứ thế khiêng thi thể rời đi.

- Lã sư huynh, không phải ta nói huynh chứ, nhưng về sau ngàn vạn không thể quá ngây thơ. Huynh xem chẳng phải là đủ lời rồi sao. Nào, ta lấy năm chục ngàn, các huynh mỗi người mười ngàn. – Lâm Phàm nói, sau đó liền chia tiền tại trận.

Trương Long nhìn của cải trong tay, không khỏi rơi vào trầm mặc, dường như đang suy nghĩ về những lời của Lâm sư đệ.

- Có lý. – Không lâu sau đó, Trương Long mới gật gật đầu, tựa như đã ngấm được chân lý nhân sinh nào đó.

Bọn Âm Tiểu Thiên cũng hớn hờ trong lòng, không ngờ nhiệm vụ còn chưa bàn giao đã kiếm được một vố.

- Lâm sư đệ, đệ thông minh quá xá, về sau Đại Tráng ta chỉ theo đệ lăn lộn thôi. – Cao Đại Tráng bội phục nói.

Lâm Phàm khiêm tốn khoát tay áo:

- Đâu có, đâu có.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phải trở nên mạnh mẽ!

Nhóm dịch: Ân Môn

Tại con đường nhỏ trên núi.

- Thật đáng ghét, sao tên kia lại có thể xảo trá đến vậy! - Vương Tử Yên vừa đá đám hoa dại ven đường, vừa thở hổn hển mắng.

Nàng dám thách với trời, cả đời này chưa từng gặp loại người như vậy.

Vương Thư Phong thở dài, cảm thấy đau lòng, nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Thôi, có thể hoàn thành nhiệm vụ dòng họ giao cho đã là tốt lắm rồi. Tổn thất một chút tiền của cũng không tính gì, muội thân là thiên kim của dòng họ, lại còn thiếu chút tiền đó sao?

- Không phải, chỉ là tức quá mà thôi. - Vương Tử Yên nói, chút tiền đó nàng không để vào mắt. Chỉ là bị người ta bắt chẹt như vậy, tính cách tiểu thư của nàng không thể dễ dàng bỏ qua.

Đang sau, Vương Đằng vừa cống thi thể vừa cảm râm:

- Thằng cha đó cũng độc ác thật. Thi thể bị nổ thành như vậy, sau khi trở về nhất định phải tắm rửa thật kỹ, mắc ối quá đi mất.

Thanh Manh lúc này đã biến thành thi thể, bị Lâm Phàm nện đến mức có thể nói là vô cùng thâm, ruột gan phèo phổi lòi hết cả ra, quả thực kinh khủng muốn lộn mửa.

Nhưng ai bảo địa vị hắn thấp nhất, chỉ có hắn có thể cống thi thể, tuy vậy hắn lại mang thù tính trên người Lâm Phàm. Đã giết người ta thì thôi, còn đập thành như vậy, thật là không có một chút công đức nào cả.

Mà lúc này Lâm Phàm ngâm nga một bài hát ngắn, tâm trạng không tồi. Hắn đã lặng lẽ phát hiện, địa vị của hắn trong đoàn đội đang dần dần nâng cao.

Ánh mắt mà các sư huynh nhìn về phía mình đã thay đổi, không giống trước kia.

Đây là sự coi trọng và tôn trọng đối với kẻ mạnh.

Nhưng lần này ra ngoài đúng là bội thu. Mặc kệ người khác thế nào, chỉ cần hắn có lời là được.

Hơn nữa cũng chứng minh một việc, đó chính là nguồn kiếm điểm tích lũy, sau này có thể cứ nhè yêu thú mà farm.

Bản thân hắn không phải loại biến thái thích giết chóc bừa bãi, nếu cứ phải giết người mới đạt được điểm tích lũy, tâm lòng thiện lương của hắn nhất định sẽ bị sa ngã.

Vài ngày sau.

Viêm Hoa tông.

Sau khi trở lại tông môn, đám người Lâm Phàm đều thờ phào nhẹ nhõm. Lần này dọc đường đi tất cả mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, dầu sao thì cũng không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên, Lâm Phàm không sợ hãi gì cả, giờ hắn đang phồng hết cả mũi, còn biết nguy hiểm là cái gì. Cùng lắm thì bị đối phương giết chết, mười giây sau lại trở thành một trang hảo hán.

- Cuối cùng cũng về đến tông môn rồi. - Trương Long cảm thán, sau đó nói - Các sư huynh sư đệ, chúng ta đi giao nhiệm vụ rồi lĩnh thưởng thôi.

Trong lòng mọi người cũng rất kích động, đi ra ngoài một chuyến chính là vì thời khắc này. Hơn nữa lần này nếu không có Lâm sư đệ, e là đã thập tử vô sinh.

Bọn họ không nghĩ tới tu vi của Thanh Manh đã đạt tới Tội Thể tầng chín, thực lực đó có thể đè bẹp tất cả bọn họ.

Với lại bọn họ phát hiện Lâm sư đệ bắt đầu có chút thần bí, cũng không biết tu vi của hắn rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào. Nhưng mà bọn họ không có vận hội, mỗi người đều có bí mật riêng, hỏi nhiều làm gì.

- Các sư huynh, mọi người đi giao nhiệm vụ đi, ta trở về trước. Còn phần thưởng thì các huynh cứ chia xong rồi lại đưa ta một phần là được. - Lâm Phàm không có hứng thú với phần thưởng.

Giờ đã là thổ hào rồi còn để ý mấy thứ vật vãnh đó làm chi?

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Lã Khải Minh nhìn mọi người nói:

- Chúng ta đừng nói chuyện này ra ngoài.

Âm Tiểu Thiên gật đầu:

- Kẻ đột nhiên xuất hiện đánh lén, hắn chính là Liễu Phong.

Mọi người không nói thêm gì, trong lòng đều hiểu rõ, chuyện này nếu tiết lộ ra bên ngoài thì cũng chỉ chuốc lấy phiền toái.

Liễu Phong là đệ tử nhất phẩm của ngoại môn, nếu để tông môn biết Liễu Phong bị Lâm sư đệ giết, chi sợ sẽ không ổn tí nào, cho nên cứ giấu kín chuyện này vào trong lòng là tốt nhất.

Trong phòng.

Lâm Phàm lấy hết những thứ vỡ vụn được ra sờ soạng, cũng rất là vừa lòng.

Một lọ đan dược cấp Hạ phẩm Nhân Giai.

Hai lọ đan dược cấp Trung phẩm Nhân Giai.

Một lọ đan dược cấp Thượng phẩm Nhân Giai.

Với lại còn có một viên đan dược cấp Trung phẩm Huyền Giai.

Trước cú mặc kệ không cần biết gì hết, cứ nuốt sạch rồi nói sau, fàm chút điểm khổ tu.

Đối với những đệ tử khác, đan dược đâu phải để uống cùng một lúc. Nhưng Lâm Phàm thì chẳng hề băn khoăn vấn đề ấy, chỉ cần luyện hóa đan dược thì dược lực lập tức biến thành điểm khổ tu.

Hiện tại đan dược cấp Trung phẩm Nhân Giai trở xuống đối với Lâm Phàm chỉ là muối, cơ bản là không tăng được bao nhiêu điểm tích lũy. Nhưng muối có nhỏ thì cũng là thịt.

Hắn mở nắp hết tất cả các bình, đổ toàn bộ đan dược vào miệng.

Vận chuyển công pháp, tôi luyện thân thể.

Cơ thể ban đầu đang bình lặng bỗng bộc phát như con hồng thủy, đó là dược lực đã phát tán.

Nếu có đệ tử khác ở bên cạnh nhìn, đảm bảo sẽ ngu người luôn. Tên này chán sống rồi à, bọn họ chỉ dám uống từng viên một, nào dám dùng thuốc cái kiểu đấy.

Được lực cuồng bạo rất có khả năng gây tổn hại thân thể, thậm chí mang lại thương thế nặng khó khôi phục.

Tâm tình Lâm Phàm vô cùng sáng khoái, loại cảm giác tăng vọt này mới là sáng khoái nhất.

Bạo tăng!

Không biết trôi qua bao lâu, đến khi Lâm Phàm mở hai mắt ra thì hân hăng hái vui mừng khôn xiết.

Kiểm tra giao diện một chút.

“Tính danh: Lâm Phàm

Tu vi: Tội Thể tăng tám.

Điểm khổ tu: 60250.

Điểm tích lũy: 340”

“Thiên phú: Bất tử chi thân”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

- Tốt, tốt, rất tốt.

Đối với lần tăng tu vi này, hắn rất hài lòng, nhưng khoảng cách để tăng cấp còn thiếu không ít, vẫn cần cố gắng mới được.

Về phần điểm tích lũy, tạm thời còn quá ít, cần phải tích góp thêm, đợi đến cuối dùng liền một lượt.

Sau đó hắn lấy kiếm pháp cấp Hạ phẩm Huyền Giai thu vét được ra, xem qua một chút liền ném nó vào trong nhẫn trữ vật.

Bây giờ vẫn chưa thể tu luyện, hưởng hồ tu luyện cũng chả dùng được cái kẹc gì. Tuy rằng “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” của hắn phẩm giai không đủ cao, nhưng thắng ở bạo lực.

Chỉ cần lực lượng đủ mạnh, một chùy đánh xuống là lấy mạng đối phương.

Nhưng khiến Lâm Phàm thấy hơi không hài lòng chính là chính “Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết”, hắn bỗng cảm thấy hai chữ “Ngạo Cốt” không xứng với mình.

(Ngạo cốt: ngông nghênh, cứng cỏi)

Hơi trẻ trâu, không đủ bá khí, cần tiếp tục thực nghiệm một chút, nhất định phải sáng tạo ra công pháp trâu bò hơn.

Hắn lấy quyển sổ nhỏ ra tỉ mỉ nghiên cứu.

- Ban đầu đã thực nghiệm ở đây, vậy thì cứ tiếp tục thí nghiệm thôi. - Lâm Phàm có một loại cố chấp với tu luyện, chỉ cần ở đâu có thời gian là lập tức lao vào tu luyện.

Về phần nghỉ ngơi, thôi đi, không tu luyện thì có khác gì ăn không ngồi rồi đâu.

Vận công theo một lộ tuyến khác.

Không bao lâu sau.

Đột nhiên hắn cảm thấy thân thể có chút không ổn, khí huyết trong cơ thể triệt để không ổn định, có cảm giác tẩu hỏa nhập ma.

Lâm Phàm không nói hai lời, rút trường kiếm từ trong nhẫn trữ vật ra, thẳng tay đâm mình một nhát.

Những lúc như thế này, chúng ta không cần lãng phí thời gian, không được thì làm lại, cùng lắm thì tự sát.

Điểm khổ tu +10.

Sau 10 giây tỉnh lại hắn liền tiếp tục tu luyện.

Hiện nay Lâm Phàm đang tinh thần phấn chấn, không hề sợ hãi, đặt trường kiếm ở trước mặt, thấy bất thường là cho mình một kiếm.

Đột nhiên, “Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân giai” phần còn trống lại phát sinh biến hóa, thêm một hàng chữ.

“Đồng Thiết Tội Thể Quyết: tăng cường nhục thân, điểm khổ tu +1.

Cấp Hạ phẩm Nhân giai”

- Ôi đuyt, tụi con mẹ nó lùì là thể íu nào.

Lâm Phàm bắt lực chửi thề, coi như đều nhìn thấy gì. Bất luận thể nào cũng nhất định phải để công pháp tăng cấp bậc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Sao mà khó giao tiếp thế này!

Nhóm dịch: Ân Môn

Mặt trời nhô lên, bầu trời dần sáng hẳn.

Lâm Phàm đã sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, hai mắt trừng to như sắp tóe ra lửa.

- Mày rốt cục có chịu thành công hay không. - Hắn muốn sụp đổ, thực nghiệm cả một đêm, số lần chết thì khỏi nói. Nhưng đừng có bắt nạt người khác quá đà vậy chứ, ít nhất cũng để bố thành công một lần được không.

Một lần cuối cùng, nếu không thành công, thì đi chết đi.

Đột nhiên!

Ngay khi Lâm Phàm sắp rơi vào trạng thái cuồng bạo, cảnh tượng khó tin đã xảy ra.

Phần còn trống trong “Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân Giai” đột nhiên xuất hiện một hàng văn tự:

“Kim Thân Tội Thể Quyết: Thân thể tăng trưởng, Kim Cương Bất Hoại, điểm khổ tu +3

Thượng phẩm Nhân Giai.”

- 6666... - Vừa thấy lời giới thiệu này, cả người hắn như sắp bay lên, tuyệt quá đi mất, không còn gì để nói, ngon lành cảnh đào.

Tu luyện một giây bằng 3 điểm điểm khổ tu.

Một phút được 180 điểm, một giờ chính là 10800 điểm, thời gian để đề tăng tu vi, giảm bớt không ít.

Rất tốt.

Lâm Phàm cảm thấy thật mỹ mãn, vất vả lâu như vậy, rốt cuộc tạo ra công pháp Thượng phẩm Nhân Giai, dù thế nào thì hắn cũng đã rất là thỏa mãn.

Trong tông môn, đệ tử Tội Thể cảnh chủ yếu đều tu luyện “Tội Thể quyết”, tốc độ tu hành chậm hơn mình rất nhiều. Hơn nữa sức mạnh của mình không ngừng tăng lên, còn có thêm cái Kim Cương Bất Hoại, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy toàn thân phấn khởi.

Nơi ở của Hoàng Phú Quý.

Tên đệ tử sai vặt vừa nhìn thấy sư huynh đang bận rộn, liền hấp tấp chạy tới, mặt a dua nói:

- Sư huynh, đề ta lo cho, lần này nhất định có thể bán đồng sắt vụn này đi.

Đồng sắt vụn xếp đồng ở trong này, hắn cũng hơi chướng mắt, nhưng đa phần gia sản của Hoàng sư huynh hầu như đã bỏ hết vào đây, nếu vứt đi thì cũng quá đáng tiếc.

Hắn thân là sai vặt trung thành, tất nhiên cần giúp sư huynh thoát ưu giải sầu:

- Sư huynh, hãy tin tưởng ta, ta đã tìm hiểu rõ ràng, vài đệ tử của Luyện Khí đường hiện tại đang cần gấp sắt vụn, khẳng định sẽ thu mua với giá cao.

Hoàng Phú Quý trừng mắt nhìn:

- Đừng ăn nói lung tung, nhanh chóng sắp xếp, theo ta đi sang bên Lâm sư đệ.

Thân là sai vật, đương nhiên là phải có con mắt sắc bén quan sát bốn phương tám hướng, năng lực nhìn mặt đoán ý là không cần phải nói. Xem cái kiểu của Hoàng sư huynh lúc này nhất định là muốn đi gây phiền toái với tên kia, dùng sức mạnh chèn ép, bắt đối phương mua hết đồng sắt vụn này.

Hay, thật là quá hay.

...

Dọc đường đi.

Không ít đệ tử nhìn thấy Hoàng Phú Quý, đều chỉ trỏ, nhỏ giọng thảo luận.

- Thấy chưa, Hoàng sư huynh sắp phát tài rồi, hiện tại thị trường sắt vụn giá cao vời vọi, đã tăng lên ba đồng một cân.

- Nhưng hiện tại ta không thiếu sắt vụn, đi tìm ai thu mua giờ.

- Giữ lại, tên ngốc này. Hiện giờ Hoàng sư huynh đã bão hòa rồi, tạm thời không thu mua nữa. Nhưng trong tương lai khẳng định giá sẽ càng cao, cho nên cứ trữ chút hàng, đợi sau này tăng giá thì bán phá giá.

Tên đệ tử này như thế biết rõ nội tình, giảng giải cho đồng môn rằng giá của thị trường sắt vụn tương lai rất khả quan.

Hoàng Phú Quý cũng không để ý những đệ tử chung quanh nói gì, hiện tại hắn chỉ có một ý nghĩ, đó chính là tặng hết đồng sắt vụn này cho Lâm sư đệ.

Trước kia chỉ vì mấy việc con con mà gây ra hiểu lầm.

Nhưng trải qua lần ra ngoài lịch lãm này, thái độ của hắn đối với Lâm sư đệ thay đổi rất nhiều, đồng thời cũng sinh lòng cảm kích.

Đặc biệt là cái cảnh Lâm sư đệ chấn một kiếm thay mình khiến hắn không thể nào quên được. Ban đêm mỗi khi nhắm mắt lại hắn đều nhớ lại chuyện này, bất giác mà khóe mắt đã thấm ướt.

Trong phòng.

Lâm Phàm tu luyện xong xuôi, rất là vừa lòng đối với thành quả tu luyện lần này. Cũng không uống công tu luyện lâu lắc như vậy, mỗi lần tu luyện hắn đều ghi lại lộ tuyến, không ngừng thí nghiệm.

Hiện tại môn công pháp này đã đạt tới Thượng phẩm Nhân Giai, muốn sáng tạo ra công pháp mạnh hơn, vậy chỉ có thể chờ đến khi rút được bí kíp sáng tạo công pháp Huyền Giai.

- Lâm sư đệ. - Bên ngoài vang lên tiếng gọi.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy Hoàng Phú Quý đẩy xe nhỏ tới liền có chút nghi hoặc trong lòng, không biết Hoàng sư huynh muốn làm gì?

Chẳng lẽ chỉ vì quan hệ giữa họ vừa xích lại một chút, hắn liền kéo đồng sắt vụn này tới để mình mua lại giúp hắn?

Vậy thì nhất định phải thận trọng, nếu quả thật là như thế, cần phải đánh lừa hắn một chút, mình không thể chịu thiệt được.

- Hoàng sư huynh, sao vậy? - Lâm Phàm biếng nhác hỏi.

Hắn vừa mới kết thúc tu luyện, quên luôn cả tự sát, hiện tại không có chút tinh thần nào.

Tên sai vật bên cạnh Hoàng Phú Quý lập tức đứng ra, mặt đầy phẫn nộ:

- Hoàng sư huynh là để cho người gọi sao?

“Bốp!”

Tên sai vật vốn đang chuẩn bị làm âm lên.

Thì đột nhiên!

Hắn cảm thấy bản thân như đang bay lên, cả người bay vèo sang một bên khác.

Hoàng Phú Quý tiến lên phía trước, cầm tay Lâm Phàm, áy náy không thôi, nói:

- Lâm sư đệ, trước kia sư huynh và đệ có hiểu lầm, hi vọng đệ có thể tha thứ cho sư huynh.

Sau đó chỉ vào đồng sắt vụn nói:

- Đây là sư huynh tặng cho sư đệ, hi vọng sư đệ có thể nhận lấy.

- Sư huynh, không cần như thế, đệ không có để ở trong lòng. - Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, hấp tấp hoàn hồn. Vừa rồi hắn bị dọa cho một trận, cứ tưởng đến bất chính mình mua hàng, không ngờ lại là tặng phúc lợi cho mình. Nhưng mình là loại người tùy tiện nhận đồ của người khác sao?

Rất hiển nhiên, đúng vậy đó.

Nhưng lời khách khí thì vẫn cần nói, đây chính là truyền thống mỹ đức của người Hoa Hạ chúng ta kiếp trước.

- Ấy dà, sư huynh à, những thứ này sao ta có thể lấy được, khẳng định phải trả tiền. Dù sao đây đều là sư huynh dùng vàng thật, bạc trắng mua về cả. - Lâm Phàm tỏ vẻ sốt sắng.

Hoàng phú quý cảm động không thôi, một đại nam nhân mà nước mắt đều sắp tuôn ra.

Hắn không nghĩ tới sư đệ thế mà còn suy nghĩ cho hắn, tiền tài tuy rằng trọng yếu, nhưng hắn thấy rằng làm gì quan trọng bằng Lâm sư đệ. nhưng một phen tâm ý này của Lâm sư đệ, hắn cũng không dễ từ chối.

- Tất cả đều nghe theo sư đệ an bài. - Hoàng Phú Quý vỗ tay Lâm Phàm, chân thành nói.

- A?

Hắn tròn mắt há hốc mồm.

Ồ cái diễn biến này không đúng lắm.

Hoàng sư huynh sao người đồng ý ẹ dữ vậy. Không phải nên nói là, không cần, không cần, đều là sư huynh tặng cho sư đệ cả ư.

Kịch bản không phải thường diễn như vậy sao?

Người của thế giới này tại sao không biết khách khí gì hết trơn vậy, sao mà khó giao tiếp thế này.

Nhưng lời đã nói ra, cũng không thể đổi ý, không thì cái mặt này biết giấu đi đâu.

- Được, nếu đã như vậy thì ta cứ nhận nhé, đúng lúc sư đệ cũng cần dùng gấp. Nhưng khoản tiền này thì sư đệ đành phải nói với sư huynh là, để từ từ thêm một thời gian rồi sư đệ sẽ dâng bằng cả hai tay. - Dù sao mình vốn cũng mặt dày chán, nói ra những lời này chả cảm thấy vấn đề gì.

Hoàng Phú Quý cũng muốn thu lại chút vốn, nhưng sư đệ đã mở miệng thì hắn tự nhiên một hơi đáp ứng luôn:

- Được, không có việc gì, chỉ cần sư đệ đừng chê bai gì với sư huynh là được.

Lâm Phàm vỗ bả vai Hoàng Phú Quý:

- Đâu có, đâu có, còn phải cảm tạ sư huynh đã tin tưởng sư đệ. Sư huynh cứ yên tâm đi, qua một thời gian nữa, sư đệ nhất định sẽ trả lại tiền cho sư huynh.

- Được. - Hoàng Phú Quý gật đầu, hắn rất tin tưởng Lâm sư đệ.

Nhưng cái khoảng thời gian ấy thì không đảm bảo chính xác được đâu.

Rốt cuộc phải qua bao lâu thì mới tính là qua một thời gian đây?

Mà hiện tại hắn đích xác cũng cần đồng sắt vụn này để chế tạo một ít lựu đạn. Bao nhiêu yêu thú còn đang chờ hắn, có những thứ này, điểm tích lũy không thoát ra khỏi lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Để ta dùng canh gà bồi bổ cho tâm hồn người

Nhóm dịch: Ân Môn

- Hoàng sư đệ, người cũng ở đây à. – Lúc này, Trương Long đi tới từ phía xa.

Lâm Phàm nghi hoặc:

- Trương sư huynh, sao huynh lại tới?

- Nhiệm vụ đã bàn giao xong, ta đây là đến để đưa cho đệ phần thưởng của nhiệm vụ. -

Trương Long cười nói, sau nhìn thấy xe sắt vụn thì liền dờ ra: - Đây là...?

Hoàng Phú Quý cười nói:

- Đây là đưa tới cho Lâm sư đệ.

Sắt vụn này cũng không đáng tiền, không hiểu vì sao mà Lâm sư đệ lại cần đến. Mà thôi cũng không cần nghĩ nhiều làm gì, hấn lấy phần thưởng đã được chia ở trong lòng ra, đưa qua:

- Sư đệ, nhận lấy đi.

Nhiệm vụ này có thể hoàn thành được, đúng là phải nhờ vào Lâm sư đệ. Nếu không có Lâm sư đệ, chỉ sợ bọn họ đều không về được.

- Sư huynh, chỗ này hình như hơi nhiều, ta nhớ rõ phần thưởng của nhiệm vụ này không nhiều như vậy. – Chỗ này ít nhất là có ba vạn Viêm Hoa tệ, còn có một lọ đan dược Thượng phẩm Nhân Giai, quả thực là quá nhiều.

Cảm giác như là toàn bộ phần thưởng của nhiệm vụ này đều đưa hết cho mình.

- Không nhiều, không nhiều. – Trương Long vội vàng nói.

Lâm Phàm khoát tay:

-Được rồi, nghĩ ta ngốc sao, các huynh xem Lâm Phàm ta là loại người gì chứ. Tiền này ta lấy một vạn, đan dược ta lấy hai viên. Nếu như huynh không nhận, về sau chúng ta xem như không quen biết, ta nói thật đó.

Đối với các sư huynh luôn quan tâm đến mình, hấn vẫn luôn rất trân trọng. Huống hồ hấn có cách gia tăng tu vi, cũng không cần đến đan dược Thượng phẩm Nhân Giai nữa. Phải nhang chóng làm cho tu vi của các sư huynh tăng lên mới được, bằng không về sau làm sao mà bắt kịp được hấn.

- Sư đệ, đệ thế này là... - Trương Long á khẩu không trả lời được, cuối cùng chỉ có thể nhận đồ lại, trong lòng cảm động đến cực điểm, vỗ bả vai Lâm Phàm, tất cả lời lẽ đều nghẹn ở trong lòng.

Hấn thấy rằng, có thể cùng Lâm sư đệ trở thành bạn tốt là phúc khí cả đời của hấn.

Sau khi tiễn hai người đi, Lâm Phàm quay lại suy xét một vấn đề.

Giờ sắt vụn cũng có rồi, làm lựu đạn gì đó cũng không lo thiếu, đợi khi làm xong lựu đạn thì liền đi tìm yêu thú để farm điểm.

Có điều, trước tiên phải sử dụng số tiền này đã, dùng chỗ tiền này có thể mua đan dược và cả công pháp nữa.

Mà tạm thời còn chưa cần đến công pháp, Tội Thể cảnh đối với hấn chung quy mà nói chỉ là một cái thời kì quá độ mà thôi. Trước tiên dùng chỗ tiền này mua một ít đan dược, tăng thực lực lên một chút, thể mới sáng suốt.

Tu luyện và đan dược phối hợp với nhau, tốc độ tu luyện như thế đảm bảo chỉ có chuẩn.

Đặt chân tới Luyện Đan đường, nhìn giá đan dược xong, hấn cảm nín không còn lời nào để nói.

Đan dược Hạ phẩm Nhân Giai cần ít nhất ba ngàn Viêm Hoa tệ.

Đan dược Huyền Giai bình thường cần mấy vạn, có khi còn lên đến mười mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn.

Cái này đối với các đệ tử bình thường mà nói, đều là vật phẩm xa xỉ.

Mua không nổi đan dược, vậy chỉ còn có thể ngoan ngoãn mà tu luyện.

Sau khi nhìn một vòng, ánh mắt Lâm Phàm tập trung ở một bình đan dược loại tu luyện cấp Thượng phẩm Huyền Giai.

“Huyền Cốt Viêm đan: đan dược loại tu luyện cấp Thượng phẩm Huyền Giai.”

“Sau khi uống vào, xương cốt sẽ bùng nổ, cảm giác như là bị lửa nóng đốt cháy. Nếu tâm trí nếu không kiên định mà bỏ dở giữa chừng, sẽ khiến thân thể nhận phải thương tổn rất lớn.”

Trị giá hai mươi lăm vạn Huyền Hoàng tệ.

So sánh với các đan dược Thượng phẩm Huyền Giai khác, chênh lệch thật sự quá lớn.

Có lẽ là do cái tác dụng phụ này mới khiến giá cả thấp như thế.

Đan dược Huyền Giai vốn rất quý giá, nó có thể hỗ trợ cho tu luyện đạt đến cảnh giới Địa Cương cảnh một cách viên mãn.

Hơn nữa ở trong tông môn hiện nay, Địa Cương cảnh là xu hướng chính, nên có tiền cũng không mua được đan dược Huyền Giai.

Nhắm tính lại số tiền tài mà bản thân hắn đang có, vơ vét tài sản của mấy cái xác cho đến bây giờ, tài sản tích lũy được cũng coi như lớn, ước chừng phải hơn mười ba vạn. Có điều còn cách giá của chỗ đan dược này một khoảng khá xa.

Xem ra phải nghĩ biện pháp kiếm chác một vỏ mới được.

Lúc này, Lâm Phàm nhớ tới bộ kiếm pháp cấp Hạ phẩm Huyền Giai đang nằm lặng lẽ ở trong nhẫn trữ vật kia.

Đó chính là đồ vật lấy được từ trên người Liễu Phong, xem ra chỉ có cách nghĩ biện pháp từ công pháp Hạ phẩm Huyền Giai này thôi.

Buổi chiều.

Tại Đài Ân Oán của Tông môn.

Nơi nhiều người thì sẽ có mâu thuẫn, có mâu thuẫn thì sẽ phải giải quyết. Mà tông môn để giúp đệ tử giải quyết các ân oán thì đã lập nên Đài Ân Oán này.

Chỉ cần không tổn thương đến tính mạng, có thể quyết đấu phân thắng bại.

- Đánh cược đi, đánh cược đi. Đệ tử ngoại môn nhị phẩm Hà Hư đấu với đệ tử ngoại môn nhị phẩm Bạch Hâm.

- Hà Hư tu vi Tội Thê tăng sáu.

- Bạch Hâm tu vi Tội Thê tăng 6.

- Đánh cược đi.

Ở trên Đài Ân Oán kia, một người nam tử trung niên đang cao giọng kêu gọi các đệ tử đánh cược. Chuyện này ở trong tông môn là rất bình thường, mà tông môn không có ít đệ tử xem chuyện này như một con đường phát tài làm giàu.

Đối với hai đệ tử ở trên đài mà nói, bọn họ đến là để giải quyết ân oán. Còn với các đệ tử dưới đài mà nói, đến đây là để làm giàu phát tài, đi lên đỉnh cao của cuộc đời.

Lâm Phàm đứng bên trong đám người, đeo mặt nạ. Ở Tông môn thì cách ăn mặc rất bình thường, sẽ không khiến bất cứ ai chú ý tới.

Hắn cảm thấy tông môn này mà nó càng ngày càng lắm trò hay.

Vậy mà còn có cả đánh bạc.

Lâm Phàm không tham gia đánh cược, hắn lẳng lặng chờ đợi. Có thể có được khởi đầu tốt đẹp hay không còn phải xem lần này đã.

Hai người trên đài đang đối diện nhau, lửa giận phun trào. Khi được bắt đầu giải quyết ân oán, trong nháy mắt hai người đã động thủ.

Không mất bao lâu, Hà Hư thi triển một chiêu pháp đại khai đại hợp, thẳng tay đánh bay đối phương ngã xuống đất không dậy nổi. Sau đó hắn một cước đạp Bạch Hâm dưới chân, ánh mắt sắc bén, thần sắc bá đạo:

- Bạch Hâm, ngươi thua rồi. Nhớ kỹ cho ta, về sau nhìn thấy ta thì biết điều một chút.

- Hừ.

Trường kiếm trong tay Bạch Hâm bay đến một bên, miệng hộc máu tươi, căm tức nhìn Hà Hư.

Hà Hư vung ống tay áo, vô cùng ngạo nghễ, nhìn xuống Bạch Hâm:

- Chỉ cần hai tay ta cũng đánh bại được ngươi. — Sau đó hắn quay đầu đi thẳng xuống đài. Xem ra với hắn, Bạch Hâm không đáng để nhắc đến.

Tuy rằng tu vi hai người tương đương nhau, nhưng ‘Trần Hải Càn Khôn chương’ của hắn đã tu luyện tới đỉnh cao từ lâu, thực lực sớm đã không ở mức mà Bạch Hâm có thể so sánh được.

Bạch Hâm gian nan đứng dậy, cầm lấy trường kiếm, vừa thôn thức vừa rời khỏi nơi này.

Hắn không nghĩ tới thực lực của mình so với Hà Hư lại chênh lệch lớn đến như vậy.

Hắn không cam lòng chút nào, tất cả chuyện này đều là do hắn không có lấy một môn công pháp cường đại nào cả.

Nếu như có một môn công pháp cường đại, mình làm sao mà thua nhanh như vậy được. Thậm chí đánh bại được Hà Hư cũng không phải là không có khả năng, chỉ là bây giờ có nói gì cũng đã muộn.

Lâm Phàm nhìn bóng dáng âm u kia, khuôn mặt giấu dưới lớp mặt nạ bất giác nhoen miệng cười.

Thất vọng được lắm.

Chỉ có thất vọng thì mới dễ ra tay.

Hắn lặng lẽ theo sau đuôi.

Tới tận vách núi cạnh tông môn.

Bạch Hâm ngồi nơi đó, lau khô máu tươi ở khoe miệng, nhìn phong cảnh mênh mông vô bờ trước mắt, không khỏi thở dài.

- Sư đệ, bây giờ thắng thua không phải là chuyện quan trọng, chỉ cần có ý chí không chịu lùi bước, đó mới là quan trọng. – Lâm Phàm đi đến, ngồi ở bên cạnh, thản nhiên cất tiếng.

Bạch Hâm nhìn thoáng qua người bên cạnh:

- Đa tạ sư huynh an ủi, nhưng mà thua chính là thua.

- Người sai rồi, thất bại là mẹ thành công. Một lần thất bại chỉ làm người phát hiện khuyết điểm của mình thôi. Chỉ cần biết bù lại được khuyết điểm ấy, nhất định sẽ đạt được thành công. – Lâm Phàm bắt đầu giờ bài canh gà bồi bổ tâm hồn.

Mà Bạch Hâm nghe nói như vậy, không khỏi nhìn thẳng nhìn vào sư huynh xa lạ ngồi bên cạnh.

Hắn đột nhiên nhận ra sư huynh nói rất có đạo lý.

Cảm giác thất bại đã nhạt phai đi không ít.

Lâm Phàm cười, nói đùa, canh gà bồi bổ tâm hồn người đã nghe qua chưa. Hôm nay vì để bán công pháp đi, cứ để ta dùng canh gà bồi bổ cho tâm hồn người cái đã.

(“Chicken Soup for the Soul” - Một trong những tác phẩm bán chạy nhất thế giới của tác giả Jack Canfield, chuyên răn dạy triết lý sống.)

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Quân lâm thiên hạ, nhiệt tình hăng hái!

Nhóm dịch: Ân Môn

Sư huynh, xin hỏi huynh là ai? - Bạch Hâm cảm thấy sư huynh có học vấn như vậy, nhất định không phải kẻ tầm thường, chỉ nói có mấy câu đã khiến hắn hiểu ra nhiều điều, đương nhiên là phải kết giao một phen.

Lâm Phàm vẫy tay:

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay chúng ta gặp nhau coi như là có duyên phận, có thể cùng trò chuyện.

Hắn sẽ không để mình bị bại lộ, bản thân đây là đang làm chuyện xấu, nếu bị phát hiện thì có mà toi com.

- Sư huynh, rốt cục thì tại sao ta lại thua chứ? – Bạch Hâm cảm giác như mình tìm được một tri kỷ, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, muốn tìm người để dốc bầu tâm sự.

Lâm Phàm hỏi lại:

- Tự ngươi đã biết rồi, sao còn hỏi ta làm gì?

- Đúng, ta biết, tất cả là vì công pháp ta tu luyện không đủ cường đại. Nếu ta có được một môn công pháp cường đại, nhất định ta sẽ không thua. – Trong lòng Bạch Hâm hiểu rõ nhưng sau đó lại nuối tiếc nói: - Nhưng một môn công pháp cường đại quý giá như vậy, chỉ với vốn liếng tích lũy hiện tại của ta căn bản là không mua nổi.

- Haizzz...

Một tiếng thở dài vô vàn xót xa.

- Sư đệ, ngươi xem đây là gì? – Lâm Phàm nhìn quanh nhìn quất, đảm bảo không có ai mới vén áo khoác lên, lộ ra một môn bí tịch ở ngay sát bên trên quần áo.

Bạch Hâm sững sờ, thốt lên:

- Công pháp.

Lâm Phàm rất hài lòng gật gật đầu, đề nhỏ giọng nói:

- “Cuồng Phong kiếm pháp” – cấp Hạ phẩm Huyền Giai, rất hợp với sư đệ, thấy sao?

Bạch Hâm nuốt nước miếng, nhưng khi biết được đó là công pháp cấp Hạ phẩm Huyền Giai, lại tỏ vẻ tiếc nuối:

- Sư huynh, đây là Huyền giai hạ phẩm công pháp, chỉ khi nào tiến vào Địa Cương cảnh mới có thể tu luyện được.

Lâm Phàm đã biết điều ấy từ lâu, nhưng hắn không tin với tài ăn nói của hắn hắn không bán được vật này:

- Thế ta hỏi ngươi, ngươi nói có thể tu luyện hay không?

Bạch Hâm gật đầu:

- Cái này đương nhiên có thể tu luyện, chỉ là không có Nguyên Lực thúc đẩy thì sẽ ảnh hưởng đến uy lực mà thôi.

- Như vậy đi, sư đệ, bất cứ công pháp nào, hình thức thay đổi bản chất cũng không thay đổi. Nếu như ngươi có thể nắm được tinh túy bên trong, cho dù không thể dùng Nguyên Lực thúc đẩy ra uy lực lớn nhất, nhưng ngươi nghĩ xem, có cường đại hơn kiếm pháp ngươi vẫn đang tu luyện hay không? – Lâm Phàm nhỏ giọng nói, cứ như đang thương thảo một vấn đề không thể để lộ ra ánh sáng.

- Sư huynh, nói có lý lắm. - Bạch Hâm tán đồng.

Lâm Phàm cảm thấy lừa đã được nhen kha khá rồi, đã có thể đi trực tiếp vào vấn đề chính, hắn không tin mình không thực hiện được, bèn thở dài một tiếng:

- Haizz, gặp nhau cũng là duyên phận, ta với sư đệ coi như vừa gặp đã quen. Nay sư đệ vì công pháp mà phiền não, sư huynh ta không thể thấy chết không cứu. Môn ‘Cuồng Phong kiếm pháp’ này bán cho sư đệ, sư đệ ngươi có muốn mua hay không?

- Sư huynh, huynh thật sự muốn bán cho ta? - Bạch Hâm thờ dòn dập, nhưng sau đó lại cúi đầu - Sư huynh, chỉ sợ là ta mua không nổi.

Lâm Phàm đương nhiên biết thừa thằng này nghèo kiết xác, công pháp Hạ phẩm Huyền Giai không có mười vạn trở lên mà muốn mua thì có mà nằm mơ đi.

- Sư đệ, ngươi nói thật cho sư huynh nghe đi, ngươi có bao nhiêu? – Hiện tại, Lâm Phàm chỉ muốn bán tổng bán tháo, có thể bán bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Bạch Hâm nói:

- Sư huynh, nói thật với huynh, toàn bộ gia sản của ta chỉ có hơn hai vạn một chút. Ta vốn muốn từ từ tích góp, mua một bộ kiếm pháp cấp Nhân Giai mà thôi.

- Được, ta thấy sư đệ cũng là người thẳng thắn, hai vạn thành giao luôn, được không? – Lâm Phàm nói một hơi.

- A? - Bạch Hâm sững sờ, sau đó nhảy mất đồ bưng mặt - Sư huynh, đây chính là kiếm pháp Hạ phẩm Huyền Giai, huynh thật sự muốn bán cho ta chỉ hai vạn?

Bạch Hâm thật sự không thể nào tin nổi. Đây chính là công pháp Hạ phẩm Huyền Giai đó, nếu như mua ở tông môn thì chính là giá trên trời.

- Đương nhiên. – Lâm Phàm nói.

Bạch Hâm không thể ngờ trong tông môn lại có sư huynh tốt như vậy, đây là điều hắn chưa từng nghĩ đến.

Lâm Phàm nhìn quanh quất, rồi nhanh nhẩu lấy công pháp ra:

- Sư đệ, mau mau kiểm hàng, chúng ta trao đổi.

Bạch Hâm chỉ nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng mang tiền tích góp ra:

- Đa tạ sư huynh.

Mới đầu tiên thành công, tâm tình Lâm Phàm rất là vui sướng, sau đó đứng dậy đi về phía trước, đột nhiên lại dừng lại, khí tức trầm ổn nói:

- Sư đệ, sư huynh có lời này muốn nói với ngươi.

Bạch Hâm đối với vị sư huynh vô danh này vô cùng cảm tạ, gật đầu liên tục:

- Sư huynh, mời nói.

Lâm Phàm hít sâu một hơi:

- Chỉ cần tâm không sợ hãi, gió mát sẽ thổi đến. Con đường ở phía trước nhất định có nhiều khó khăn và thất bại, thuận theo chiều gió có thể sẽ thoải mái, nhưng sẽ không thể đi lên vị trí cao được. Ngược gió mà đi sẽ đau đớn, nhưng mới có thể leo lên được đến đỉnh núi. Ở trên đỉnh cao nhìn xuống, giữ trong lòng một trái tim quả cảm, quân lâm thiên hạ, nhiệt tình hăng hái.

- Hãy nỗ lực mà nuôi dưỡng tâm lòng hướng Phật, cây xanh sẽ tự nảy mầm, hướng thẳng về phía mặt trời.

Lâm Phàm tiếp tục đi về phía trước, giơ tay lên, quay lưng về phía Bạch Hâm mà vẫy vẫy:

- Sư đệ, cố gắng lên, sư huynh tin tưởng ngươi sẽ thành công.

Bạch Hâm đứng thẳng tại chỗ, nhìn tấm lưng ở phía xa đang khoác lên ánh nắng chói lòa từ ánh mặt trời chiếu rọi, hốc mắt có chút ẩm ướt, chưa bao giờ có ai nói với hắn những lời này. Hắn vô cùng phấn chấn mà nói:

- Sư huynh, ta sẽ cố gắng!

Hắn gào lên, thất bại là mẹ thành công, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải khắc phục khuyết điểm, không sợ thất bại.

...

- Thật mẹ nó thoải mái, thế là hai vạn vào túi.- Ở một nơi không có ai, Lâm Phàm cất tiền vào nhắt trữ vật, sau đó lại cầm ra một quyển bí tịch, cất vào trong quần áo, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Hắn sao chép ‘Cuồng Phong kiếm pháp’ thành rất nhiều bản, chỉ cần bán hết ra ngoài là khỏi phải lo lắng gì nữa.

Có điều cần phải cẩn thận một chút mới được, đây là ở tông môn, nếu như bị bắt được thì coi như xong đời.

Một hồi vừa rồi, sau này không thể lấy lý do này nữa.

Trên đường, có không ít đệ tử đi ngang qua.

Lâm Phàm chuyên môn tìm các đệ tử tu luyện kiếm pháp để ra tay. Những kẻ giàu có thì thôi, tư tưởng kiểu bọn đấy có khi chẳng coi mình ra cái gì, nói không chừng còn đi tố cáo mình như chơi.

Lúc này, một tên đệ tử mang trường kiếm trên lưng rơi vào tầm mắt của Lâm Phàm.

Hắn liền mau lẹ đuổi theo, hai người song song nhau mà đi.

Tên đệ tử kia quay đầu, có chút nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, không biết thằng này là thằng nào định làm gì. Không đợi hắn mở miệng Lâm Phàm liền lên tiếng trước.

- Sư đệ, cho ngươi xem một thứ hay ho, có muốn nhìn hay không?

Đệ tử này có chút không hiểu người này muốn làm gì, nhưng vẫn gật gật đầu:

- Thứ gì?

Lâm Phàm thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ vén một góc áo lên, để lộ ra công pháp dất bên trong.

- Công pháp Hạ phẩm Huyền Giai, người biết đấy, đúng là đồ xịn phải không?

Động tác lên lên lút lút, giọng nói thì dung tục, giống hệt bọn người bán đồng hồ và di động dạo ở trên đường kiếp trước, đều hành động lặt lể.

- Ha ha... - Tên đệ tử này nhìn thấy công pháp thì lập tức cười đến xán lạn, cười bĩ ổi như bắt được vàng, ánh mắt trở nên quái dị: - Đồ xịn, đúng là đồ xịn.

Hắn hiểu rõ, đây là buôn bán công pháp, trước kia ở tông môn không phải chưa từng có, chỉ là bị chỉ trích một hồi, trên cơ bản đã không còn nữa.

Không ngờ mình lại may mắn như vậy, thế mà có thể gặp được.

Lâm Phàm vừa thấy đối phương có ý muốn mua, cười vô cùng xán lạn:

- Sư đệ, đi, chúng ta đi vô hẻm nhỏ nào, từ từ rồi nói chuyện.

- Được được...

...

Mãi cho đến khi ráng chiều hạ xuống.

Lâm Phàm đi đến chỗ không người, cời mặt nạ xuống, sau đó nhìn nhìn số tiền trong nhẫn trữ vật, cười đến chói lóa.

Đúng là lời to.

Nếu biết con mẹ nó sớm đã sao chép nhiều hơn mấy phần.

Mặc dù có vụn bản giá một vạn cũng bán, nhưng tiền thì vẫn là tiền.

Dựa vào bản “Cuồng phong kiếm pháp” này đã bán được hai mươi vạn Viêm Hoa tệ, tốc độ kiếm tiền của mệnh đúng là nhanh như gió, hiện tại đã có đủ tiền để mua đan dược.

Trong lòng thật vui vẻ.

Mà lúc này, ở một nơi khác.

Một đệ tử dẫn theo các sư huynh chấp pháp đi đến chỗ ban đầu Lâm Phàm buôn bán:

- Các sư huynh, vừa rồi ta phát hiện có đệ tử vụng trộm buôn bán công pháp, chỉ là ta không biết hắn đi đâu mất rồi.

Các sư huynh chấp pháp nhìn nhau, chuyện này cần phải điều tra kỹ lưỡng.

Được cái may là Lâm Phàm chỉ bán một lúc thì không bán nữa, nếu mà còn tiếp tục bán thì có khi đi đòi nhà ma thật.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Xuất phát đi, Phàm Phàm của ta

Nhóm dịch: Ân Môn

Ôm số tiền vạt và một ngày kiếm được, trong lòng hắn có phần mỹ mãn, cuối cùng cũng nhờ vào năng lực bản thân mà kiếm được số tiền này.

Sau đó hắn liền đến Luyện Đan đường, vô cùng phong độ mua đan dược thượng phẩm Huyền giai.

Tuy rằng khi dùng có tác dụng phụ rất mạnh, nhưng có liên quan gì đến mình?

Đừng có kể lể với ta nữa, gì mà cực kì đau đớn, tra tấn, những cảm giác đau này đều không là vấn đề.

Châm ngôn của ông mày chính là, chỉ cần không nổ tan xác thì không thành vấn đề.

Số tiền còn lại hần chưa động tới, giờ thì hần đã hiểu rõ, muốn tu luyện đến cảnh giới cao thì cần phải có tiền.

Tu vi thấp thì bản cùng là lẽ đương nhiên.

Tu vi cao thì tiền tài không phải vấn đề.

Hầu hết của cải đều nằm trong tay một số ít người, phần còn lại trong tay một đám nghèo loz, hơn nữa còn đang làm việc cho những có kẻ tu vi cao, đem lại càng nhiều lợi lộc cho chúng.

Cũng giống như xã hội ở kiếp trước.

Trong phòng.

Hần ngấm ngứa viên đan dược màu đỏ trong tay, không chút do dự nuốt xuống, sau đó lập tức vận công, bắt đầu luyện hóa.

Rắc!

Lâm Phàm cảm giác xương cốt đang biến chuyển, giống như muốn nổ tung ra vậy, đương nhiên cũng chỉ là cảm nhận, hoàn toàn không thấy khó chịu.

Điểm khổ tu không ngừng tăng lên.

Đan dược sức mạnh vô cùng lớn, được tích hợp vào cơ thể càng thêm phần gia tăng tu vi.

Nếu người khác chứng kiến cảnh này nhất định sẽ bị dọa tới trợn mắt há mồm, tên này tởm vãi đái, dùng loại đan dược này mà không có chút khó chịu nào sao?

Đương nhiên, chẳng ai ngờ được Lâm Phàm sở hữu “Thân bất tử”, hơn nữa còn vô cảm với sự đau đớn.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm mở mắt, nở nụ cười đắc ý.

- Tu vi của ta hãy bùng nổ đi.

- Thăng cấp.

Hần ấn vào dấu (+), tiêu hao 128000 điểm khổ tu.

Tu vi: Tội Thể tầng chín (+).

Đúng thời khắc đột phá ấy, cơ thể Lâm Phàm có sự thay đổi vô cùng lớn, toàn thân bên trong như muốn nổ tung ra, tất cả xương cốt, nội tạng, tủy xương đều đạt đến đỉnh điểm.

So với tội thể tầng tám lúc trước, quả thực có sự khác biệt quá lớn, chính là sự thay đổi về sức mạnh.

Tên Thanh Manh hồi trước chính là Tội Thể tầng chín, hoàn toàn dựa vào hình thức cấp bậc để chèn ép các huynh đệ của ta.

Nếu không phải nhờ bản thân tu luyện “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” đến cảnh giới cao như vậy, e rằng cũng khó mà chèn ép được Thanh Manh.

Kiểm tra bảng điều khiển.

“Tính danh: Lâm Phàm

Tu vi: Tội Thể tầng chín (+)

Điểm khổ tu: 58654

Điểm tích lũy: 340”

“Thiên phú: Thân bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

Tu luyện liên tục từ tối đến sáng quả thực không lãng phí một giây phút nào, hơn nữa kết hợp với đan dược còn tích lũy được đủ điểm khổ tu trị, một bước đột phá đến Tội Thể tầng chín.

Còn chuyện tiến vào Địa Cung cảnh đã nằm trong tầm với rồi, chỉ cần thêm chút thời gian mà thôi.

Mục tiêu hiện tại chính là kiếm thêm điểm tích lũy để nâng cấp “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” đến cấp chín, lên cấp chín cần 2600 điểm tích lũy, cũng không quá nhiều, đi đánh một đám yêu thú là được.

Tinh thần sảng khoái, toàn thân dễ chịu.

Lúc Lâm Phàm bước ra thì phát hiện bên ngoài có không ít các đệ tử mặc áo giáp, không khỏi có chút nghi hoặc.

- Các đệ tử Cháp Pháp đường đang làm gì vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lâm Phàm trầm nghĩ.

Và rồi hắn nhìn thấy Lã Khải Minh đang đứng quan sát đằng xa, lập tức tiến đến.

- Sư huynh, đã xảy ra chuyện gì vậy? - Lâm Phàm hỏi.

Lã Khải Minh nhỏ giọng đáp:

- Nghe nói hôm qua có đệ tử lên lút bán trộm công pháp, người của Cháp Pháp đường liền bắt đầu đi kiểm tra rồi.

Lâm Phàm nghe thấy lời này liền giật mình, chẳng phải là đang nói chính mình sao.

- Vậy có phát hiện được manh mối gì không? - Lâm Phàm hỏi nhỏ, nếu bị phát hiện thì sẽ phải rời khỏi đây, mà hiện tại hắn vẫn chưa muốn đi lắm.

Nơi này mọi người đều biết đối nhân xử thế, nói chuyện lại dễ nghe, vô cùng thích nơi đây, mà còn chưa hưởng thụ đủ nữa.

- Không có, chỉ là có đệ tử báo cáo, Cháp Pháp đường liền tới điều tra một chút. Cũng không biết vị huynh đệ nào lại to gan như vậy. Trước đây những môn đệ lên lút bán công pháp đều bị bắt quy án chịu phạt rồi, không ngờ vẫn còn có kẻ dám làm. - Lã Khải Minh cảm thán, vẻ mặt có chút bối rối, có lẽ bởi vì bản thân chưa từng gặp phải kẻ buôn bán trộm công pháp như này.

Nói chung là kiểu buôn bán công pháp chui như này rẻ hơn rất nhiều so với tông môn.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị phát hiện, nhưng trong lòng cũng thầm rửa không biết là kẻ nào tố giác, thực khôn nạn.

- Áy, sư đệ, sao ta cảm thấy hôm nay đệ có gì đó không giống với thường ngày? - Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, thực sự cảm thấy có chỗ không giống, nhưng mà không giống ở điểm nào thì nhất thời không nói ra được.

Lâm Phàm ngó trên ngó dưới, bản thân thay đổi sao?

Xem ra là do tu vi thăng cấp, toàn thân đều phát ra sinh lực.

- Chắc là trở nên đẹp trai hơn rồi. - Lâm Phàm tự đắc đáp.

Lã Khải Minh không còn lời nào để nói, sư đệ thực quá tự luyện, thôi tốt nhất là không nên vạch trần ra.

Không còn chuyện gì nữa, Lâm Phàm liền chào tạm biệt Lã Khải Minh. Hắn còn bận làm việc lớn, cần phải đi kiếm nguyên liệu chế tạo lục đạn, thế là liền lập tức xuất phát.

Vài ngày sau.

Lâm Phàm nhìn nhẵn trừ vật có hàng trăm quả lục đạn, không khỏi nở nụ cười sung sướng.

Lần này đã chuẩn bị ổn thỏa, có thể thỏa sức làm càn rồi.

Lũ yêu thú, ta đến đây, hi vọng các ngươi đừng quá đau buồn, ta sẽ nhẹ nhàng với các ngươi.

Sáng sớm, hắn sắp xếp thu gọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi tông môn.

- Sư đệ, đệ đi đâu vậy? - Âm Tiểu Thiên và Cao Đại Tráng lúc nào cũng ở cùng nhau, cứ mỗi lần xuất hiện đều có mặt cả hai người.

Lâm Phàm cứ thắc mắc trong lòng, có khi nào hai người này có gì đó thiệt không.

Nhưng đành phải tạm gác lại vấn đề này, dù sao thì nói thẳng ra cũng khiến người khác khó lòng chấp nhận, vậy quả thực không ổn.

- Đệ ra ngoài có chút chuyện, Âm sư huynh, các huynh tới làm gì vậy? - Lâm Phàm hỏi ngược lại.

Âm Tiểu Thiên cười đáp:

- Ta cùng Cao sư huynh của đệ gần đây ở tông môn hoài có chút buồn phiền nên định đi dạo qua thành Vân Lạc giải sầu chút, sư đệ có cùng đường

không?

Hắn đương nhiên không muốn đi cùng với hai người này. Muốn làm chuyện đại sự mà lại có người bên cạnh thì thực vướng chân vướng tay, bèn đáp:

- Sư huynh, không cùng đường rồi, đệ đi ngược đường với các huynh.
- Thôi được, sư đệ, vậy hai huynh đi trước đây, đi ra ngoài nên chú ý an toàn.

Âm Tiểu Thiên và Cao Đại Tráng vẫy tay chào.

- Được.

Lúc này, Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức rời tông. Lần này không cây đu điểm tích lũy hắn tuyệt đối sẽ không quay về.

Và hắn gấp rút lên đường, kể cả đêm khuya cũng không nghỉ ngơi.

Ba ngày sau.

Lâm Phàm nhìn rừng cây um tùm trước mắt, khuôn mặt lập tức lộ vẻ tươi cười.

Lũ yêu thú, ta đến rồi đây.

Rừng Tê Hà.

Đây là nơi lũ yêu thú sinh sống, phạm vi cả khu rừng rất rộng. Bọn yêu thú phía ngoài bìa rừng thì không đáng nhắc tới, nhưng nếu tiến vào sâu trong rừng sẽ gặp phải yêu thú cấp Địa Cương cảnh, thậm chí còn có cả yêu thú Thiên Cương cảnh, vô cùng nguy hiểm.

Đối với Lâm Phàm mà nói, mục đích chính là cây đu điểm tích lũy, chẳng hề nghĩ tới đi gây hấn với loại đại yêu thú đáng sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lâm Phàm, xong

Nhóm dịch: Ân Môn

Một thân một mình tới đây thực có chút căng thẳng, nếu bị yêu thú bao vây, nhất định sẽ chỉ còn đường chết, không chết thì cũng bị lột da. Nhưng đối với kẻ điên cuồng như Lâm Phàm thì chẳng có ảnh hưởng gì.

Hắn hoàn toàn không thêm để mắt tới khu vực phía ngoài rừng, tiếp tục đi sâu vào trong.

Một đàn sói xám.

Lâm Phàm lập tức bỏ qua vài chục con sói xám đáng thương, không buồn ra tay. Lần trước đã giết sạch cả một đàn đông đúc, cũng nên để cho chúng cơ hội nghỉ ngơi phát triển nữa.

Húúúú!

Đi sâu đến một phạm vi nhất định, tiếng gầm gừ của yêu thú càng ngày càng nhiều, mà tiếng gầm gừ này tựa như tiếng sấm, vô cùng vang dội.

Lắng nghe tiếng vang liền biết được yêu thú có tiếng gầm dữ dội đến thế nhất định không phải loại tầm thường.

Lâm Phàm nghiêng ngang bước tới, cây cối xung quanh cũng trở nên to lớn hơn, độ ẩm thấp ngày một tăng lên.

Đúng lúc này, mắt hắn sáng lên, một đàn yêu thú xuất hiện phía sau những khối đá lớn ở bãi đất trống trước mặt.

Điều hâu Tích Giác!

Hình dáng chúng trông như điều hâu thường, trên đầu mọc một sừng trắng dài, giống với xương cột sống của người, bốn móng vuốt dài sắc bén nhọn hoắt, đuôi mảnh và dài, phía sau đuôi mở ra là hàm răng nhọn có thể cắn kẹp.

Trong nhóm yêu thú chưa đạt tới Địa Cương cảnh, loại yêu thú này đã thuộc dạng khó nhằn.

Thường thì chúng đều là Tội Thủ tầng sáu, tầng bảy, nhưng cũng có cả Tội Thủ tầng tám.

Các môn đệ có thực lực ngang hàng với loại yêu thú này còn không dám gây hấn.

Bởi vì tốc độ của lũ yêu thú này rất nhanh. Ngoài ra toàn thân chúng trên dưới đều có tác dụng công kích, đặc biệt là phía sau đuôi khiến người khác khó phòng bị được. Nếu đột nhiên bị nó lướt qua cắn kẹp cho thì có thể bị cắn nát cả người.

- Được lắm. - Lâm Phàm nở nụ cười, đếm kĩ có khoảng gần hai mươi con, nếu giết sạch được bọn chúng thì nhất định sẽ kiếm được một mớ điểm.

Hắn nấp về phía sau, không chút do dự lôi lục đạn ra, kéo chốt rồi ném thẳng vào trong.

Từng quả từng quả lục đạn được ném ra không chút do dự, cứ nổ chết một loạt đã rồi tính tiếp.

Đám điều hầu Tích Giác đang nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động liền lập tức có phản ứng, quan sát xung quanh. Khi nhìn thấy một vật có hình tròn lăn tới, lũ yêu thú còn đang nghỉ ngơi không biết là thứ đồ gì.

Trong đó có một con điều hầu Tích Giác còn tưởng là đồ ăn, há mỏ nuốt luôn quả lục đạn.

Đối với loại yêu thú dưới Địa Cương cảnh này, tưởng chúng có trí thông minh thì chỉ là trong mơ mà thôi.

- Hầy, chúng mày chết cũng không oan đâu. - Lâm Phàm chứng kiến cảnh này thì chẳng muốn nhiều lời nữa. Ngay cả lục đạn của ta cũng dám nuốt, không biết bọn này lấy dũng khí từ đâu ra.

Hắn đếm thềm bảy giây.

Bùm!

Quả lục đạn nổ tung trong nháy mắt.

“Điểm tích lũy +60

Điểm tích lũy +70

Điểm tích lũy +60

...”

Lâm Phàm dựa lưng vào tảng đá, mắt hơi nhắm lại. Nghe thấy những tiếng nổ vang dội này, hắn không muốn nói gì nữa, trong lòng vô cùng thương cảm.

Vạn vật trên thế gian đều bình đẳng như nhau, các nguoi có quyền sinh tồn. Nhưng không còn cách nào khác, các nguoi không chết thì là ta chết.

Hì vọng kiếp sau các nguoi có thể trở thành người, không phải làm yêu thú nữa.

Kết thúc cầu nguyện.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng từ trong nhẫn trữ vật ra, về mặt bá đạo, sau đó nhảy ra từ sau tảng đá:

- Giết...

Giữa tâm vụ nổ, con điều hầu vương sững sờ chứng kiến tất cả.

Đến bây giờ nó vẫn chưa kịp có phản ứng gì, các tiểu đệ rốt cục bị sao vậy, sao đột nhiên lại bị nổ tan tác thế này.

Bùm!

Tiếng nổ lớn từ bên trái truyền đến.

Điều hầu vương lập tức quay lại, tiểu đệ vừa nãy còn lạnh lặn, trong chớp mắt liền biến mất không thấy nữa.

Rốt cục là có chuyện gì, cũng không thấy kẻ địch, sao tất cả lại biến mất thế này.

- Giết!

Đột nhiên, nó nghe được giọng nói loài người. Chỉ thấy phía trước là một con người đang vác vũ khí cực lớn xông về phía mình. Chuyện này khiến điều hầu vương vô cùng phấn nộ, nó rít gào một tiếng, lao ra tấn công đối phương.

- Chắc chắn! - Lâm Phàm không ngờ con điều hầu vương này may mắn như thế, nhiều lục đạn như vậy mà không nổ chết nó, còn bắt mình phải dứt điểm.

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ” mang theo uy lực vượt trội bùng nổ.

Điều hâu vương vô cùng mạnh nhưng cũng không phải sắt thép, một chùy nện xuống lập tức bị nổ tan xác.

“Điểm tích lũy +80.”

Sáng khoái.

Kiểm tra điểm tích lũy đã được 1350 điểm.

Trận đầu toàn thắng, thuận lợi tiến lên.

Hiện tại, Lâm Phàm vô cùng tự tin với con đường phía trước. Nơi đây không thiếu yêu thú, chỉ cần tiếp tục cố gắng, muốn trở thành ông trùm điểm tích lũy chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lông yêu thú thực ra cũng có chút giá trị, nhưng sức mạnh của bọn yêu thú này quá yếu, không thêm để mất tới nữa.

Trừ phi là yêu thú cấp cao mới có thể khiến hắn để mất tới.

Không nói chuyện khác nữa, tiếp tục tìm yêu thú rồi tiến hành oanh tạc.

Ở trong rừng Tê Hà một lúc, tiếng gầm gừ ở khắp mọi nơi, những con yêu thú cấp thấp nghe thấy tiếng gầm rú đều bị dọa chạy tán loạn.

- Còn con nào nữa.

Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng bước đi trong rừng, hắn cảm giác như đã trở thành bậc đế vương ném pháo đang hành tẩu, chỉ cần có yêu thú sẽ có bóng dáng hắn.

Lũ yêu thú dưới Địa Cương cảnh đều đã bị pháo nổ cho tan tác, đang tháo chạy khắp nơi.

Đối với loại yêu thú này, mặc dù số lượng đông đảo, nhưng đều không là gì so với lựu đạn. Một quả lựu đạn không đủ thì hai quả, không tin không trừng phạt được lũ này.

Kiểm tra điểm tích lũy, đã đạt được 6000 điểm.

Thu hoạch được nhiều như vậy đã khiến Lâm Phàm cực kì hài lòng. Không phải do lười biếng mà vì địa bàn của yêu thú vô cùng nhỏ bé so với cả khu rừng Tê Hà rộng lớn. Đối với Lâm Phàm mà nói, muốn vượt sang khu vực khác cũng phải mất chút thời gian.

Về phần địa bàn nằm sâu trong rừng của đại yêu thú, hắn tạm thời chưa suy tính tới.

Gặp phải yêu thú Địa Cương cảnh thì phiền phức rồi.

Hơn nữa cũng không kiếm chác được nhiều bằng bọn yêu thú này.

Lúc này, trong một hang động tối ở trong rừng Tê Hà, đột nhiên xuất hiện hai tròng mắt đỏ ngầu.

Hai tròng mắt đỏ kia giống như đá hồng ngọc, ở trong hang động tối trở nên vô cùng chói mắt.

Grừ!

Một tiếng gầm lớn từ trong hang động phát ra ngoài, âm vang vô cùng lớn, phá hủy hết thảy mọi thứ xung quanh.

Nó vốn đang ngủ say thì bị đánh thức bởi những âm thanh chói tai kia.

Bùm!

Bùm!

Tiếng nổ này khiến nó vô cùng giận dữ, rốt cục là kẻ nào lại dám lớn vồn gần địa bàn của nó tạo ra thứ âm thanh vô cùng khó chịu này.

Nó muốn nghiền nát đối phương thật tàn bạo.

Ở cửa hang, một bóng dáng to lớn bò ra từ bên trong, sau đó nó đứng thẳng lên, phát ra hơi thở đáng sợ.

...

- Hầy, lũ yêu thú bọn bây đâu hết rồi - Lâm Phàm rạo rức, trong lòng vô cùng thỏa mãn, cảm thấy cuộc đời này thật tươi đẹp.

Nhìn điểm tích lũy tăng vùn vụt, hấn cảm nhận được một loại khoái cảm khó diễn tả bằng lời.

Dù sao thì vẫn còn rất nhiều lựu đạn, nhất định phải dùng hết mới quay về.

Gầm!

Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ cực đại vang đến, vang vọng cả trời đất, những chiếc lá trên cây cỏ thụ ào ào rụng xuống.

Lâm Phàm bật tai lại.

- Ôi tuyệt, rốt cục là tiếng gầm của loại yêu thú gì mà chỉ dựa vào tiếng gầm thôi đã có uy lực lớn như vậy, thật quá đáng sợ. - Lâm Phàm thầm cảm thán.

Không thể dây vào! Không thể dây vào!

Suy tính của hấn chính là chuyên chọn những con nhỏ mà xử, còn những con lớn thì cứ để về sau rồi tính.

- Í, trời hình như tối rồi. - Lâm Phàm bất chợt phát hiện dường như có một bóng râm bao phủ lấy mình, mà bóng râm này càng lúc lại càng lớn.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên hấn liền tròn mắt kinh ngạc, lập tức gào thét:

- Cái chết! Con khi to vãi này ở đâu chui ra vậy.

Ma vượn mắt đỏ, cường đại yêu thú trên Địa Cương cảnh, là hậu duệ của hung vượn thời cổ, vô cùng hùng mạnh, khát máu, trong đám yêu thú thuộc lại khó đối phó nhất.

Rầm!

Con yêu thú to lớn che phủ cả bầu trời, trong chớp mắt che khuất luôn Lâm Phàm. Rồi nó nhảy mạnh xuống đất, toàn bộ mặt đất đều chấn động. Lấy vị trí của Lâm Phàm làm trung tâm, mặt đất nứt ra chi chít tựa như một mạng nhện dày đặc.

Lâm Phàm chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay khổng lồ bao trùm.

Hự hự!

Một vũng máu nhuộm đỏ bàn tay của Ma vượn mắt đỏ.

Lâm Phàm, xong!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.